

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

7 Ağustos '96, Sayı:11, Fiyatı: 50 000 TL. (KDV d.)

Sömürü ve Zulüm Düzenine Karşı İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği!

*Devrimci siyasal çalışmada
bir cüret ve inisiyatif örneği:*

**27 Temmuz
Galatasaray Eylemi**

● Sayfa 6

**Ortadoğu Halklarına
Çevrilmiş Emperyalist
Namlu: ÇEKİÇ GÜÇ**

● Sayfa 10

*Zindan direnişinin
dersleri ve yeni
dönemin görevleri*

● Orta Sayfa

**Reformizm
ve İşçi Sınıfı**

● Sayfa 18

Sınıf Düşmanı Çiller, "İşçiler Sömürücüdür" diyor Emeğimize, onurumuza dil uzatanlardan hesap soralım!

"Türkiye'nin kanını SSK, işçiler ve TUSİAD emiyor. (...) İşçileri defterden sildim. İşçiler ne yapıyor ki. Bir de gelip benden zam istiyorsunuz.

(...) Köy hizmetlerini dağıtacağım. SSK'yı dağıtacağım. Zorunlu Tasarruflar Fonlarını ödemeyeceğim..."

Bu sözler Refah-Yol hükümetinin başbakan yardımcısı ve ekonomiden sorumlu kanadı DYP'nin Genel Başkanı Tansu Çiller'e aittir.

Tansu Çiller sermayenin önde gelen sözcülerindendir. Burjuvazi ve işçi sınıfı arasındaki sınıf savaşımında burjuva sınıfın safındadır. Bu saldırganlığının altında işte bu sınıf kimliği yatmaktadır. Sözleri, sermaye sınıfının işçi ve emekçilere kininin ifadesidir.

Barbarlık düzenlerini milyonlarca işçi ve emekçinin sömürüsü üzerine kurdukları yetmiyormuş gibi, bir de kendi ürettikleri pisliklerin sorumluluğunu

işçilere yüklemeye çalışıyorlar. Tansu Çiller'e göre, "İşçiler iş yapmazlar", "İşçiler sömürücüdürler"

Daha düne kadar 5.5 milyon lira asgari ücrete, en ağır koşullarda, günde 12-14 saat çalışarak yaşamını sürdürmeye çalışan milyonlarca işçi ve emekçi midir kan emici olan? Hayatını sürdürebilmek için emeğini satmaktan başka yolu olmayan, işsiz kaldığında varlık-yokluk sorunuyla pençelesenler midir iş yapmayanlar? Sözde "İşçileri defterden silmiş".

Son bir kaç yılda bir çok milyon işçiyi işsiz bırakan politikaların; özelleştirme, tasarruflaştırma, düşük ücret, örgütsüzleştirme vb. saldırıların uygulayıcısı Tansu Çiller söylüyor bunu. İşçileri defterinde yazılı tuttuğunda yaptıklarını gördük. Acaba şimdi değişen ne olacak?

Tansu Çiller sanki yıllardır ülkenin ekonomi politikalarını yöneten kendisi ve kumayları değilmişçesine pervasızca konuşuyor. SSK'yı borçlandırarak

batağa sürükleyen, prim ödemelerini ve alacaklarını dondurarak gelir dengesini bozan, yatırımlarını bilinçli bir tarzda yanlış yönlendirerek verimsizleştiren kendisi değilmiş gibi, SSK'nın Türkiye'ye yük olduğundan bahsediyor. İşçilerin tek sosyal güvenlik kurumunu dağıtmakla tehdit ediyor.

Asıl kan emiciler sermaye sınıfı ve Tansu Çiller gibi has temsilcileridir. Milyonlarca işçi ve emekçinin sırtından varlıklarını sürdüren asalaklardır onlar. İsviçre bankalarında milyonlarca dolarlık hesapları, ABD'de villaları, çifte pasaportlarıyla yaşayanlar tüm bu pisliklerin yaratıcılarıdır.

TOFAŞ, TEDAŞ, Mercüme vb. yolsuzluklarının; rüşvet ve dolandırıcılık skandallarının; Söylemezler gibi kontra çetelerinin açığa çıkmasının üzerinden çok geçmedi. Her yanından pislik akan bu çürümüş düzenin sadece görünen yüzüdür bunlar. Üstüne üstlük, Tansu Çiller başta olmak üzere bu

pisliklerin failleri bir de işçilere saldırıyorlar. Bu pervasızlıklarının altında sınıfın örgütsüzlüğünden aldıkları güç var. Ancak, işçi ve emekçiler üretimden gelen güçleriyle ve ihtilalci örgütlenmeleriyle bu asalak sınıfın karşısına dikildiğinde ne yapacaklar? Bugün, daha fazla kâr için daha fazla sömürü ve terör diyen sermaye sınıfı, yarin karşısında işçi sınıfının kahredici gücünü bulunca diz çökecektir.

Sermaye sınıfının ve temsilcilerinin bu pervasız tutumlarına daha ne kadar göz yumacağız? İşçi ve emekçi kitlelere duydukları kinini her türlü saldırılarla ve açıklamalarıyla kasmaktan geri durmayanlara karşı bağımsız politik sınıf tavrımızla karşı koymalıyız. Biz de mensup olduğumuz sınıfın, işçi sınıfının öfkelerini ve kinini kuşanmalıyız. Düşmanımızın en korkulu rüyasını hayata geçirmeli; sınıfsız, sömürsüz bir dünya için örgütlenmeli ve iktidarı hedeflemeliyiz.

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak Zonguldak Bürosu

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:11 (13) • ISSN 1300-8250 • Fiyatı:50 000 TL. (KDV dahil)
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Sahibi ve Y. İsl. Md: Gonca Dönmezer

Yönetim Yeri:

Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5,
Aksaray/İSTANBUL
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Kızıl Bayrak'tan

Yas Tutmuyoruz, Diz Çöktürdük!

Devrimci tutsakların, faşist zulme karşı yaktıkları direniş ateşi devleti dize getirdi. 69 gün süren süresiz açlık grevleri ve ölüm orucu direnişi sonucu, 12 şehidimizin gücüyle kazandık.

Kazandığımız bu zaferi kalıcılaştırabilmenin, tutsakların elde ettiği kazanımları korumanın ve genişletebilmenin yolu yine mücadelenin sıcaklığından geçiyor. Zindan direnişlerinin ancak son günlerinde yalamaya başladığımız militan-kitlesele eylemlik hattını süsükleştirmek; sokakları, alanları devletten hesap sorma mevzilerine dönüştürebilmek gerekiyor.

Tutsak yakınlarının ve devrimcilerin önyak olduğu eylemlikle katılım sağlamak, tepkilerimizi buralardan örgütlü bir tarzda haykırarak gerekiyor. Bu sadece devrimci tutsakların sahiplenilmesi, kazanılan haklarının takibi anlamına gelmeyecektir. Sermayenin genel saldırılarına bugünden verilecek en net yanıt budur. Saldırının bu halsini kırmak, önümüzdeki dönem yeni saldırıların önüne geçebilecek tek güçtür.

Sermaye devletin devrimci sosyalist basına yönelik saldırıları da çeşitli boyutlarıyla sürüyor. Toplatmalar, kapatma ve yayın durdurma cezaları her devrimci yayın organının sürekli maruz kaldığı saldırıların başında geliyor. Gazetemiz Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak'ın geçtiğimiz sayısı da, önceki tüm sayıları gibi devletin mahkemelerince toplatıldı.

Gazetemizin yayına hazırlandığı günlerde ise okur ve çalışanlarımızın kaldığı bir ev polis ve jandarma işbirliğiyle basıldı. Baskın sırasında evde bulunan Fatoş Çal, Rıza Akdoğan, Metin Yıldırım, Zekiye Yıldırım ve küçük kızları Çağla gözaltına alındılar. Şu anda JITEM'de tutulan yoldaşlarımız için 16 Ağustos'a dek süre alınmış durumda. Dostlarımızın ve çalışanlarımızın başlarına gelebilecek her türlü olumsuzlukta sermaye devleti ve onun terör kurumları sorumludur.

Komünist tutsaklarla dayanışmayı yükselt, Bağış Kampanyası'na katıl!

12 şehit ve onlarca kalıcı sakatlık pahasına kazanılan zindan direnişi tarihinde 20 EKİM davası tutsağı da sonuna dek yer almıştı. 61. güne kadar tüm kitleleriyle süresiz açlık grevi sürdüren EKİM davası tutsaklarının 6'sı 62. günden itibaren ölüm orucuna girmişlerdi. Bu mücadele sürecinde, diğer tüm direnişçiler gibi gerek ölüm oruçcuları, gerekse de 61 gün süresiz açlık grevi sürdüren diğer komünist tutsaklar ciddi biçimde sağlık problemleriyle yüzyüze geldiler. Bu problemlerin bir kısmı bugün de halen giderilebilmiş değil. Uzmanlar, bu uzunlukta bir açlık grevi ve ölüm orucunun tedavisinin özel bir diyet ve vitamin kürü uygulayarak 1 yıla yakın bir zamana yayılacağını belirtiyorlar. Bizler Kızıl Bayrak çalışanları olarak komünist tutsakların tedavileri ve diyet giderlerini sağlamak amacıyla bir bağış kampanyası açmış bulunuyoruz. Tüm okurlarımızın, taraftar ve yoldaşlarımızın bu kampanyaya sahip çıkacağını biliyor, şimdiden teşekkür ediyoruz.

Yaşasın Direniş! Yaşasın Zafer!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Kampanya için Hesap Numaraları:
Yapı Kredi Bankası, İstanbul-Aksaray Şb.
İsmail Rauf Kösemen,
TL için: 0081792-4
DM için: 3004242-4
İs Fr. için: 3004243-2

Sömürü ve Zulüm Düzenine Karşı İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği!

"Adil düzen"

şarlatanlığı ve din bezirganlığı ile güç toplayan RP, sonunda iktidara ortak olmayı başardı. Ancak gerek altın imza attığı hükümet programı ile, gerekse de işbaşı yaptıktan bu yana attığı her adımda sermaye uşağı karakterini ortaya serdi. "Bir el diğerini yıkar" mantığıyla yolsuzluk ve vurgunculukla birbirleriyle yarışan iki düzen partisinin kirli anlaşması sonucunda kurulan Refahiyol hükümeti diğerleri gibi azıllı bir saldırı ve kirli savaş hükümetidir.

Son günlerde ardarda yağın zamlar, asgari ücret adı altında saptanan sefalet ücreti, "kaynak yaratmak" örtüsü altında gündeme sokulan yeni saldırı paketi ve daha nice emek düşmanı uygulama Refahiyol hükümetinin işçi ve emekçilere saldırımda sınır tanımadığının göstergeleridir.

İşçi ve emekçileri sefaletin uçurumuna yuvarlayan, işsizlik kabusuyla yüzyüze bırakan, örgütlülüğünü dağıtan, kazanılmış haklarını gaspeden, sosyal güvenceden yoksun bırakan özelleştirme, taşeronlaştırma ve sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi sermayenin temel programıdır. Emperyalizme usaklıkta sınır tanımayan sermaye iktidarı İMF, dünya bankası gibi emperyalist finans kuruluşları tarafından dayatılan bu programı uygulamaya mahkumdur. Ülke ekonomisi muazzam bir iç ve dış borç kamburu altında ezilmektedir. Sermaye rejimi hem kölece bağımlı olduğu emperyalizme borç ödemelerini yapmak ve hem de kardeş Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaş finans etmek için "kaynak yaratmak" zorundadır. Zenginliklerini işçi ve emekçilerin alınları ve kanı üzerinde inşa eden sermaye sınıfının kendi çıkarlarına dokunduğu, kar hirsının önüne geçtiği nerede görülmüş? Elbette bu kaynak çalışan yığınların sahip olduğu son kırıntıları da gaspederek

sağlanacaktır!

Erbakan, daha dün "kaşıkla verip kepçeyle geri almayacağız" diyordu. Enflasyonun % 100'leri geçtiği, ekmek fiyatının 20 bin lira olacağı tartışıldığının bugün ise 11 milyon gibi komik bir rakamı asgari ücret olarak saptıyor. Emegiyle geçinenlerin ümüğüne çökmüş Çiller çok değil, daha bir kaç sene önce herkese 2 anahtar vaatmemiş miydi?

Açıktır ki onların, tüm diğer düzen partileri gibi işçi ve emekçilere sunabilecekleri hiç bir şey yoktur. Birbirlerinden farkları olmadıkları gibi asıl yönetenler de onlar değildir. Refahiyol hükümeti, faşist sermaye rejiminin ipi MGK'nın elinde yeni bir kuklasıdır yalnızca. Sermayenin azgın saldırı programını uygulamak için elindeki tek silaha, terör sopasına sıkı sıkı sarılmaktan başka çaresi de kalmamıştır.

Faşist terör rejiminin sonuçlarını hep birlikte yaşıyoruz. Yalnızca göz göre göre katledilen zindan direnişçileri değil, hak ve özgürlükler için mücadele yükselten tüm ezilen emekçi kesimler azgın bir zulüm ile yüzyüze geldi. Toplumsal muhalefet en koyusundan faşist uygulamalarla sindirilmek, ezilmek istenmektedir. Kürdistan'da on yıllardır yürütülen kirli sömürgeci savaş ise tüm vahşeti ile sürdürülmektedir.

Sermaye düzeni en meşru haklarını arayan kitleler üzerine ordu boyu polisini, jandarmasını sürmek, katil sürülerini teçhizatlandırmak için hiç bir harcamadan çekinmiyor. Biz işçi ve emekçilere verecek kırıntıları dahi yok. Ama hiç bir çıkarımızın bulunmadığı kirli, sömürgeci bir savaşa gün be gün trilyonlar akıtmaktan da geri durmuyorlar. Kendileri sefalet sürerken emekçi halkın çocuklarını haksız bir savaşa yem olarak sürüyorlar.

Topyekün imha politikasına yıllardır direnen kardeş Kürt halkının özgürlük

mücadelesi bir yanda, tam bir bataklık haline alan savaş ekonomisi diğer yanda iyice sıkışan sömürgeci sermaye rejimi şimdilerde "siyasal çözüm" demagogilerini yeniden piyasaya sürmüş bulunuyor. Kuşkusuz rejim, sömürgeci çıkarlarından asla vazgeçmeye razı gelmemektedir. Kürtçe TV vb. gibi bazı kültürel hakların tanınması doğrultusunda yapılan açıklamaların bir kaç gün geçmeden yine devlet sözcülerince tezkip edilmesi bile "ez ve çöz" formülüne kılıf uydurmaktan öteye gitmediklerini göstermektedir.

Faşist sermaye rejiminin en büyük korkusu Türkiye'de işçi ve emekçilerin devrimci bir önderlik altında birleşmesi ve devrimci Kürt ulusal hareketiyle aynı hedefte buluşmasıdır. Zira o da biliyor ki, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların daha fazla sefalet, daha fazla zulüm dışında bu düzenden bir beklentileri kalmamıştır, olamaz. Bu iğrenç sömürgeci, sermaye düzeninin yıkılması ortak çıkarlarıdır!

Ücretli kölelik düzeninden, sömürgeci barbarlıktan kurtulmanın tek bir yolu vardır, o da sömürü ve zulüm düzenine karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliğidir! Türkiye işçi sınıfı hak ve özgürlüklerine kavuşmak için kavgayı yükseltmeli, gücünü birleştirmelidir. Sokaklar ve alanlar sınıfın birleşik eylemleriyle fethedilmelidir. İşçi sınıfının hiç bir çıkarının bulunmadığı kirli savaşa dur denmelidir. Kardeş Türk ve Kürt halkı sömürüye, sömürgecilğe ve emperyaliste köleliğe karşı mücadelede buluşmalıdır.

Gerçek ve kalıcı çözüm devrimci mücadeleden, devrimden geçmektedir. Çözüm sömürgeci sermaye iktidarını devirmektir. Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik temelinde bir sosyalist cumhuriyetler birleştirmektir!

Devrim dışında çözüm yoktur!

Zindan direnişinin zaferiyle ummadığı sertlikte tokat yiyen Refah Partisi hükümeti, bunu unutturmak, gündemi değiştirmek ve kitleler nezdinde prim yapmak amacıyla yeni yeni manevralar deniyor. Kürt sorununa barışçıl çözüm tartışmaları kuşkusuz bunların en önemlisi ve en çok yankı yaratana oldu. Bazı açıklama ve girişimlerle hızla gündemi kaplayan ve bazı kesimleri heyecanlandıran bu tartışma, generallerin bizzat Erbakan'a verdiği ultimatomla aynı hızla gündemin dışına itildi. Erbakan, bizzat yönlendirdiği tartışma ve girişimleri inkar etmek zorunda kalarak, kişilik ve karakterden yoksunluğunu tüm toplum önünde bir kez daha ortaya koydu.

Bu birkaç günlük tartışmanın generaller müdahale edince bir anda bıçak gibi kesilmesi, Türkiye'de rejimin nasıl işlediği, gerçek politika ve karar merkezinin neresi olduğu konusunda geniş halk kesimleri için çıplak gözle izlenebilen yeni bir politika dersi olmuştur. Olay bu açıdan son derece yararlı bir işlev görmüştür.

Yapılan Kürt özgürlük mücadelesini daha ince ve daha sinsi yöntemlerle boğmaya zemin hazırlamayı amaçlayan bir manevra olsa da, tartışmalarla açığa çıkan bazı yeni sonuçlar görmezlikten gelinmez. Rejim hükümet düzeyinde ilk kez olarak Kürt sorununda gerçek muhatabının PKK olduğunu zımnen de olsa ifade etmiştir. PKK'yle "dolaylı" ilişki ve diyalogun kurulabileceğine ilişkin RP ve DYP açıklamaları, rejim cephesinde yeni bir davranış biçiminin örnekleri ve elbette açık bir zaafiyetin göstergesi olmuşturlar.

Fakat bunu rejim içinden "siyasal çözüm"e doğru bir eğilimin bir ilk göstergesi saymak için de bir neden yoktur. PKK Kürt ulusal uyanışına ve özgürlük mücadelesine önderlik eden bir politik kuvvettir. Bu konumu ve rolü çerçevesinde zaten yıllardır devletin dolaysız muhatabıdır. Devlet Kürdistan'da dosdoğru PKK'yle savaşmaktadır. Tüm bunlara rağmen bugüne kadar muhatabını görmezlikten ve bilmezlikten gelmesi, devlet açısından 70 yıllık inkar politikasının ciddiyyetinden yoksun bir yansımasından öte bir anlam ifade etmemektedir. Bugün muhatabını "dolaylı" olarak da olsa kabul etmeye eğilim duyması, bu ciddiyetsizliğin ortadan kaldırılmasına ve düşmanını dosdoğru tanımlamasına yönelik bir adımdır yalnızca.

Kürt sorununda bugünkü muhatabını açıkça belli etmek ile sorunun kendisini çözmek arasında herhangi bir doğrudan ilişki yoktur. Düzenin Kürt sorununa özgürlük hareketini ezme ve Kürt halkını ulusal köleliğe bir kez daha razı ve mahkum etmek dışında bir başka çözüm yoktur. Ulusal köleliğin sınırlı bazı haklar ve yeni bazı düzenlemelerle bir parça gevşetilmiş yeni bir biçimi hiçbir biçimde bir çözüm değildir. Oysa bazı düzen çevrelerinde var olan ve son tartışmalar vesilesiyle bir kez daha seslendirilen "siyasal çözüm" önerilerinin en ileri olanı bile bundan öteye geçmemektedir. Geçemeye de. Zira burjuva sınıf egemenliği ayakta kaldığı sürece, Kürt halkı için gerçek özgürlük ve eşitliğe dayalı bir çözüm olanağı yoktur. Bu egemenlik ayakta kaldıkça, sınırlı tavizlere dayalı her sözde "siyasal çözüm", gerçekte, yeni bir çözümsüzlüğü, bu temel üzerinde yeni bir çatışmanın zemini olmaktan öteye gidemeyecektir.

Kürt halkının, ulusal köleliğin bir parça gevşetilmiş, geçmişse göre daha da inceltilmiş yeni biçimlerine değil, gerçek bir ulusal özgürlüğe ve eşitliğe ihtiyacı vardır. Bunu ise ancak Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle kader birliği yaparak, mevcut baskı ve sömürü düzenine karşı onlarla birlikte savaşarak, sınıfsal baskı ve sömürünün yanısıra ulusal baskı ve sömürünün de asıl kaynağı olan burjuva sınıf egemenliğini yıkarak elde edebilir.

Kürt sorununun devrim dışında gerçek ve kalıcı bir çözümü yoktur.

“... çünkü tarihin en güzel yerinde son sözü hep direnenler söyler”

A.YÜCEL

Sermaye devletin faşist saldırıları karşısında devrimci tutsakların başlattığı zindan direnişleri, sergilenen olağanüstü irade ve kararlılık sonucu zaferle sonuçlandı. Ölümüne bir kavgaya atılan tutsaklar yalnızca düşmana diz çöktürmekle kalmadı, ölümü de zavallılaştırdılar. Zafer başta 12 şehit olmak üzere, tüm direnişçi tutsakların üstün feda ruhu ve devrime davasına olan sarsılmaz inancı sonucunda kazanıldı. Diktatörlüğün saldırıları karşısında tek yumruk, tek barikat direnişe geçen tutsaklar güçlerini birlikliliklerinden ve devrimci dayanışmadan aldılar.

1 Mayıs'tan sonra devrimci güçlere yönelik geniş çaplı bir tasfiye hareketi başlatan sermaye iktidarı, devrimci tutsakları hedef tahtasının başına oturtmuştu. Direnişin simgesi haline gelen cezaevlerine indirilen güçlü bir darbe, faşist rejim için herşeyden önce moral üstünlüğü yeniden ele geçirmek anlamına gelecekti.

Görkemli ve devrimci '96 1 Mayıs'ı dosta düşmana devrimci hareketin yeniden anlamı bir kitle tabanına kavuştuğu, politik bir kuvvet olarak kendisini ortaya koyduğunu göstermiştir. Bu tablo karşısında kaygılandığı ölçüsünde hırslanan faşist diktatörlük, önce 1 Mayıs'ta düzenlediği katliamla, ardından bayrak provokasyonu esen rüzgarları tersine çevirmeye çalışmıştır. Toplumun gerici-şoven bir atmosfer içerisinde boğulmaya çalışıldığı bu aynı dönemde zindanlardaki devrimci öncü güçlere yönelik faşist saldırılara da hız verildi. Devrimci tutsakların ezilmesini bir güç gösterisi ne döndürmek isteyen diktatörlük, böylece toplumsal muhalefetin geriye kalan kısmını sindirmek için önemli bir avantaj elde edeceğini hesaplıyordu. Zindanlara dönük başarılı bir hareket tüm ezilen işçi-emekçi kesimlere yönelik azgın saldırıların yolunu düzleyecek bir işlev görecekti.

Devrimci tutsaklar bunu hesaplayarak atıldıkları mücadeleye. Bedenlerini ortaya koyarken yalnızca zindanlara dayatılmak istenen faşist yönetmenliklere karşı barikat örmektedir. Bir bütün olarak faşizmin önüne çıktılar. Ölümüne kararlılıkları, sarsılmaz iradeleri ve birliklilikleri ile faşist diktatörlüğün tüm hesaplarını boşa çıkardılar.

Zindan direnişleri sürecinde sermaye iktidarı adım adım sıkıştı, teşhir ve tecrit oldu. Gündemi, gerek 1 Mayıs sonrası devrimci güçlere yönelik başlatılan karalama kampanyasıyla, gerek bayrak histerisi eşliğinde topluma enjekte etmeye çalıştığı şovenizm zehiri ile belirlemeye çalışan sermaye düzeni,

zindanlara dönük saldırısını da yoğun bir ideolojik savaşla başlatmıştı. Terörün içinden yönetildiği, zindanların 5 yıldız hotel olduğu, kanlı eylemlerin burada planlandığı, cezaevlerinin azıllı militanların eğitim kampı olarak işlev gördüğü vb. gibi propagandalarla topluma yalana dayalı bir tablo sunulmaya çalışıldı. Diktatörlük, gerçekleri en içgüç yöntemlerle çarpıttığından en vahşi saldırılarına meşruluk kazandıracağını düşündü.

Oysa zindan direnişleri bu planı bozdu. Yalnızca ezilen emekçi yığınlar değil tüm dünya ilerici kamuoyunun dikkati zindanlardaki zulme ve faşist saldırılara çevrildi. Bununla da kalmadı. Tüm insanlık Türkiye'deki faşist sermaye rejiminin gözünü kırpmadan katliamlara hazır olduğu, katil polislerini yaşı tutsak anaların-babaların üzerine sürdüğü, protesto gösterilerine katılanlara linç edeceğine saldırdığı vb. gibi vahşet uygulamalarını izledi. Zindan direnişleri sürecine eklenen her yeni gün devrimci tutsakların tereddütsüz ölümüne hazır olduğunu gösterdiği gibi, içerdeki koşulların katlanılmazlığı ve taleplerin haklılığı konusunda da bir bilinç açıklığı yarattı. Yaşamı boyunca en ağır sömürüye ve sefalete, en onursuz uygulamalara boyun eğmek durumunda kalan ezilen emekçi yığınlar, devrimci tutsakların onurlu direnişi karşısında sarsıldılar. Sözkonusu direniş yalnızca saygı uyandırmakla kalmadı. Zindan direnişleri tüm ilerici toplumsal muhalefet üzerinde politikleştirici bir etki yaptı. Tüm dünya ilerici kamuoyuna sosyalizm davasının uğruna ölünebilecek denli canlı ve yakın olduğu mesajını ulaştıran zindanlar, kapitalizmin polisliğiyle yozlaştırılan toplumun insanı duyarlılığını kışkırttı. Uzun süredir sessizce köşelerine çekilmiş, hatta kimileri burjuvaziye hizmet etmiş aydınların onurlu çıkışı buna bir

göstergedir. Zindan direnişlerinin geniş ezilen yığınlar üzerindeki uyarıcı etkisinin devrimci güçler tarafından yeterince değerlendirilemediği ve geniş çaplı bir hareketliliğe sevk edilemediği bir gerçek tir. Kitlesele protesto eylemleri ancak ölümler aşamasında düzenlenebildi. Ne var ki direnişin son günlerinde binleri bulan kitlelerin militan tutumları ve düzenin kolluk güçleriyle dış dış çatışmalardan kaçınmama ları zindan direnişinin yarattığı devrimci atmosfere bir diğer kanıttır. Dahası, zindanlar da gerçekleştirilen devrimci güç ve eylem birliği olumlu yansısını dışarıya da taşıdı. Dışardaki süreçte devrimci bir tarzda müdahale etmeye çalışan devrimci güç ve yapılar bu süreçte işbirliklerini geliştirmek için anlamlı adımlar attılar.

Sermaye iktidarı cezaevi saldırısıyla tımandırdığı koyu baskı ve terör uygulamalarıyla topluma gerici bir atmosfer hakim kılmaya, bu atmosfer içerisinde toplumsal mücadeleleri her türden sesi ni boğmayı isterken tam tersi bir gelişmeyle yüzyüze geldi. 1 Mayıs'ın estirdiği devrimci rüzgarları gerici kampanyalarla bir ölçüde dağıtmayı başaran rejim zindan direnişleri karşısında aynı gücü gösteremedi. Tüm faşist propagandaya ve azgın saldırılara rağmen gündemin zindan direnişleri tarafından ve devrimci bir tarzda belirlenmesinin önüne geçemedi. Düzen, özellikle de ölümlerin başlamasıyla süreç üzerindeki tüm hakimiyetini kaybetti. Öylesine ki, inisiyatif yeniden ele almak için yaptığı her hamleyle daha derin bir batağa saplandı. Gazi Büyük Halk Direnişi'nden sonra ve onu aşan tarzda içgüç kütül yüzü kitleler nezdinde teşhir oldu.

Oysa sermaye iktidarı cezaevi saldırısını önemli bir avantajla, yıpranmamış bir hükümetle girişmişti.

Zindan direnişleri çiçeği burnunda Refahiyol hükümetine ağır bir darbe oldu. "Adil düzen" umutları besleyen binlerce emekçi, Adalet Bakanı katil Kazan'ın kana susamış açıklamalarında gördü gerçekleri. Sermayenin üzerinde oynadığı son atı olan Refahiyol hükümetinin daha ilk hamlede yara alması düzenin içinde bulunduğu siyasal istikrarsızlığı daha da derinleştirmiştir.

Faşist sermaye rejimi sonunda yenilgisini kabul etmek zorunda kaldı. Devleti dize getirmenin politik anlamı ise imzalanan protokolün çok ötesinde oldu. Kabul ettirilen talepler bu direnişin devrimci kazanımlarının en önemlisiydi. Direnişin dışarda yarattığı devrimci, politik atmosfer ve ezilen yığınları ulaştırdığı mesajlar dir asıl tayin edici olan.

Öyle ki geniş emekçi yığınlar düzenin yenilmez olmadığını gördüler. Zafere giden yolun birleşik, militan ve bedel ödemeyi göze alan bir mücadeleden geçtiğini izlediler. Sosyalizm ve devrim davasının burjuva ideolojilerin propaganda ettiği gibi ölmediği, aksine uğrunda ölünecek denli canlı olduğunu sarsıcı bir tarzda yaşadılar. Faşist sermaye iktidarının içgüçüyle karşılaşıp ya geldiler. Ordusu, polisi, MGK'sı ve itiyile düzenin devrimci irade karşısında çaresizlik içerisinde kıvrandığını gördüler. Bu süreçte harekete geçirildikleri ölçüsünde ise sokakların ve alanların militan mücadelesiyle tanıştılar. Devrimci güçleri daha yakından izleme şansını elde ettiler.

Tüm bunlar bir arada politik zaferin büyüklüğüne işaret etmektedir. Moral açıdan güç dengesi devrimci güçlerin lehinedir bugün: Moral gücü somut ve kalıcı kazanımlara döndürmek ise tümüyle devrimci güçlerin reflekslerine bağlıdır. Zafer sarhoşluğuna ve rehavete kapılmanın zamanı değildir. Bu direnişte 12 yiğit devrimcinin yaşamını yitirdiği unutulmamalı, unutulmamalıdır. Önümüzdeki dönemde katil sermaye devletinden hesap sormak kadar, bu denli ağır bedellerin ödenmesinde devrimci hareketin dar ve duygusal kadro eylemlerini militan kitle mücadelesinin örgütlenmesinin önüne koyan ufuksuzluğunun rolünü görmek ve bu zaafarla hesaplaşmak da önemlidir.

Esasta içerde kazanılan mücadele dışarıda faşist sermaye iktidarı na karşı birleşik, militan ve devrimci bir kitle hareketinin yaratılması için bir mevzi olarak ele alınmalıdır. Yaratılan mevziyi korumak ve geliştirmek tümüyle, başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen emekçi yığınların faşist sermaye iktidarına karşı mücadeleye sevk edilebilmesine bağlıdır.

Devrimci Tutsaklar Faşizme Diz Çöktürdü Zafer Hepimizindir

Faşizmle devrimci tutsaklar arasında 69 gün süren irade savaşını tutsaklar kazandı. Faşist ANAYOL Hükümetinin iktidara gelmesiyle birlikte, başta tutsaklar olmak üzere tüm halk güçlerine karşı saldırıya geçtiler.

Dağlarda, sokaklarda, insanlarımız katledildi. Gözaltılar ve Kürt halkına karşı katliamlar olanca hızıyla devam etti. İşçilere, memurlara, öğrencilere ve diğer ezilen halk kesimlerine yönelik baskı, sömürü politikaları daha da pervasızlaşarak sürdürüldü. Kontrgerillacı Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanı olmasıyla birlikte devrimci tutsaklara yönelik teslim alma, kişisizleştirme ve 6, 8, 10 Mayıs genelgeleri gündeme sokuldu. Burada amaçlanan yıllardır özgür tutsakların yarattıkları mevzilerin, kazandıkları hakların tekrar gaspedilmesi idi. "Batı standartlarına uygun", "otel gibi" demagogileriyle Eskişehir başta olmak üzere tabutluklarda devrimcileri halkın mücadelesinden təciz etmekti amaçları. İtirafçılık dayatmalarıyla inançlarından, siyasi kimliklerinden soyundurulacaklardı.

27 Mart'ta Türkiye-Kürdistan cezaevlerinde yurtsever tutsakların başlatmış olduğu açlık grevi daha sonraki süreçte süresiz-dönüşümlü açlık grevine dönüştü. Buna karşın Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun önerdiğinde 35 cezaevinde 1500'u aşkın tutsağın 20 Mayıs 1996'da başlatmış olduğu Süresiz Açlık Grevi bir yandan devam ederken, 45. gününde, 3 Temmuz 1996'da "Ya Zafer Ya Ölüm" şiarıyla, Ölüm Orucuna dönüştü. Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi başta tutsak yakınları olmak üzere yurtiçi ve yurtdışı tüm demokratik kurumların desteğini de ararak dünyanın gündemine oturdu. Tüm emekçi halk kesimi, bu onurlu direnişi protestolarla, yürüyüşlerle, açlık grevleri ve ölüm oruçlarıyla sahiplenmiştir ve zafere esas damgasını vuran bu olmuştur.

Faşist iktidar, emperyalizmin desteğini de alarak Çekiç Güç'ün süresinin

uzatılması tartışmaları sürerken, bizzat ABD emperyalizmi, Türkiye'nin cezaevlerine yönelik tutumunu desteklediğini açıkladı. Dünya hakları nezdinde teşhir olan, Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevleriyle kanlı yüzü tam açığa çıkan emperyalizm bu tavrıyla kendi işbirlikçisi REFAHYOL Hükümetini yanlız bırakmadı.

Sonuçta bu savaş, din tüccarı, katil, REFAHYOL Hükümeti'ni dize getirerek tüm taleplerini kabul ettiren devrimci tutsaklar 12 şehit vermişlerdir.

Bu savaşı kazanmamızda en büyük pay, bedenlerini tereddütsüzce birer mermi haline getirerek tüm taleplerini kabul ettiren devrimci tutsaklar kazanmıştır. 12 şehit vererek halk kazanmıştır.

Şehitlerimiz:

Aygn Uğur-TKP(ML) Altan Berdan Kerimgiller-DHKP-C İlginç Özkisim-DHKP-C Hüseyin Demircioğlu-MLKP Ali Ayata-TKP(ML) Müjdat Yanat-DHKP-C Tahsin Yılmaz-TİKB Ayçe İdil Erkmene-DHKP-C Hicabi Küçük-TİKB Yemliha Kaya-DHKP-C OSMAN AKGÜN-TİKB Hayati Can-TKP(ML)

Yurtdışında yaşayan emekçi halklarımız;

Şimdi görev, devrimci tutsakları sahiplenmek, iktidarın tüm olası manevralarını boşa çıkarmak, katil REFAHYOL Hükümeti'ni teşhir etmektir. Devrimci tutsakların direnişi, dünyayı sarsmış, halk kitleleri nezdinde büyük saygınlık uyandırmış ve siper yoldaşlığının kurtuluşa giden yolda önemli bir kez daha göstermiştir.

Ölüm Orucu direnişi ve Süresiz Açlık Grevi, Türkiye ve Kürdistanlı halkların kardeşliği ve özgürlüğü açısından önemli bir adımdır.

1996 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi birleşip savaşımların destanıdır.

**Yaşasın Siper Yoldaşlığımız!
Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi Şehitlerimiz Ölümsüzdür!
Halkımızın Desteğiyle Kazanan Devrimci İrade Oldu!**

Sağmalcılar Cezaevinden Ekimci Tutsakların Açıklaması: "BİZ KAZANDIK!"

27 Temmuz gecesinde zaferle sonuçlandırdığımız ölüm orucu direnişimiz, katil sermaye iktidarının Mayıs genelgeleri olarak adlandırılan teslimiyet ve itirafçılaştırma saldırısını gerisin geri püskürtebilmek amacıyla başlatılmıştı. Diktatörlüğün Eskişehir tabutluğunda sembolleşen kapsamlı saldırısı, hiç kuşku yok ki tüm zindanları zapturapt altına almak hedefini taşıyordu. Devrimci irade ve devrimci inisiyatifini parçalamak isteyen faşist sermaye rejimi, bu politikayı Mayıs saldırısıyla test etme fırsatını yakalamıştı.

Daha başından itibaren direnişin uzun ve çetin geçeceği belliydi. Bu yalnızca Mayıs saldırısının MGK nezdinde planlanıp organize edilmesinden kaynaklanmıyordu. Bununla örtüşen ve buna kaynaklık eden devrimci mücadelenin canlanması gerçeği de vardır. Mayıs genelgelerinin devrimci 1 Mayıs'ın hemen sonrasında yürürlüğe sokulması bir tesadüf eseri değildir. Esasen MGK bünyesinde organize edilen ve Ağar çetesiyle icra edilen Mayıs saldırısı devrimci tutsaklar şahsında işçi sınıfı ve emekçileri ve onların mücadelesini hedefliyordu. Düşman öncüsüzleştirme politikasının temel bir ayağı olarak devrimci tutsakları teslim almak ve tecrit etmek istiyordu.

Düzenin her alanda sıkıştığı, buna karşın devrimci kitle mücadelesinin ise yükselmeye başladığı devrimci 1 Mayıs'la çıplak bir biçimde ortaya çıktı. Tam da bu aynı olgu düzen açısından devrimci ve komünist güçlerin imhası ve dağıtılmasını yakıcı bir zorunluluk haline getirmiştir. Yıllardır baş eğdirilemeyen devrimci tutsakların varlığı rejim açısından ezilmesi gereken bir çaban başıydı. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadelesini bastırabilmek ve düzen içine kanalizere edebilmek için devrimci ve komünist öncünün etkisizleştirilmesi ve kitlelerden tecrit edilmesi gerekiyordu.

Kapitalist rejim kendi sınıf deneyimleriyle devrimci öncüyü etkisizleştirmeden işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinin önünü alamayacağını çok iyi biliyor. Bu sebeple sermaye devleti açısından devrimci öncü ve onun bir parçası olarak devrimci tutsakların imha ve etkisizleştirilmesi her zaman öncelikli politikalarının başında geliyor.

Oysa yıllardır her türlü baskı ve katliam saldırısını baş eğmez direnişlerle karşılayan devrimci tutsakların Ağar çetesinin MGK tarafından göreve getirilmesi karşısındaki tavrı daha başından itibaren direnmemek ve devleti dize getirmektir.

20 Mayıs'ta Genel Direnişimiz'i ilan ederken bu direnişin uzun ve çetin geçeceğini biliyorduk. Direnişimizi bu inanç ve kararlılıkla başlattık ve sürdürdük. Direnişimizin ilerleyen sürecinde bu öngörümüz doğrulanmakla kalmadı, onu aşan bir mahiyet kazanarak devrim ve karşı devrimin çatışma odağına dönüştü. Düşmanın her türlü terör, entrika, demagoji ve manevrasına karşı direnişimizi kararlılıktan ve güvenle sürdürdük. 69 gün süren ve 12 şehit vererek

zafere ulaşan direniş, zindan cephesini de aşan bir boyut kazandı. Saldırı nasıl ki devrimci tutsaklarla sınırlı bir saldırı değilse, aynı şekilde direniş de zindanlarla sınırlı bir direniş değildi, olamazdı.

Mayıs saldırısı özünde devrim ve sosyalizm davasına yönelik bir saldırıydı, direniş de devrim ve sosyalizm davasının bir direnişiydi. Başka bir ifadeyle, direniş özellikle 50. günlerle birlikte gerçek anlamda düşmanla yapılan bir onur ve irade savaşına dönüştü. Bu sebepledir ki bu direniş zafere mahkumdur. Diz çöken biz değil, düşman olacaktır.

Bu bilinç ve inançla EKİM'ci tutsaklar olarak süresiz açlık grevi direnişimizi 61. günden itibaren ölüm orucuna dönüştürdük. Ya zafere ulaşacak, ya da devrim ve sosyalizm davası için ölümü teslim alacağız.

Bu çetin savaş sırasında çatışmalar emek ve sermaye cephesiydi. Öyleyse bedeli ne olursa olsun bu direniş zafere taçlanmalıydı. Biz sadece sosyalizm mücadelesinde sorumluluklarımızı yerine getirmek için değil, aynı zamanda sosyalizm davasının onurunu düşmana çiğnettirmemek için de muzafer olmaya mahkumduk.

Genel direnişimizi ilan ederken düşmana asla boyun eğmeyeceğimizi, diz çökenin biz değil, düşman olacağımızı ilan etmiş, bu kararlılığımızı sayısız açıklamalarımızla belirtmiştik. Bu gücümüzü ve kararlılığımızı hiç kuşkusuz onurlu komünizm davasından alıyorduk ve alıyoruz. Muzafer olmanın kıvançıyla bir kez daha belirtiyoruz ki; bu saldırı ne ilkti ne de son olacaktır. İlk fırsatta sermaye iktidarının tekrar saldıracağını biliyoruz. Herşeyden önce zindanlar sınıf mücadelesinin en çıplak ve en yoğun yaşandığı alanların başında gelir. Zindanların birer zulüm ve direniş kaleleri olması bu gerçekten dolaylıdır.

Dün nasıl boyun eğmediysek, bugün nasıl boyun eğmediysek, yarın da boyun eğmeyeceğiz. Can bedeli direnişimiz ve şehitlerimiz bu kararlılığımızın ifadesi ve teminatıdır. Onun için diyoruz ki, biz kazandık, biz kazanacağız!

**Yaşasın Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi Genel Direnişimizin Zaferi!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!
Yaşasın Proletarya İhtilali!**

**DHKC-Avrupa Örgütü • TKP(ML)-YDB
TİKB Taraftarları • MLKP-YDK
TKEP/Leninist-Avrupa Örgütü • TKP/ML-YDB
EKİM-YDK • ERNK-Avrupa Örgütü
DHP-Avrupa Örgütü**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://fratney.org>

Devrimci siyasal çalışmada bir cüret ve inisiyatif örneği: 27 Temmuz Galatasaray Eylemi

“Hepimiz Tutsak Yakını, Hepimiz Kayıp Anasıyız!”

(...)

Çağrı ilanı için de slogan olarak kullandığımız, **“Hepimiz tutsak yakını, hepimiz kayıp anasıyız!”** sözlerinin yazılı olduğu imzasız bir pankart, devlet terörü ve cezaevleriyle ilgili afişlerimizden hazırladığımız dövizler ve şehitlerimizin büyütülmüş resimleriyle gittik Galatasaray'a.

(...) Cumartesi sabahından eylem saatine kadar, sayısı 11'e çıkan şehitlerin acısı ve devletin zulüm politikasına duyduğu öfkeyle Galatasaray'a akan büyük insan kalabalığına **“acınızı ve öfkenizi içinize gömün, susun, bağırmayın!”** diyemedik. Onlar oraya susmaya değil, seslerini çoğaltmaya gelmişlerdi. Alanlar yüzlerle değil, binlerle, onbinlerle doldurmadan, katilleri yıldırmanın mümkün olmadığını biliyorlardı. **“Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!”** şiarını daha gür haykırmak, suskunluğu azaltmak için oradaydılar.

Onlara doğru hedefleri gösterebilmemiz gerekiyordu. Bunun için de böyle bir eyleme uygun düşecek tüm araçları kullandık. Pankart, döviz, slogan ve bir yazılı metinle yerine getirmeye çalıştık bu sorumluluğumuzu.

(...) Oturma eylemi bitirildikten sonra, bir kortej oluşturarak Taksim'e doğru yürüyüşe başlatıldık. Son anda (Cuma gecesi), eyleme katılma ve ardından yürüyüş yapma kararına katıldığını bildiren diğer siyasi çevreleri ise, ne yazık ki, eylem alanında ve yürüyüşte yanımızda göremedik. Bir ortak inisiyatif, devrimci bir eylem birliği oluşturmaktan kaçınan bu arkadaşlar, kendi kararlarının da takipçisi olmadılar. Ama tabanlarından tek tek bazı devrimciler yürüyüşe katıldılar. Öteki devrimci çevrelerden ciddi düzeyde tek katılım ise, **Direniş ve Direnişçi İşçi** gazetelerinin çevresinden oldu. “Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!”, “Zindanlar Boşalsın, Tutsaklara Özgürlük!”, “Katil Devlet, Tetikçi Kazan!”, “Katil Kazan İstifal”, “Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!”, “Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!” sloganlarını haykırarak Taksim Alanı'nın girişine kadar yürüyüşümüzü sürdürdük. Burada yeni bir konuşma yaparak eylemi bitirdik.

EKİM, Sayı: 149, s. 5

Zindan direnişleri, devrimci mücadelede zaferi can bedeli kazanmanın görkemli bir örneği oldu. Cezaevlerinde direnen devrimci tutsaklar, ezilenler cephesine yeni bir moral güç aşılayan bir kararlılık ve uzlaşmazlıkla zafere doğru yürüdüler. “İçeri”den yükselen can bedeli direnme kararlılığı, faşist devletin direnişin başından beri yükselttiği tüm iğrenç demagoji ve yalanları da boşa çıkarttı.

Komünistler, sürecin başında mücadelenin yeni kazanımlarla ilerleyebilmesinin zindanlarda başlatılan direnişin kitlesel bir tarzda sokağa taşınmasına bağlı olduğunu tespitini yaptılar. Tüm pratik çabalarını da bu yönde ortaya koydular. İzmir, Adana, Ankara ve İstanbul'da sürece aktif olarak katılan komünistler, 27 Temmuz, İzmir-Konak ve İstanbul-Galatasaray eylemlerinde belirgin bir inisiyatifle yer aldılar.

Zindan direnişi ve sokak muhalefeti arasındaki eşitsiz gelişme

“İçeri”de yükseltilen direnişin politik derinliğine eşdeğer bir mücadele “dışarı”da yükseltilemedi. Zindan direnişlerinin dışarıdaki yansıması “direnış gündemde tutmak” diye özetlenebilecek bir çizgiyi aşamadı. Dışarıdaki direniş ve muhalefet daha çok “içeriye destek” sınırları içinde kaldı. Oysa zindan direnişi vesilesiyle tüm toplumu cendereye alan faşist rejime karşı geniş bir muhalefet hareketi yaratılabilir, tutsakların haklı ve insani taleplerine sahip çıkmakla başlayan eylemler tüm ezilenlerin taleplerini içine alarak büyüyebilirdi. Devlete, düzene karşı genel bir sokak hareketine, bir genel direnişe dönüşebilirdi. Ama devrimci hareketler, direnişe doğrudan sokakta sahip çıkan ve devleti tutsakların dışında, bir kitlesel sokak muhalefetiyle muhatap olmaya zorlayacak bir politika ve eylem çizgisi tutturamadılar. Doğrusu Gazi'deki barikat direnişi dışta tutulursa, son bir kaç güne kadar bunun pratik çabası içinde dahi olmadılar. Devrimci hareketin, devrimci kitle muhalefeti çizgisinden uzak, düzene karşı mücadeleyi dar kadro eylemleriyle sınırlandırma gelecekteki bir inisiyatif değil, belirgin biçimde ön plana çıktı.

Komünistler ise ısrarla sürece bu doğrultuda müdahale ettiler. Tüm devrimci platformlarda kitle çizgisini savundular ve devrimci militan kitle eylemini örgütlemek için bir dizi öneri ve pratik çaba ortaya koydular. Faşist düzene karşı güç ve imkanların birleştirilmesiyle oluşturulacak ve süreklileştirilecek bir devrimci kitle eylemi çizgisini tüm devrimci hareketlerle birlikte inşa etmenin önemini her fırsatta anlattılar. Bunun devlete geri adım atırmadaki paha biçilmez rolünü tekrar tekrar vurguladılar. (*)

Direnışi sokağa kitlelerin duyarlılığı taşıdı

Komünistler, daha sürecin başında devrimci yapılara kitlesel fiili bir mitingle tutsaklara sahip çıkma önerisi götürmüş ve bu öneri ilkesel olarak kabul edilmişti. Ancak bu ilkesel tutum bir türlü pratikle pekiştirilemedi. Günlük, ufuksuz ve tutsak analarının **“evlatlarımız ölmesin, bir an önce bir şeyler yapalım”** aceleci duygusallığıyla beslenen eylemler ortaya konuluyordu. Birlikte eylem zemini neredeyse yok sayılıyor, semtlerin dışında merkezi bir ortaklık için çok az çaba sarfediliyordu. Öneri olarak ileri sürülen neredeyse tüm eylem biçimleri az sayıda ana ya da kadronun yapacağı, ama medyatik eylemler olarak planlanıyordu. Semtlerdeki eylem birlikleri de benzer bir biçimde ele alınıyor ve uygulanıyordu. Toplumsal muhalefeti adım adım eğitmek ve devrimcileştirmek, kitlelere eylem içinde öğretmek ve önderlik etmek gibi herkesin “ilkesel olarak” kabul ettiği doğrular pratikte bir türlü kendisine yer bulamadı. Öyle ki kitlelere dönük ve çeşitli araçlarla zenginleştirilmiş bir ajitasyon ve propaganda çalışması bile neredeyse yapılmadı. Bu alanda da neredeyse tek başlarına kalan komünistler, tüm topluma zindan direnişleri zemininden seslenen bir afiş çalışması yaptılar. (DETUTAP'ın direnişin ilk ayında, Alınları'nın ise 50'li günlerde çıkarttığı ve her ikisi de çok sınırlı yapılan afişler dışta tutulursa, duvarlar tüm direniş süreci boyunca birer birer devrimci Direnişin ilk günlerinde devrimci

çevrelerden ve sınırlı da olsa ÇHD, İHD gibi bazı hukuk ve insan hakları kuruluşlarının girişimlerinden ibaret kalan dış destek, SAG ve ÖO'larında 60'lı günlere girilmesiyle anlamlı bir yayılma gösterdi. Direnişin 60'lı günlere girmesiyle artan kitle duyarlılığı, ölümlerin başlamasıyla doruğa çıktı. Bu günlerden sonra aralarında işçi ve emekçi sendikalarıyla PSA Demekleri gibi ilerici muhalefetin önemli bir bölümünü içinde barındıran kuruluşların da bulunduğu bir çok kitle örgütü, şehitler şahsında zindan direnişine sahip çıkmaya başladı. Hümanist bir çerçeveyi henüz aşmama da ilk şehidin verilisinin ardından, hızla kitleselleşen bir muhalefet ve destek hareketi oluştu. Devletin yalanlarını yerlebir eden şehit bedenler, devrimci ajitasyon, propaganda ve teşhir yolu ile eyleme geçirilmeyen kitleler için bir uyarı oldu. Zindan direnişlerinin ölümlerle adım adım büyüdüğü günlerde giderek daha fazla sayıda toplumsal kesim duyarlılık gösteriyor ve eyleme geçiyordu.

Bu aynı süreçte kitlelerde seslerini alanlarda yükseltmek kararlılığı da belirginleşti. Önceleri tutsak anaları ile sınırlı kalan ve çoğu zaman başka toplumsal kesimlerin kitle eylemlerinde söz almak sınırlarını aşmayan eylemler, yerini hızla kendi meşru zeminini oluşturarak yükselen ve temel şiarı “Zindanlar Boşalsın! Tutsaklara Özgürlük!” olan sokak eylemlerine bıraktı. Komünistler, mücadelenin devrimcilere sunduğu bu canlı olanakları değerlendirmeye konusunda uyanık olmaya çalıştılar. Hareketin kitleselliğine paralel olarak polis saldırıları karşısında militan ve savaşı bir ruh hali de ortaya çıktı.

Ankara'da, İzmir'de ve nihayet İstanbul'da sayıları 3-4 bin civarında insan çeşitli eylem zeminlerini kullanarak sokağa çıktılar. Ankara'da daha sürecin başlarındaki 17 Haziran-Adalet Bakanlığı'na yürüyüş, 20 Temmuz-Yüksel Caddesi eylemi, İzmir-Buca Cezaevi önündeki 24 Temmuz-oturma eylemi ve 27 Temmuz-Kızılay ve Konak oturma eylemleri, İstanbul 24 Temmuz-Sultanahmet eylemi ve direnişin sonlandığı gün olan 27 Temmuz C.tesi günü yapılan Galatasaray Mitingi bu meşru eylem çizgisinin önemli örnekleri oldular. İstanbul'da Sultanahmet ve Galatasaray eylemleri, devrimci hareketin başından beri çağrı bile yapmaya çekindiği kitlelerin güncel mücadele potansiyellerini bütün açıklığıyla gösterdi.

“Hepimiz Tutsak Yakını, Hepimiz Kayıp Anasıyız! Cumartesi Galatasaray'dayız!”

Kitlelerin bu hümanist yönelimi kolayca bir devrimci kitle eylemine çevrilebilecek pek çok pratik zemin ortaya çıkartıyordu. 24 Temmuz'da çoğunluğunu

reformist parti ve kuruluşların oluşturduğu bir dizi kitle örgütünün çağrısıyla toplanan, ama devrimci bir katılım ve müdahale sonucu bu zemin asılıp polis barikatları yıkılarak yapılan, devrimci sloganların hakim olduğu bir mitinge dönüşen Sultanahmet "Suç duyurusu" eylemi buna verilebilecek en iyi örnektir. Komünistler olarak Galatasaray eyleminin de bu doğrultuda bir potansiye taşıdığını saptadık. 27 Temmuz' u önceleyen günlerde *Kızıl Bayrak* olarak içinde yer aldığımız Özgür Tutsaklar Dayanışma Komitesi-ÖDK' ya Galatasaray' daki geleneksel Cumartesi anaları eylemini Taksim' e kitlesel bir yürüyüşe dönüştürme önerisiyle gittik. Devrimci siyasetler, bu fikre soğuk baktılar. Oysa Galatasaray eylemi eni sonu devlet karşıtı bir zemini ve nitelik olarak zindan direnişleri karşısında ilk elden harekete geçirilebilecek bir kitleye sesleniyordu. Eğer devlete kitle eylemleriyle geri adım attıracaksak buradan başlamak gerekiyordu.

Yalnız başımıza kalmak pahasına hazırlıklara başladık. Bu çalışma için bir temel slogan tespit ettik. Zindan direnişlerinin ve kayıplar sorununun tüm toplumsal muhalefeti ilgilendiren içeriğine "Hepimiz Kayıp Anası, Hepimiz Tutsak Yakınıyız!" sloganıyla sahip çıktık. Bu eylemde Galatasaray' da son üç haftadır sürekli atılan "Zindanlar Boşalsın! Tutsaklara Özgürlük!" sloganını egemen kılmak kararını aldık. ÖDK içindeki tartışmalar bize iki değerli gün kaybettirmiş ve çalışma Çarşamba öğleden sonra başlayabilmişti. Bir günlük gazetede yayınlanmak üzere çağrı ilanı hazırladık. **"Tutsakların direnişi onurumuzdur! / Hepimiz kayıp anası, hepimiz tutsak yakınıyız! / Cumartesi Galatasaray' dayız!"** içerikli bu ilana imza toplamak vesilesiyle kitle örgütlerine, devrimcilerin etkin olduğu sendikalara gittik. Çalışmamızın olduğu semt ve fabrikalarda açık çağrılar yaptık. Gittiğimiz her yerden olumlu tepkiler aldık. Kullanabileceğimiz tüm zeminleri kullandık. İlan bazı ilerici radyolardan anons edildi. Bu çalışmayı önce reddeden devrimci siyasetler de yayınları şahsında imzacı oldular. Galatasaray eyleminin hamisi İHD hariç tüm kesimler bu çağrıyı olumlu karşıladı. İHD ve çevresindeki bazı aydınlar ise çağrımızın etkisini bloke etmek için özel bir çaba ortaya koydular.

Kitlesel ve devrimci bir Galatasaray eylemi

Pankart, 11 şehidin büyütülmüş resimleri ve dövizlerimizle gittiğimiz alanda ağzına siyah bant takmış İHD' lilerle karşılaştık. Bizim çalışmamızın etkisini kırabilmek için bugünkü eylemlerini "sessiz oturuş" olarak sürdürmekte kararlı olduklarını ilan ettiler. Düzenli olarak da eylemin "provake" edilmesine karşı uyarılar yapıyor, sloganını bir eylemde ısrar ediyorlardı. "Sessiz oturma"yı yönetmek üzere gelmiş Şanal Yurdatapan, aynı zamanda eylemi disipline etmek için özel bir çaba harcamıştı. Basının, anaların, destekçi vb.lerin oturmaçları yerler belirlenmiş ve yere tebeşirle çizilmişti. Tüm bu çabalar fiilen boşa çıktı. Şehitlerin oluşturduğu doğal devlet karşıtı duyarlılığın ve buna devrimci müdahaleimizin etkisiyle yüzlerce insan Galatasaray' a akıyordu.

Gelen kitle fiziken Yurdatapan' ın çizgilerinin, ruhen de İHD' nin siyah bantlarının içine sığmadı. Atılan devrimci sloganlar dalga dalga yayılıyordu. Kimi zaman slogan, kimi zaman alkış, kimi zaman da sözlü ajitasyonlarla bu devrimci havanın diri kalmasını sağladık. Yurdatapan' ın gelen turistik tramvayı kastederek, **"Tramvay geçsin, yoksa trafiği kesmekten dava açarlar."** uyarısını, eyleme gelen Sosyalist Haber Çalışanları ve işçi yoldaşlar "Geçmeyecek!" diye karşıladılar. Ardından kopartığımız alkış tufanı tüm alanı sardı. Devlet adına yapılan, fakat onun ağzından söylenmeyen bu "mahkeme tehdidi" böylece havada asılı kaldı. Devrimci bir hava tüm eylemi dalga dalga sardı.

Kitle çoğaldıkça eylem için düşünülen kürsü yerinden uzağa düşüyor. Kürsüden temsil edilen aydın pasifizmi eyleme hakim olmakta zorlanıyordu. Eyleme hakim olabilmek kaygısıyla Yurdatapan kürsünün yerini değiştirdi. Bunu yaparken de **"İki ayrı eylem alanının oluştuğunu, bunu gidermek istediği"** ni söylüyordu. Bu aynı zamanda eylemin zemininin de değiştiğinin somut bir anlatımı oldu. Böylece, kürsü pasif bir gösteriye gelenleri değil, devrimci bir protesto yükseltmeye gelenleri muhatap alıyordu. Bu aşamadan sonra hakimiyet tamamen devrimcilere geçti. (Bizim dışımızda örgütlü tarzda alana gelen SİP' liler ve yurtseverler, çeşitli gruplardan devrimciler alanda devrimci etkinliğe sahip çıkan ya da onu geliştiren bir

kitle oluşturuyorlardı.)

Kürsü, 5 dk. sessiz oturuş anonsu yaptı. Anosun ardından, Yurdatapan' a mikrofon tutan bir genç Nazim' ın **"Güneşe Akın** şiirini okumaya başladı. Tam **"Ölenler dövişerek öldüler..."** demişti ki Yurdatapan mikrofonu kaptı. Hiç duraksamamak, komünistler olarak Nazim' ın haykırışını kesildiği yerden devraldık: **"... güneşe gömüldüler"** ve kitle sesimizi çoğalttı. Tek bir ses ile başlayan **Güneşe Akın** yüzlerceyle büyüdü: **"vaktimiz yok onların mâlemini tutmaya / akın var / güneşe akın / güneşi zaptedeceğiz / güneşin zaptı yakın."**

Sessiz oturuş **"Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!"** sloganıyla bitirdik. Ama artık moral ve pratik inisiyatif tamamen biz devrimcilerdeydi. Kürsü kayıp analarına, eşlerine söz veremeye başladı. Konuşma araları devrimci sloganlarla dolduruluyordu. **"Katil Kazan İstifa!", "Katil Devlet! Tetikçi Kazan", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!"** sloganları büyük bir öfke ile atılıyor, çoğalıyor, kesilmek bilmiyordu. Eylem uzadıkça devrimci coşku giderek egemen oluyordu. Orta yaşlı bir bayan yoldaş, ölüm orucundaki bir başka tutsak yoldaşımız adına söz aldı. Düzeni teşhir eden ve lanetleyen konuşması iki kez slogan ve alkışlarla kesildi. Eylem aynı devrimci atmosfer coşku ile sürdü ve kürsü tarafından bitirildiği ilan edildi.

Kitle yavaş yavaş dağılırken,

Cumartesi eylemine çağrı için sendikalara, kitle örgütlerine ve devrimci kamuoyuna sunduğumuz 25/7/96 tarihli Kızıl Bayrak imzalı metinden:

Sessiz kalmak katliamlara onay vermektedir!

(...) Düzenin yasalığına takılmadan hemen, harekete geçirebileceğimiz tüm kitleleri sokağa, alanlara taşıyalım. Mücadele içerisinde kazandığımız tüm mevzileri, elimizdeki tüm olanakları, tüm güçlerimizi devletin saldırılarına sokakta karşı koymak için harekete geçirelim.

Önümüzde ilk olarak, Cumartesi günü saat 12.00' de tutsak yakınlarının ve kayıp ailelerinin Galatasaray' daki eylemleri var. Bu eylemi devletin faşist zulmüne karşı kitlesel ve kararlı bir gösteriye çevirelim. Zindanlardaki zulme dur demek, devrimci tutsakların meşru taleplerine sahip çıkmak için gücümüzü seferber edelim.

Şehitler Onurumuzdur! Zindanlar Yıkalsın! Tutsaklara Özgürlük!

Cumartesi eyleminde yapılan kitle konuşmasından:

(...)

Bunlar insan değil, hayır!... bunlar insan eti, insan kanı ve gözyaşlarıyla beslenen barbarlardır. Güllerimiz birer birer solarken, "yiyecek stokladılar" diyorlardı. Şimdi ölümü yenenleri öldürmekle tehdit ediyorlar. 300' ü aşkın canımız ölümsüzlüğe kucağını aşmışken, "50 kişiyi öldürmekle tehdit ediyor bizi katil Kazan."

Cezaevleri içeriden yönetiliyormuş. Demek ki devrimcilerin "kökleri içerde" Peki ya kendileri? Onlar nereden yönetiliyor acaba? Bu vatansızların en büyük ortağı ve sahibi emperyalizmdir. Bayrak çığırkanlıklarının altında yatan çirkin gerçek de vatan hanlılığı. Hiç bir burjuva partisinin programı yoktur. Çünkü hangisi gelirse gelsin uygulayacağı program aynıdır. IMF direktifleri.

Bugün sermayenin borazanlığını ve tetikçiliğini yapan katil Ağar, katil Kazan ve benzerleri, devrimcileri karalayabilmek için her türlü yalan ve demagojiye başvurmakta. Çok fazla söze gerek yok: Devrimciler sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için canlarını veriyor. Ama Çillerler, Ağarlar, Mercümeğerler, sahipleri ve uşaklarıyla tüm burjuva sınıfı, kişisel çıkarları için insanlığı kundaklıyorlar. Biraz daha, biraz daha, zengin olabilmek için silah ve uyuşturucu kaçakçılığından, dolandırıcılığa, devlet malını yağmalamaktan dini duyguların sömürüsüne kadar her türlü suç işleyen onlardır. Birbirlerinin suçunu gizleme ortaklığıyla hükümet kuran da onlar.

Bugün cezaevleri üzerinde yoğunlaştırılan bu devlet terörü ne anlamsız, ne de boş bir "matlaşma" ürünü değildir. Emperyalizmin en azgın sömürü ve sefalet programını uygulayabilmek için, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin örgütlenmesinin, önderlikleştirilmesinin operasyonudur bu. Çünkü devrimciler, emekçi halkın gözü, kulağı, aklı ve vicdanıdır. Onların çocukları, onların geleceğidir. Devrimcilerin yok edilmesi operasyonu, emekçi kitlelerin geleceğini karartma operasyonudur.

Kendi çocuklarımıza, kendi geleceğimize sahip çıkalım. İnsanın geleceğine sahip çıkalım. Hepimiz birer kayıp anası, hepimiz birer tutsak yakını olarak haykıralım:

Biz Büyüttük, Size Öldürtmeyeceğiz! Ayların Ökese Katilleri Boğacak! Kahrından Sermayenin Faşist Diktatörlüğü Yaşasın Sosyalizm!

Komünistler olarak öne geçtik, kortej oluşturduk ve Taksim' e doğru yürüyüşe geçtik. Bu eylem için önceden temasımızın olmadığı, alanda devrimci eylemin birleştirici gücüyle yanyana geldiğimiz TKP-K geleneğinden devrimciler, yürüyüşte saflarını aldılar. Önde komünist ve devrimciler olmak üzere 150 kişilik bir kitle kolkola girniş ve kortej oluşturmışlardı. Hemen aramızdan, bu öncü gücü takib eden, düzenli sıralar oluşturmaları da sayısı 300' e varan bir kitle vardı. İstiklal Caddesi çıkışına kadar sloganları yüründü. İşte devrimci demokrat dostlarımızdan birine **"Dediler ve yaptılar."** dedirten yürüyüş buydu.

Oysa biz sözümüzden dönmek ya da pek çoklarının sandığı gibi kendi gücümüzü göstermek, reklam yapmak için yürümedik. Yürüyecek ve yürütecek gücü kendi sınırlı sayımızdan değil, kitlelerde devlete karşı yükselen öfke ve eylem isteğinden aldık. Cumartesi eylemini 3 bine yakın bir kitleyle Galatasaray Mitingi' ne çeviren de bu öfke ve istekti. Biz sadece doğru zamanda, doğru eylem çizgisini savunduk. Ve bu doğrultuda öncü inisiyatif kullanmaktan, cüret etmekten çekinmedik. Bu eylemin örgütlenmesi için kararlara öne atıldık. Devrimci dostlarımız omuz verseler, sahip çıksalardı sadece bir Taksim' e yürüyüş (bu durumda belki bir Taksim mitingi) onuruna ortak olmayacaklardı. Ortak olacakları şey aslolarak devrimci bir görevin yerine getirilmesiydi. Bu görev, devletin pervasız saldırıları karşısında kendiliğinden bir duyarlılık gösteren, mücadeleyle geçirmeye hazır ve razı kitleleri devrimci şiarlarla sarma ve kazanma görevidir. Devrimci güç ve eylem birliğinin yakıcılığının herkes tarafından kabul edildiği bugünlerde böyle bir pratik çaba ve başarı, bu birliği giden yolun düzlenmesinde de önemli bir köşe taşı olabilir.

Biz komünistler Cumartesi eylemine de aslen buradan bakıyoruz. Ortaya koyduğumuz devrimci inisiyatif ve başarıyı öne çıkarırken, bunu geleneksel devrimci harekette alışkanlık olduğu gibi grupçu bir yarış malzemesi yapmıyoruz. Komünistler olarak devrimci bir etkinlik ortaya koymaktan elbette onur duyuyoruz. Ancak bizim için önemli olan Cumartesi eyleminin politik ders ve deneyimlerinin çıkarılması ve devrimci kamuoyuna mal edilmesidir.

(*) Burada elbette ki devrimci örgütlerin burjuva devleti ve kurumlarını hedef alan savunma ve saldırı amaçlı eylemlerinin meşruluğunu tartışmıyoruz. Ancak düzenlen savaş, devrimci kadroların düzenin kolluk güçleri ve kurumlarıyla savaşına indirgenemez. Biz mevcut kölelik düzenini yıkarak yerine daha ileri bir toplumsal sistem olan sosyalizmi kurma savaşını veriyoruz. Bu savaşın asıl öznesi ise başta işçi sınıfı olmak üzere bu düzenden çıkarı olmayan tüm emekçi sınıf ve katmanlardır. Kapitalizmi yıkacak ve bir toplumsal devrimi yapacak olan bu kitlelerdir. Devrimci öncünün görevi öncelikle bu kitleleri eğitmek, onlara savaşmayı öğretmektir. Özellikle emekçi kitleler içinde devrimci harekete giderek prestij kazandı ve kitle hareketinin devrimci biçimleri giderek daha fazla yakınlaştığı bugünkü gibi bir dönemde, bunun için sayısız olanak mevcuttur.

Zindanlara Yönelik Saldırı Sürüyor Devlet Anlaşmayı İhlal Ediyor!

Aşağıdaki yazı Almanya'da, PDS'in sol kanadının yayın organı olarak çıkan *Junge Welt*'den alınmıştır.

Zindan direnişinin uluslararası ilerici kamuoyunda yarattığı yankıyı göstermesi açısından anlamlı bulduğumuz bu yazıyı okurunuza sunuyoruz.

Die Tageszeitung junge Welt Refah Devletinde Açlık Grevi

Bu yüzyılın başında Türkiye şu hüzünlü lakabla anılıyordu: "Boğaz'daki hasta adam." Belli yönleriyle öyle de kaldı: orta derecede bir kapitalist gelişmişlik seviyesinde; sosyal ve ulusal çelişkilerle parçalanmış; gelişmiş endüstri ülkelerine bağımlı olduğu kadar, son zamanlarda özellikle eski Sovyetler Birliği'nin Türkçe konuşulan bölgelerinde liderliğe soyunan bir ülke.

Bu sömürgecilik planlarının gerçekleştirilmesinde kapitalist metropollerde geçerli olan demokrasi kuralları ayak bağı oluyor. Türkiye'de işçi sınıfı hareketi, sermaye sahiplerinin politik güçlere "serbest hareket alanı" bırakmalarına izin vermeyecek kadar örgütlü ve militan. Türkiye'de serbest piyasa ekonomisi, dönemsel olarak farklı yoğunluklarda da olsa, sürekli bir olağanüstü hal rejimi uygulamasına ihtiyaç duyuyor. Bu, temel demokratik hakların asgari düzeye indirilmesini, sosyalist-komünist yelpazenin suçlu ilan edilmesini ve -ulusal homojenliği sağlamak için- ulusal azınlıkların baskı altına alınmasını zorunlu kılıyor.

Türk adalet sisteminin ve hapisane politikalarının ne kadar insanlık dışı olduklarını uluslararası kamuoyunun gözü önüne serilmesi için 12 siyasi tutsağın ölmesi gerekmiştir. Serbest piyasa ekonomisi demokrasisinin ardında Orta Çağ barbarlığının en aşağılık şekilleri gizleniyor. Türkiye'ye uzun zamandır "Avrupa Standartlarına Ulaşmıştır" belgesi vermek isteyenler açısından bu durum oldukça utanç verici olmalıdır. Refah Partisinin metalaştırma adına insan haklarını da bir ticari nesne olarak ele alması, aslında kendince tutarlı davranması anlamına gelmiyor mu? Uluslararası insan hakları borsasında Türküyle solcuların haklarının İbetti rahiplerinkinden bir hayli düşük olduğunu biliyor.

Açlık grevleri ölümcül bir sonuçla sadece Ankara'daki islamcı-köktendinci hükümeti ve onu önceleyen hükümetleri teşhir etmekle kalmamış, uluslararası ikiyezülülüğü de teşhir etmiştir. Piyasa ekonomisinin modern dünyasının işkence hücrelerine bir pencere açılmış oldu. Türk soluna pahalıya mal olan bir saygınlık zaferidir bu.

Werner Pirker

Junge Welt, 29 Temmuz Pazartesi

Devrimci tutsaklar zafer gününü, zafer işaretleriyle karşılamışlardı.

Sermaye devleti zindanlara yönelik saldırısını sürdürüyor. Devrimci tutsakların 12 şehit vererek zaferle sonuçlandırdıkları direnişlerinin üzerinden daha bir kaç gün geçmeden devletin yeni saldırıları ve hak ihlalleri gündeme geldi.

Tutsakların 70 günlük başeğmez direnişleri karşında, sermayenin faşist diktatörlüğü dize gelmiş ve tutsakların taleplerini kabul etmek zorunda kalmıştı. 27 Temmuz akşamı, devletin geri adım atması sonucu imzalanan protokol tutsakların zafer belgesiydi. Bu protokole göre; Eskişehir tabutluğunda tutulan devrimci tutsaklar Ümraniye Cezaevi'ne nakledileceklerdi. İşteği bağlı olarak bu nakillerin bir kısmı Gebze Cezaevi'ne yapılabilecekti. Ayrıca; tutsakların tedavi ve savunma hakları önündeki tüm engeller kaldırılacak, tutsak yakınlarına yönelik saldırılara son verilecekti.

Ancak devlet daha imzasının mürekkebi kurumadan saldırmaya

başladı. Anlaşma metninin hiçbir maddesine uymadığı gibi, yeni saldırılar için zemin hazırlamaya yönelik karşı devrimci kamuyasına hız verdi.

Başta MGK tetikçisi Şevket Kazan olmak üzere tüm düzen sözcüleri demagogik açıklamalarla tutsaklara saldırmaya devam ediyorlar. Protokolle ilgili yaptıkları açıklamalar ve medya aracılığı ile çizdikleri tablo tamamen gerçeğe aykırıdır. Anlaşma maddelerini değiştirerek kamuoyuna açıkladılar. Özellikle Eskişehir tabutluğundan yapılacak olan sevkle ilgili madde konusunda tamamen farklı bir görünüm çizdiler. Sevklerin Ümraniye Cezaevi'ne yapılması üzerine anlaşılmsken, bunu kamuoyuna 20 tutsağın Ümraniye, geri kalanların da Gebze Cezaevi'ne nakledileceği olarak açıkladılar.

Devletin bu ikiyezülü açıklamalarının uygulamaları da hemen ardından geldi. Eskişehir tabutluğunda kalan tutsakların

Ümraniye Cezaevi'ne sevkleri gerçekleştirilmiyor. Tutsaklar zorla Gebze Cezaevi'ne sevk edilmek isteniyor. Ancak tutsaklar bu uygulamaya karşı direnişe geçmiş durumdalar. 12 şehidin canı pahasına kazanılan haklarını uygulatabilmek için sayım vermeme vb. yöntemlerle direniyorlar. Buna karşın rejim en iğrenç yüzünü gösteriyor. Eskişehir tabutluğuna müdahale tehditleri yağıyor. Tutsakların keyfi olarak sevk karşı çıktıkları, anlaşmayı bozdıkları yönünde yalan açıklamalar yapıyor.

Eskişehir tabutluğunda yaşananların yanı sıra, diğer cezaevlerinde de saldırılar sürüyor. Hemen tüm cezaevlerinde tutsakların tedavileri engelleniyor. Tedavi adı altında fiziki işkenceye maruz kalıyorlar. 69 gün süren açlık grevleri ve ölüm oruçlarının ardından tutsaklar kelepçeli bir şekilde hastane bodrumlarında tecrit edilmiş durumda tutuluyorlar. Hastaneye getirilip-götürülmeler sırasında polis/jandarma terörüne maruz kalıyorlar.

Yozgat Cezaevi'nde devrimci tutsakların direnişine destek veren adli bir hükümlü sivil faşistler tarafından tehdit ediliyor ve üç gün sonra da katlediliyor. Manisa Saruhan cezaevinde 69 gün süresiz açlık grevini sürdüren bir TİKB davası tutsağı, direniş sonrası hastane yerine Manisa Kapalı Cezaevi'ne götürülüp hücreye atılıyor. Hücrede onlarca jandarma ve gardiyan tarafından vahşice dövülen tutsağın sağlık durumu ciddiyeini koruyor.

Tutsaklara yönelik bu saldırılar sürerken tutsak yakınlarını hedef alan uygulamalarda da değişen bir şey yok. Cezaevlerine ziyarete gelen tutsak yakınları keyfi olarak gözaltına alınmaya devam ediliyor. Bayrampaşa ve Konya cezaevlerinde onlarca tutsak yakını geçtiğimiz hafta yine gözaltına alınarak işkenceye maruz kaldılar. Ayrıca cezaevleri önünde resme/sivil polis ve jandarma terörü estiriliyor.

Bu durum rejimin kanlı yüzünün en açık kanıtıdır. İnsanım diyen hiç kimse bu saldırılara seyirci kalmamalıdır. Tutsaklara yönelik bu saldırılara karşı durmak, direniş sonucu elde edilen kazanımların takipçisi olmak görevimizdir. Devletin bu saldırılarına karşı tepkilerimizi kitlesel ve militan biçimlerle dile getirmek zorundayız. Mücadele şimdi asloarak dışarıda verilecektir. İşçiler, emekçiler, yazarlar, aydınlar, insanım diyen herkes bu soruna duyarlı olmalı ve harekete geçmelidir.

Yemliha KAYA ve Osman AKGÜN Zafer'den bir gün sonra devrim andıyla gömüldüler!

Süresiz açlık grevi ve ölüm oruçlarının 69. gününde şehit olan DHKP-C tutsağı Yemliha Kaya ve TİKB davası tutsağı Osman AKGÜN'ün cenazeleri için Yeni Bosna Cemevi önünde toplanan binbeşyüzü aşkın kitle, cemevinden mezarlığa kadar yürüdü. Devletin kolluk kuvvetlerinin yoğun önlem aldığı cenaze töreni kararl, militan bir tarzda gerçekleştirildi.

Yeni Bosna mezarlığında toplanan kitle tüm devrim şehitleri anısına marşlar söyledi, sloganlar attı, saygı duruşunda bulundu. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!" "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!", "Devrimciler Ölü, Devrimler Sürer!", "Katil Sermaye Devleti!" şarları haykırıldı.

Eylem devrimci gruplar arasında oluşturulan eylem komitesinin inisiyatifinde gerçekleştirildi. Cenazeye ayrıca çeşitli devrimci gruplar kendi pankartıyla katıldılar. Kızıl Bayrak çalışanlarının kitleye dağıttığı zindan direnişleri sırasında şehit düşenlerin resimleri eylem boyunca taşındı.

Cenaze gömüldükten sonra bir imam dini işlemleri gerçekleştirmedi. Fakat bir yoldaşımızın müdahale etmesiyle imamın söyleyecekleri yarım kaldı.

Eylem sırasında devrimci kitle, tüm devrim şehitlerinin uğruna öldükleri mücadeleyi sürdüreceklerine ve içti, şiirler okudu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://trantey.org>

27 Temmuz Konak Oturma eylemi mitinge dönüştürüldü!

27 Temmuz Cumartesi günü Konak'ta gerçekleştirilen oturma eylemlerinin 8.si cezaevi direnişlerine destekle birleşince mitinge dönüştü. Saat 13:15'te Sümerbank önünde toplanmaya başlayan kitle beşyüze ulaşınca ilk slogan da patladı: "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!". Beş dakika içinde katılım 2000'e ulaştı. Pankartlar açıldı ve insan zinciri oluşturuldu. Pankartlarda: "Susmayacağız!", "Devrimciler Öldü, Yaşasın Devrim!", "Haramilerin Saltanatını Yıkacağız, Sosyalizmi Kuracağız!" sloganları yer alıyordu.

Yürüyüşe geçilirken öfkeli şiarlar haykırılıyordu: "Katil Devlet Hesap Verecek!", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük!", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Katil-Kazan/Ağar/ Devlet/ Polis!", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!". Olağanüstü bir güç yığınağı yapan düzenin kolluk güçleri kitlenin kararlılığı karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Alana girildi ve devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından geçilen oturma eylemi boyunca ise sloganlar hiç susmadı.

Gözetiminde kayıplarla ilgili basın açıklaması ve İHD şube başkanı Ercan Demir'in devrimci konuşmasının ardından Kazan'ın ve devletin katliam provalarını dile getiren tek kişilik bir oyun sergilendi. "Her Nepeş" marşıyla oturma eylemine son verildi.

Eylem Avusturya İşçi Marşı ve sloganlarla bitirildi.

SY Kızıl Bayrak / İzmir

Devrim şehidi Tahsin Yılmaz ölümsüzdür!

Bayrampaşa Cezaevi'nde süresiz açlık grevi direnişinde şehit düşen TİKB'li devrimci Tahsin Yılmaz'ın cenazesi 28 Temmuz pazar günü İzmir'de, devrimcilere yakışan görkemli bir törenle uğurlandı. Saat 11:30'da Gültepe/Toros Meydanı'nda toplanmaya başlayan kitlenin sayısı 3500'e ulaşırken Tahsin Yılmaz için hazırlanan dövizler ve "Haramilerin Saltanatını Yıkacağız, Sosyalizmi Kuracağız!" pankartı açıldı ve sloganlar atılmaya başlandı: "Tahsin Yılmaz Aramızda!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Katil Devlet Hesap Verecek!", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!". İnsan zinciri oluşturan kitle, cenaze en önde olmak üzere sloganları haykırarak yürüyüşe geçti. Yürüyüşe, emekçi insanların yaşadığı Gültepe halkının da ilgisi ve katılımı oldu. Yaklaşık 500 metre yüründükten sonra araçlara binilerek Manisa yolu üzerindeki Sabuncubeli mezarlığına hareket edildi. Yaklaşık yüz araçlık konvoy yol boyunca slogan atmaya devam etti.

Çevrede (yol boyunca) genellikle zafer işaretleriyle desteklerini sunanlar vardı. Düşman ise konvoyu 300 metre geriden takip etmekte yarar görüyordu.

Mezarlığa gelmeden araçlardan inildi. Dövizler, pankartlar açıldı. İnsan zinciri oluşturuldu ve "Devrim şehitleri Ölümsüzdür!" sloganı atılarak mezarlığa yürüldü. Saygı duruşunun ardından TİKB bayrağı sarılı Tahsin Yılmaz toprağa verilirken, vasiyeti yerine getirilerek dini tören yapılmadı. Tahsin Yılmaz'ın abisinin duygu yüklü, devrimci konuşmasının yapıldığı cenaze töreni devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini gösterdi.

SY Kızıl Bayrak / İzmir

Adana'da sokakları kazanma yolunda önemli bir adım atıldı; Devletin zoru zorla aşıldı!

Devrimci tutsakların peşpeşe şehit vererek sürdürdüğü direnişin geldiği kritik aşamaya rağmen kitlesele ve militan bir tarzda sokağa taşan bir protesto hareketi örgütleyememiş olmak biz devrimci ve sosyalist kamu çalışanlarını adeta çıldırtıyordu. Reformist anlayışların ise cezaevlerindeki devrimci tutsakların direnişlerine aktif destek sunmak gibi bir derterli yoktu. Sendikaların bu doğrultuda harekete geçmesini doğru bile bulmuyorlardı. Ölümle öncesinde yapılan pasif destekler bile biz devrimci ve sosyalist kamu çalışanlarının yoğun çabalarıyla gerçekleştirilmiştir.

Devrimci tutsaklardan ilk şehit haberi devlete karşı olan hürs ve kinimizle iyice kamçılardı. Ölümle peşisıra geldikçe duymayan kulaklar, görmeyen gözler, hissetmeyen yürekler de etkilenmeye başladılar.

Bizler şunu çok iyi biliyorduk: Devrimci tutsakların zaferini hızlandıracak ve kalıcılıştıracak olan tavin edici halka, dışarıdan kitlesele gösteriler ve yürüyüşlerle gelecek olan destekti. Devlete öldürücü darbe esas olarak dışarıdan vurulabilirdi. Bu nedenle alanlara çıkılarak kitlesele gösteriler, protestolar ve basın açıklamaları şeklindeki eylem önerilerimizi yakıcı bir tarzda KESK gündemine tekrar getirdik. KESK'e egemen olan reformist yöneticiler duyarsızlıklarını sürdürdüler ve "kitlemiz tatilde" gibi gerekçelerle alanlara inme korkularını meşrulaştırmaya çalıştılar.

Bu arada İHD Adana Şubesi'nin çağrısıyla kitle örgütleri, sendikalar, partiler ve sivil toplum örgütlerinden oluşan bir toplantı yapıldı. Toplantıda salonlara hapsedilen ve on günlük süreye yayılan basın açıklamaları ötesinde bir şey çıkmadı. Bizlerin hoşnutsuzluğu ve yoğun eleştirileri ölümün hızla çoğalmasıyla birleşince basın açıklamalarının binaların önünde yapılması kararı alındı.

HADEP'in basın açıklamaları polislin yoğun önlemleri ve yüzelliği aşmayan kitlenin kararsızlığı sonucu binanın önünde yapılamadı.

Ertesi gün açıklama yapma sırası KESK'te idi. PTT önünde basın açıklaması ve Adana'daki miting na telegraf çekme eylemi

gerçekleştirilecekti. Fakat çok geçmeden bu görevin KESK yöneticilerinin eylem korkusu nedeniyle yerine getirilmeyeceği anlaşıldı. Bunun üzerine basın açıklamasının ÖDP ve EP'nin birlikte yapmasına karar verildi.

Bizler, daha önceki eylemde yaşanan olumsuzlukları aşmak için devrimci çevrelerle bir araya gelip inisiyatif ele almayı kararlaştırdık.

Adana'da devletin kitleleri sokağa çıkarmama, sokakta eylem yaptırmama konusunda tam bir kararlılığı var. Bunu aşmak şarttı ve bu ancak devrimcilerin kararlılığıyla başarılabilirdi.

Eylem günü ve saati yaklaştığında, PTT'nin karşısında bulunan Eğitim-Sen'den aşağıya inmeye başladık. İnmeden önce de sendikada bulunan kitleye dağılmayacağımızı, kol kola gireceğimizi, bir saldırı olursa direnceğimizi belirttik.

Binanın çıkışında sivil polislerce yolumuz kesildi. Topluca basın açıklaması yapamayacağımız, buna izin verilmeyeceği yönünde tehditlerle karşılaştık. Bu arada basın açıklamalarını yapacak ÖDP ve EP'ten eser yoktu. Yurtseverler ise hiç katılmadılar. Biz devrimciler sivil polislerin bu engeline karşı en ön safta kol kola girmek ve bir yoldaşın "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganıyla coşkulu bir şekilde sivil barikatı yardık. Binanın dışına sloganlarla çıkmaya başladık. Basın açıklaması yapacak EP ve ÖDP'den hala haber yoktu. Bu devrimci çıkış onları korkutmuş olmalı ki

ortalarda gözüküyorlardı.

Binadan çıkıp sokağın karşısındaki PTT'nin önüne gelmenden polislin vahşice saldırlısıyla karşılaştık. Saldırı anında yaşanan panik ve sağa sola kaçışmalar polise iyice cesaret veriyordu. Arkamızdaki kitlenin de kaçışmaya başlamasıyla bizler de geri çekilmek zorunda kaldık. Bu arada ağır yaralanmalar ve yüzü-gözü kanları içinde kalan bir kaç arkadaşımız oldu.

Polislin kovalaması sonucu Eğitim-Sen'e sığınanlar oldu. Hırsını alamayan polis sendikaya saldırdı. Kاپıyı tekmeleyerek kırmaya çalıştı. İçerden kapıya barikat kuruldu ve polislin içeriye girmesi engellendi. Dışarda kalan eylemcilerden bir araya gelebilen bir grubun yeniden slogan atarak yürümesi kısa sürdü. Grup polis tarafından hemen dağıtıldı. Bu olaylar sırasında kırk kadar gözaltı oldu. Bir kısmı karakoldan bir kısmı da savcılıktan bırakıldılar.

Bu eylem bize bir kez daha gösterdi ki, Adana'da sokakları ve alanları kazanabilmenin tek şartı kararlı ve cesur çıkışlarla, devletin zorunu zorla aşmaktır. Bu sefer tam anlamıyla başarmak da, nasıl başarlabiliriz çok net gördük. Ayrıca reformistlerin korkaklıkları da bir kez daha açığa çıkmış oldu.

Aynı akşam zindanlardaki devrimci tutsakların 12 şehit vererek devleti dize getirmeleri ise bizleri esas onurlandıran haber olmuştu.

Zafer Direnen

Emekçilerin Olacak!

Son Sözü Direnenler Söyle!

Adana Kızıl Bayrak Bürosu Basıldı!

Devletin kolluk güçlerinin Adana'da devrimci-sosyalist basın üzerine yoğunlaşan baskıları bilinen bir gerçek. Sayısı haftada ikiye bulan büro baskınları, keyfi gözaltı ve tutuklamalar, gazete ve dergilere el konması vb. uygulamalar sürekli yaşanıyor.

Gazetemiz baskıya hazırlandığı sırada Adana büromuzdan yine bir baskın haberi geldi. Devletin terör timleri baskın sırasında büromuzda bulunan genç bir okurumuzu gözaltına aldılar. İlhan Yaman isimli, 17 yaşındaki okurumuz polise karşı daha başından itibaren militan ve başeğmez bir tavır takındı. Polislerin kendisini götürmek istemesine direnen İlhan, büromuzun bulunduğu caddeyi "İnsanlık Onuru işkenceyi Yenecek!" sloganlarıyla inletti. Bu tavır karşısında kudurganlaşan polisler, İlhan'ı yüzlerce insanın gözü önünde vahşice döverek sivil bir arabaya bindirdirdiler. Yoldaşımız şu anda devletin terör timlerinin elindedir. İlhan'ın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Başına gelebileceklerden Adana Emniyeti sorumlu olacaktır.

Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!

Kızıl Bayrak Dalgalanacak! Sosyalizm Kazanacak!

SY Kızıl Bayrak / ADANA

Ortadoğu Halklarına Çevrilmiş Emperyalist Namlu Çekiç Güç.

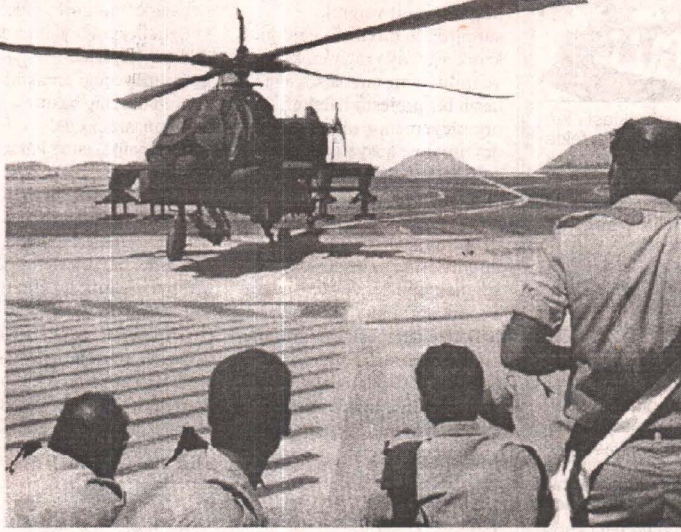
Ortadoğu'da Irak'ın Kuveyt'i işgali ve ilhakıyla başlayan ve Körfez Savaşı ile gelişen süreç, bölgedeki güç dengelerinde önemli değişikliklere yol açtı. En başta gelen sonuç bölgedeki ABD hegemonyasının pekişmesi oldu. Çekiç Güç, Körfez Savaşından sonra bölgede genelde emperyalizmin özelde ise ABD'nin çıkarlarını hakim kılmak yönündeki emperyalist hegemonya politikasının bir uzantısı olarak gündeme getirildi. Çekiç Güç ile emperyalist güçler bölgede askeri varlıklarını dolaysız dayattılar ve buna bir anlamda meşruluk kazandırdılar. Askeri müdahale tehdidini ise bölgede hakimiyetlerini tesis etme ve güç dengelerini bu çerçevede yeniden şekillendirme sürecinin önündeki her türlü engele karşı bir baskı unsuru olarak kullanmaya başladılar.

Çekiç Güç, öncelikli olarak Irak'ı hedefliyor görünse de, bölgede emperyalist devletler ve özellikle ABD ile çıkar çelişkileri bulunan İran, Suriye vb. diğer devletlere karşı da bir baskı ve boyun eğdirme aracı olarak işlev gördü. Bugün ve gelecekte emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını asıl tehdit edecek olan güç ise gelecek devrimci hareketler olacaktır. Bu yüzden emperyalizmin bölgedeki stratejik hedefi, gelecek devrimci hareketleri ezme üzerine kuruludur.

Çekiç Güç Kürt halkının koruyucusu mu?

Reformist Kürt örgütleri, emperyalist devletlerin bölge devletleriyle çelişkilerine dayanarak, Kürt halkının ulusal çıkarlarının emperyalizmin himayesi ve vesayeti altında korunamın mümkün ve gerekli olduğunu savundular. Çekiç Güç'ün Kürt halkını Saddam zulmünden koruduğu, ulusal haklarını kazanmasına yardımcı olduğu ve bu yüzden desteklenmesi gerektiği aynı çevreler tarafından öne sürüldü. Emperyalizme ve ulusal hareketin çıkarlarına devrimci bir bakıştan yoksunluğun ifadesi olan bu söylem, emperyalistlerin bölgedeki hakimiyet planlarını gizlemek için kullandıkları söylem ile çıkışıyor. Buna göre emperyalist devletler Çekiç Güç'ü Kürt halkını Saddam'ın zulmünden korumak için insani amaçlarla bölgeye yerleştirdiler. Bunun ötesinde bir amaçları yoktu!

Emperyalizm ile bölge devletleri arasındaki mevcut çıkar gelişmelerinin temelinde, bölge devletlerin Kürt halkına karşı uyguladığı sömürgeci politikaları yatırmıyor. Emperyalist haydutlar onyıllardır kendi terörist çıkarlarını "barış, insan hakları, demokrasi" maskesi ile kamufle etmeye çalışmışlardır. Bugün de aynı şeyi yapıyorlar. Geçmişte Kürdistan'ı, bölgedeki hakimiyetlerini kolaylaştırmak için yapay olarak bölen ve paylaştıran aynı emperyalist güçlerdir. Bugün de ne Kürt

halklarının özgürlüğünden taraftarlar ne de bölgedeki güç dengelerini, ittifak ilişkilerini alt üst edecek bir sınır değişikliğinden yanadırlar. Emperyalist devletler Kürt halkının ulusal haklarını değil, sadece kendi emperyalist çıkarlarını düşünüyorlar. Kürt ulusal hareketine yanaşmaktaki amaçları, hem içindeki devrimci güçleri bertaraf etmek ve hem de bölgedeki devletlere karşı onları bir koz olarak kullanmak ve sonra da yüz üstü bırakmaktır.

Türk devleti ise emperyalizmin ve ABD'nin bölgedeki başta gelen uşaklarından biridir. Kürt ulusal devrimci hareketi, Türk devletinin çıkarlarını olduğu kadar, çıkarları onunla iç içe geçmiş emperyalist güçlerin ve ABD'nin çıkarlarını da tehdit etmektedir. Türk devleti ile ABD, devrimci ulusal hareketin ezilmesi gerektiği konusunda temelde tam bir ittifak halindedirler. Aralarındaki sorun ise, sadece, bunun gerçekleştirilmesinin yol ve yöntemleri üzerinedir.

Çekiç Güç Kürt halkını nasıl koruyor?

Sömürgeci devletlerin Kürt halkı üzerindeki terörü "sınır" tanımıyor!

Çekiç Güç oluşturduğu "uçuşa yasak tampon bölge" ile sözümona bölgedeki Kürt halkını koruyor. Ama sömürgeci Türk ve İran devletleri sınır ötesi operasyonlar düzenleyerek bu bölgeye yönelik işgal girişimlerinde, askeri müdahalelerde bulunuyorlar. Dün Irak'ın sahnelediği baskı ve terör, bugün bunlar eliyle yürütülüyor. Bu operasyonlar sırasında dağlar, tarlalar, sivil yerleşim birimleri bombalanıyor, köylüler katlediliyor, köyler boşaltılıyor, halk koruculuğa zorlanıyor, ekinlerine, hayvanlarına el konuluyor, gıda ambargosu uygulanıyor... Kısacası sömürgeci terör sınır ötesine taşınmıyor ve tüm bunlar Çekiç Güç'ün gözetiminde, onun desteğiyle ve onunla örtülmesi istihbaratlar doğrultusunda

gerçekleştiriliyor.

Kürt halkı kendi topraklarında özgürlüğü değil, köleliği ve sefaleti yaşamaya devam ediyor!

Güney Kürdistan'da dün Irak devletinin yürüttüğü sömürgeci yağmacı politikalar bugün emperyalistler tarafından devralınmış durumda. Bölgedeki Kürt halkı, emperyalizmin petrol kaynakları üzerindeki hakimiyetinden bağımsız düşünülemeyecek olan ekonomik gerilik ve sefalet koşulları içinde yaşıyor. Bu koşullar, işbirlikçi Kürt örgütlerinin gerici aşiret ve grup çıkarları tarafından da yönlendirilerek kardeş kavgalarına zemin oluşturuyor. Emperyalizm bölgedeki petrol ve diğer kaynaklardan aslan payını alırken Kürtler geriye kalan ufak tefek kırıntılar kapmak için birbirlerine karşı savaşa kışkırtılıyor. Binlerce Kürt başta KDP, KYB olmak üzere Kürt örgütleri arasındaki bu iç çatışmalarda can veriyor. Emperyalist devletler, "böl, birbirine karşı kırdır, zayıf düşür ve yönet" taktiği uyguluyorlar.

Emperyalistler yarın koşullar değiştiğinde sömürgeci devletlerin yeni soykırımlarına destek vermekten de geri durmayacaklar!

Kurtuluş hareketi sömürgeci devletlerle birlikte emperyalist egemenliğe ve onun iktisadi ve siyasi boyunduruğuna yöneldiğinde Çekiç Güç'ün ve sahiplerinin gerçek yüzü daha çıplak biçimde açığa çıkacaktır. Bu koşullarda emperyalist devletler diğer sömürgeci devletlerle işbirliği içinde Kürt halkına ve onun devrimci hareketine yönelik yeni katliamlar, soykırımlar örgütlemekten de hiçbir şekilde geri durmayacaklardır.

Bugün Güney Kürdistan'da emperyalizmin denetimi altına giren Kürt hareketinin Kürt halkının ulusal özgürlük ve toplumsal kurtuluş yolunda bir gelişme kaydetdiği söylenebilir mi? Bölgenin, başta petrol olmak üzere, kaynaklarının emperyalistlerin denetlenmesi anlamına gelen emperyalist çıkarlar, Kürt

halkının siyasal ve ekonomik özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin çıkarları ile de doğrudan çatışmaktadır. Emperyalizmin çıkarları bölgedeki Kürt halkı için daimi bir ekonomik sefalet ve siyasi esaret demektir. İç çatışmaların körüklenerek kardeş kanının dökülmesi, sömürgeci devletlerin karşı çıkarları doğrultusunda kullanılmak ve gerektiğinde kendi sömürgecilerinin önüne yem olarak atılmak ve bunun tehdidi ile kişiliğiz bir siyaset aracına çevrilmek demektir. Bölgedeki Kürt örgütleri emperyalizmin politikalarını kabul ettikleri, ona aracılık ettikleri, onun çizgisi dışına çıkmadıkları ölçüde ondan destek ve onay görürler. Bu bile bölgedeki hassas, karmaşık ve değişken dengelere dayalı gelip geçici bir destektir.

Çekiç Güç ve Türk devleti

TC, Özal döneminde emperyalist devletlerin bölgeye yönelik sürekli bir askeri müdahale gücünün TC sınırları içinde konuşlandırılmasını bizzat kendisi talep etti. Bunun sözde bahanesi, Güney Kürdistan halkını Saddam'ın saldırılarından korumak ve Güney'den Kuzey'e Kürt göçüne engel olmaktır. Yani bütünüyle Kürt halkının çıkarlarını gözetken insani amaçlar! Tabi ki gerçek bu değildi. Emperyalistler ve TC, daha önce Halepçe katliamı karşısında sessiz kalıp destek verdikleri gibi, Saddam'ın körfez savaşı sonrasında Güney Kürdistan halkına yönelik katliamlarına da seyirci kaldılar ve adeta bunu teşvik ettiler. Kürtlerin hamiliği rolüne soyunabilmek için önce onların kana boğulması, mağdur edilmesi, kurtarıcıya muhtaç hale getirilmesi gerekiyordu!

TC'nin Çekiç Güç'ü kendi sınırları içinde devrettiğinde asıl amaç, Özal'ın Körfez Savaşı'nda emperyalizme koşulsuz destek verirken "bir koyup üç almak" şeklinde formüle ettiği hesapların bir devamıydı. Bu, fiyasko olduğu ortaya çıkınca, bir çok demagog tarafından iddia edildiği gibi Özal'ın kendi başına yediği bir halt değildi. TC Körfez Savaşı'ni birlikte ABD'nin bölgeye yönelik müdahalesinde daha etkin bir rol oynamak ve bunu kendi militarist yayılmacı gerici emelleri ile uyumlandırmak istiyordu. Bu doğrultuda başta bölge halkı ve devrimci hareketlerine karşı ikinci bir İsrail jandarmalığı anlamına gelecek olan aktif uşaklık politikasına yöneldi. Kronikleşen ekonomik ve siyasi krizini sözümona böyle aşacaktı. Bu senaryoya göre TC, ABD adına Güney Kürdistan'ın hamiliğine soyunacak, Türkmenlerin varlığını da kullanarak bu bölge üzerinde hak iddia edecek, fiilen denetimi altına alacak ya da federasyon vb. biçimlerle kendisine bağlayacaktır.

Bu politikanın hayata geçirilebilmesindeki en önemli halka ise

Türkiye Kürdistan'ındaki ulusal devrimci hareketin tasfiye edilmesi, ezilmesi ya da aynı anlama gelmek üzere makul sınırlar içinde ehlileştirilebilirdi. Aksi takdirde TC'nin Güney Kürdistan'ı kendisine bağlayabilmesinin politik koşulları ortadan kalkıyordu. İçerde sömürgeci savaş batağında bunalan ekonomisi ve siyaseti çıkmaza saplanan bir devletin, dışarıda emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda askeri ve siyasi manevralar yürütebilmesi de mümkün değildi.

Güney Kürdistan'da KDP ve KYB'de bu planı kabul ettiler. Türk devleti ile karşılıklı diplomatik ilişkilerini hızla geliştirdiler. Bir yandan yeni dünya düzenine ve ABD'ye övgüler yağdırdılar, diğer yandan da işbirlikçilere yakışır bir ikizlülükle TC'yi demokratik bir devlet, PKK'yi ise terörist bir örgüt ilan ettiler. Ve her ikisi de ittifak halinde PKK'ya karşı savaş başlattılar. TC de bunu fırsat bilip içeride sömürgeci savaşı daha da tırmandırdı, devrimci ulusal hareketi ezmek için Kürt halkına yönelik kitlesel katliamlar örgütledi. PKK'ya karşı KDP ve YNK'ya (KYB) destek vermek üzere düzenli sınır ötesi askeri hareketlar, operasyonlar gerçekleştirdi.

Ama Kuzey Kürdistan'da PKK şahsında ulusal devrimci hareketin yenilgiye uğratılamaması ve Kuzey'in yanısıra Güney Kürdistan'da da güçlenmesi, bu planın özellikle TC'nin hesapları ile ilgili yönlerini sekteye uğrattı. Dahası başını ağrıtan ek gelişmelerin de yolunu açtı.

Güney Kürdistan'da emperyalistlerin yönetimi altında bir Kürt yönetimi kuruldu. Komşu sömürgeci devletin "bölünmez bütünlüğü", kendi halklarına bir çakıl taşı bile vermemekte kararlı olan TC'ye adeta nispet edersene, fiilen ortadan kalktı. Kürt sorunu emperyalist vesayet yoluyla da olsa uluslararasılaştı ve bu kaçınılmaz olarak Türkiye'deki Kürt sorunu için de benzer sonuçlar yarattı. PKK Güney Kürdistan'da da mevziler kazandı. Ve TC, PKK ile başedemediği, devrimci ulusal hareketi ezemediği için, dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olma korkusuna kapıldı. Dün Çekiç Güç aracılığıyla gözünü militarist yayımlacı emeller için dışarıya dikmişken, bugün tüm dış politikasını PKK'nın ezilmesi ve ulusal devrimci hareketin yenilgiye uğratılması hedefine kilitlemek zorunda kaldı. Dün Güney Kürdistan'ın efendisi olma hayalini kurarken, PKK'ya karşı destek vermeleri için KDP ve KYB'nin eteğine yapışmak zorunda kaldı. Dün sırtını ABD'ye dayayarak horozlandığı Irak, Suriye, İran gibi devletlerle Kürt ulusal hareketine karşı sömürgeci işbirliğini yükseltmek için ilişkilerini yeniden geliştirmek yollarını aradı. Bu sefer ABD'nin tepki ve yaptırımlarına maruz kaldı.

Bu koşullarda Çekiç Güç'ün varlığı ve Güney Kürdistan'da fiili bir Kürt devletinin oluşumu, kendi Kürt sorunundan başını kaldırmayan, PKK ile başedemeyen ve her yere bu sorunun penceresinden bakar duruma düşen TC için bölgede aktif uşaklığa sığınma tahtası olma işlevini bu dönem için yitirmiş oldu.

PKK ile başedemediği, Kürt ulusal hareketini ezemediği bu durumun sürüp giderek bunalımın daha da derinleşmesi koşullarında yarın emperyalistlerin TC'yi

TC sadece Çekiç Güç'e ve emperyalizmin bölge politikalarına verdiği desteğe karşılık olarak emperyalistlerden, Kürt halkına karşı savaşında sonuna kadar destek talep etmektedir. Çekiç Güç oylamalarını bunun için bir pazarlık unsuru olarak kullanmaya çalışmaktadır. Bunun ötesinde TC'nin ne Çekiç Güç ile ne de bunun bir uzantısı olduğu emperyalizmin bölgedeki hegemonya politikaları ile temelde hiç bir sorunu yoktur.

Kürt halkının belirli taleplerini kabullenmesi, hatta PKK ile anlaşması için zorlaması olasılığı da Türk devletini sürekli tedirgin etti. Gördüğü kabulsunları daha kötüsü de vardı. Türkiye cephesinde de yükselişe geçen devrimci hareketin Kürt ulusal hareketi ile ittifak halinde bu sömürgeci haramiler iktidarını alaşağı etmesi!

Çekiç Güç'e muhalefet

İçerideki göstermelik muhalefet, Çekiç Güç'e, ABD'ye, bölgedeki emperyalist politikalara uşaklığa karşı değil, Çekiç Güç ve diğer hizmetleri karşılığında emperyalist devletlerin sömürgeci savaşta TC'ye daha fazla destek vermesini sağlamaya yöneliktir.

Emperyalizmin bölge politikaları dışında hareket edemeyen ve kendi özgül çıkarlarını bu politikalar ile uyumlandırarak şekillendirmek zorunda olan TC, Çekiç Güç'e destek verirken, sömürgeci kirli savaşta emperyalistlerin kendisine verdiği ekonomik, siyasi ve askeri desteği gözetmektedir. Başta gelen çıkarı budur ve sürekli olarak bunu talep etmektedir. Örneğin TC içinde bir kesim Irak'ın Güney Kürdistan'da tekrar egemenliğini sağlamasının bölgedeki otorite boşluğunu dolduracağı ve PKK'nın ezilmesinin yolunu açacağı düşüncesiyle Çekiç Güç'ün varlığına karşı muhalefet etmektedir. Bu muhalefetin temelinde emperyalizme karşı bağımsızlık isteminin değil, Kürt halkına karşı sömürgeci çıkarların yattığı aşikardır. Keza ABD de Türk devletine, Saddam'ın egemenliğinin PKK'ya zayıflatmayacağını, tersine Çekiç Güç sayesinde Güney Kürdistan'a Türk ordusunun istediği zaman elini kolunu sallayarak girme imkanına kavuştuğunu vb. söyleyerek bu muhalifleri ikna edebilmektedir.

Sözümüne emperyalizme karşı milli çıkarları korumak olarak lanse edilen bu muhalefet, emperyalizme kölece uşaklığı gizlemenin ve emperyalizmin de desteğiyle Kürt halkı üzerindeki sömürgeci savaş politikalarını sürdürmenin bir aracı olarak kullanılmaktadır. Çekiç Güç'ü oluşturan emperyalist devletler de bu taleplere, son göstermelik oylama öncesinde yaptıkları açıklamadaki gibi genelde olumlu karşılık verdiler. "1. ABD ve müttefikleri Irak'ın toprak bütünlüğünü kabul ediyor, bağımsız bir Kürt devletinin oluşumunu desteklemiyor. 2. ABD ve müttefikleri PKK'ya terörist olarak görüyor. Türk devletinin PKK'ya karşı savaşında işbirliğini sürdürecektir, sınır koruması konusunda Türk devletine yardımda bulunacak. 3. Kuzey Irak Kürtleri'nin PKK'nın bölgede barınmasını önlemesi sağlanacak. 4. Gayri resmi kuruluşların Kuzey Irak'ta amaç dışı faaliyette bulunmasını önlemesi sağlanacak. 5. Kültür, eğitim ve sosyal hizmetlerin Kuzey Irak'ta Türkmenlerin varlığını kabul

ediyor ve Çekiç Güç'ün onlar için de bir güvence olduğunu biliyor."

Çekiç Güç'ün varlığı TC'nin bölgede kendisine biçtiği emperyalizme jandarmalık misyonu ve militarist yayılma emelleri ile uyum içinde olduğu kadar, Kürt ulusal hareketine karşı yürüttüğü savaşta da Türk devletine destek olmuştur. Sömürgeci devlet Güney Kürdistan'a arka bahçesine girer gibi girip çıkmakta, emperyalist devletlerin de onay ve desteğiyle düzenli olarak sınır ötesi hareketlar örgütlemektedir. Çekiç Güç bu hareketlar da TC'ye önemli istihbarat hizmetleri sunmaktadır. Türkiye emperyalizmi bölgedeki hizmetleri karşılığında, sömürgeci savaşı sürdürmesinde de önemli bir dayanak olan askeri ve ekonomik yardımlar almaktadır. TC diğer yandan Çekiç Güç'ün açtığı yoldan bölgedeki militarist yayımlacı emellerini de sürdürmektedir. Çekiç Güç'ün PKK'ya destek olduğu iddiası ise bir demagojidir.

Ama buna rağmen PKK ile başedemeyen Türk devleti emperyalizmden sömürgeci savaşına desteğini arttırmasını ve ulusal hareketi ezmekte kendi yönetimini benimsemelerini, bundan vazgeçmemelerini talep etmektedir. O emperyalistlere her türlü uşaklığa razıdır, emperyalizm bölgeye yerleşsin, halkları birbirine karşı boğazlasın, bölgenin kaynaklarını talan etsin, askeri müdahalelerle bölge halklarının kanını döksün. TC'nin bunlara hiçbir itirazı yoktur, olmadığı gibi bunlardan onursuzca nasiplenmenin hesabı içindedir. O sadece Çekiç Güç'e ve emperyalizmin bölge politikalarına verdiği desteğe karşılık olarak emperyalistlerden, Kürt halkına karşı savaşında sonuna kadar destek talep etmektedir. Çekiç Güç oylamalarını bunun için bir pazarlık unsuru olarak kullanmaya çalışmaktadır. **Bunun ötesinde TC'nin ne Çekiç Güç ile ne de bunun bir uzantısı olduğu emperyalizmin bölgedeki hegemonya politikaları ile temelde hiç bir sorunu yoktur.** Türk devletinin İsrail ile yaptığı askeri işbirliği ve güvencin anlaşması da bunun en son örneğidir. TC, emperyalizmin Çekiç Güç aracılığıyla bölge devletleri üzerindeki baskısını bölge içi dengelerde kendi konumunu kuvvetlendireceğini ve emperyalizmin bölge jandarması olma yolunu kendisine açacağını hesap etmektedir. TC içindeki bir diğer kesim aynı çerçevede içinde buna ek olarak şunu savunmaktadır: "Türkiye kendi Kürt sorununu çözerse, bölgedeki hareket alanı genişler, manevra imkanları artar, böylece aktif uşaklık politikasını hayata geçirmenin yolu açılır. Bunun için TC Kürt ulusal hareketinin üzerine terörün yanısıra kısmi kültürel reformlarla gitmelidir. Bu reformların emperyalistlerin elinde tuttuğu "Kürt anahtarı" TC'nin eline

gececektir, bu anahtarı elinde tutmak TC'ye bölgede nüfuzunu artırmanın kapağını da açacaktır."

TC içindeki burjuva muhalefetin bir bölümünün savunur gördüğü "Türkiye kendi milli çıkarlarına rağmen Çekiç Güç'e izin veriyor. Çekiç Güç PKK'ya destekliyor, ABD bağımsız bir Kürt devletini hedefliyor, ABD Türkiye'yi parçalamayı hedefliyor" vb. görüşler ise kaba birer demagojiden ibarettir. Bu demagoji ile TC ve yanısıra Perinçek gibi sovenist hainler PKK'ya emperyalizm ile işbirliği içinde kökü dışarda bir hareket olarak göstermek, Kürt halkının meşru ve haklı ulusal taleplerini karalamak istiyorlar. Emperyalizme uşaklıklarını gizlemek, emperyalizme yönelik tepkiyi sovenizm yoluna kanalize etmek. Türk devletinin Kürt ulusal hareketi karşısındaki acizini emperyalizmin sözümüne PKK'ya verdiği destek ile mazur göstermek amaçındadırlar. Yaratıkları sahte anti-emperyalist muhalefetin basıncıyla, emperyalist güçlerin sömürgeci savaşa desteğini güvence altına almayı ve kendi önlerine fazladan bir kaç kırıntı atılmasını sağlamayı istemektedirler.

Muhalefettheyken keskin Çekiç Güç karşıtı kesilen burjuva partilerin iktidara geldiklerinde ya da ihtiyaç duyulduğunda, MGK'nın "tavsiyesi" ile Çekiç Güç'e evet demeleri, bu yüzden hiç de şaşırtıcı değildir. Çekiç Güç'ün süresi bugüne kadartanı 12 kez "son defa" uzatılmıştır. Bugün mecliste DSP ve RP dahil, eli Çekiç Güç pisligne buluşmamış tek bir parti bile kalmamıştır. Dün Çekiç Güç'ü "işgal kuvveti, Ermeni ordusu sionizmin tezgahı, müslüman devletleri birbirine kırdırmanın aracı" olarak nitelendiren ve destek verenleri vatana ihanet etmekle suçlayan RP ve Erbakan bakın bugün emelleri itiraf ediyor: "Çekiç Güç'ün şunu anda gitmesi milli menfaatlara uygun değil. Bunca yıl karşı çıkmamızın nedeni milli menfaatlerimizde en uygun pazarlık fırsatını elde etmek içindi. Şimdi bu fırsat elde ettik. Ne kabul ettirsek o kardır. Hepsini kabul ettiremeyebiliriz. Çünkü ABD'de de seçim yılı... Milli savunmamız onlara bağlı, çok ekonomik sıkıntılarımız var. Milli menfaatlerimiz bunlarla kavgaya etmeyi gerektirmiyor."

Bu kölece uşaklık, kendi burjuva sınıf politikalarının ifadesi olan "milli" çıkarları açısından bir ihanet değil, gerekliliktir. Yeter ki emperyalizmin de desteğiyle Kürt ulusal hareketini ezmeyi başarabilsinler, Kürt halkı üzerindeki sömürgeci egemenliklerini devam ettirebilsinler. Yeter ki bölgedeki militarist yayımlacı emellerini gerçekleştirebilsinler yolunu açabilsinler. Yeter ki bölge halklarına karşı jandarmalık yaparak emperyalist ağababaları tarafından ödüllendirilsinler!

"Emperyalizme bağımlılık ile tekeli burjuvazinin bu temel üzerinde yükselen gerici sınıf egemenliği, Türkiye'nin izlediği geleneksel dış politikanın genel tarihsel ve sosyo-ekonomik temelini oluşturmaktadır. Bu politikayı emperyalist sistemin genel çıkarları, ABD emperyalizminin temel ve dönemsiz çıkarları ve ancak bu genel çerçevede ve onunla uyum içinde Türk burjuvazisinin kendine özgü çıkarları belirlemektedir" (Düzenli Uluslararası Durumu ve Dış Politikası, EKİM 3. Genel Konferans Siyasal Değerlendirmeler)

Orman Yangınları Devlet-Mafya İşbirliğinde yeni bir boyut

Açlık grevleri ve ölüm oruçlarının ardından gündeme orman yangınları oturdu. Her sene Türkiye bu felaketle yüzyüze gelir ve her seferinde bu doğa katliamı ahlak valîhalarla geçitirilir.

30 bin dönümlük ormanlık arazinin yanıp kül olduğunu açıklayan medya, yangının söndürülmesi için sadece iki helikopter ve bazı ilkel araçların devreye sokulduğu; ormanların korunması için yeterince tedbirin ve araç gerecin olmadığını söyledi durdu. Nedenini ise açıklamaktan özenle kaçındı.

Nedeni gayet basit. Sermaye ve onun devleti doğanın korunması gibi kar getirmeyen işler için kılını bile kıpırdatmaz. Kar daha çok kar hırsıyla hareket eden sermaye doğa katliamlarının asıl failidir. Nasıl mı? Kürdistan'da dağları bombalayarak, ekinleri yakarak hayvanları telef ederek. Sanayi kentlerinde fabrikaların artık zehir ve pisliklerini denize, sokağa akıtarak. Villaları ve konakları için koca alanları parselleyerek, betonlaştırarak. Kısacası her yerde paranın metalik tınısını doğanın yeşili ve mavisine tercih ederek.

Refahiyol hükümetinin seçim yatırım olarak gündeme getirdiği gecekondu affı son yangınların zeminini ayrıca hazırlamış oldu. Afla birlikte arazi mafyası ve spekülâtörleri hiç vakit kaybetmeden harekete geçtiler. Muazzam çaptaki orman yangınları, son dönemde süyüzüne çıkmış devlet-mafya ilişkisinin yeni bir yansıması oldu. Burjuva medya orman yangınlarını gündemi değiştirmek için kullandı, yetkililer ise tümüyle sessiz kaldılar.

Orman yangınlarının biraz

da sonuçlarından söz etmek gerekir. Doğa bilimcileri Türkiye'nin her sene yaklaşık Kıbrıs adası kadar toprak kaybına uğradığını söylerler. Ülkenin fazla değil, 45 sene sonra çoraklaşacağından dem vururlar. Ormanların giderek yok oluştundan sonra ekolojik dengenin, iklim koşullarının olumsuz yönde etkileneceğinden söz eder dururlar. İyi de bunun sorumlusu kimdir?

Bu soruların yanıtı dünya genelinde tekdir: Kapitalizm. Evet vahşi kapitalizm sadece insanlığı sömürüp tahrip etmiyor, doğayı da tahrip ederek hızla çoraklaşmasına neden oluyor.

Ne yazık ki çevreci örgütler gerçeğin bu tayin edici noktasını görememektedir. Uluslararası Yeşil Barış vb. çevreci örgütlerin sorunun kaynağına değil, ama sonuçlarına tepkilerini dile getirmektedir. Oysa bizim ülkemizde çevrecilerden yaprak bile kıpırdamıyor. Sonuçta bu tahribatın karşısında halkın tepkisi örgütlenemekte; bu korkunç gidiş dur denilememektedir.

Katliamların, işkencelerin, son zindan direnişinde ise 12 devrimcinin ölümüne, onlarcasının kalıcı hastalığına neden olan çürümüş sermaye iktidarının doğaya karşı duyurduğu beklemek ham hayaldir. Çevrenin kirlenmesinin ve hızla çoraklaşmasının gerçek sorumlusu kapitalizmdir. Doğanın korunması mücadelesi bu sisteme karşı yürütülen mücadelenin bir parçası olarak yükseltilmelidir.

SY Kızıl Bayrak / İzmir

"Köye Dönüş" Kılıfında Koruculuk Dayatması

Refahiyol hükümetinin Kürt halkına yönelik ilk demagojilerinden biri

"göç etmiş Kürt köylülerinin artık köylerine geri dönebilecekleri, bunun koşullarının sağlandığı" yönündeki açıklamaları oldu. Devlet tam bir ikiyüzlülükle, Kürt halkının PKK'nın baskısıyla köylerinden göç etmek zorunda kaldığını propaganda ediyor. Şimdi de devletin bölgede hakimiyeti eline geçirmesi ve güvenliği tesis etmesi nedeniyle köylüler köylerine, mezarlarına özgürce geri dönebilirlermiş! Aynı günlerde burjuva basında binlerce kişinin daha şimdiden köylerine geri dönmeye başladığı yönünde haberler yayınlandı. Buna bir de Ertuş Kampındaki PKK baskısından kaçış hikayeleri eklendi. Ama devlet ve burjuva basın, bu geri dönülen köylerin isimlerini bir türlü açıklayamıyordu! Bu yöndeki sorular karşısında güvenlik gerekçesi öne sürülüyordu! PKK eğer öğrenirse bu köylere baskın düzenleyecektir!

Gerçek tabi ki böyle değildi. Köye kitlesel geri dönüş propagandasının bir yalan olduğu bir süre sonra itiraf edilmek zorunda kaldı. Tersine, köy yakına ve boşaltmalar bütün hızıyla sürüyordu. Devletin bu propagandayla amacı, sömürgeci savaşın bölgede yarattığı yıkımı, insansızlaştırma politikasını ve bunun failini gizlemek, köye dönenlere yardım vb. ekonomik vaatlerle Kürt halkına bir kez daha koruculuğu dayatmak, Kürdistan topraklarında egemenliği sağladığı ve PKK'yı etkisizleştirdiği konusunda hayaller yamaktı.

Köylülerin PKK'nın baskısından dolayı göç ettikleri iddiası büyük bir yalan ve ikiyüzlülüktür. Bu propagandanın zaten bölge halkı üzerinde hiç bir inandırıcılığı da yoktur. Türk devleti Kürdistan'da binlerce köyü ulusal kurtuluş hareketine destek verdikleri, devlete koruculuğu kabul etmedikleri gerekçesiyle yaktı, yıktı ve köylülere silah zoruyla bölgeden uzaklaştırdı. Türk devleti balığı yakalamak için denizi kurutmaya yöneldi. Bölgede bugüne kadar boşaltılan köy ve mezra sayısı 3 bine, bırakılanların sayısı ise 2.5 milyona ulaştı. Devlet

köylülere köylerinde kalmanın koşulu olarak ise koruculuğu dayattı.

Düzenin sömürgeci baskı ve katliam politikalarında bugün de değişen hiç bir şey yoktur. Köy yakmalar, boşaltmalar bütün hızıyla devam etmektedir. Bugün de köye geri dönüşün koşulu devletin koruculuk dayatmasını kabul etmektir. Sadece bu da değil. Köyler harap edilmiş durumdadır. Devlet köylülere koruculuğa ve devlet maaşına zorlamak için, köylerdeki diğer her türlü geçim imkanını da ortadan kaldırmıştır. Ormanlar, tarlalar bombalanmış, ekinler yakılmış, evler yıkılmış, hayvanlar telef edilmiştir. Tek bir ailenin köyüne geri dönüp eski koşullarda yaşamaya başlayabilmesi için gerekli harcama miktarının 500 milyon liradan fazla olduğu söylenmektedir. Devlet koruculuk dayatması kabul edilmediği koşullarda, ne ekonomik ne de askeri açıdan, kitlesel bir geri dönüşün yükünü taşımak istemeyecektir. Koruculuk onursuzluğunu kabul eden bir kaç köyde devlet köylülere silahtan başka bir şey vermiş değildir.

Kürt halkı kendisiyle alay etmek anlamına gelen bu geri dönüş demagojisini ciddiye almamıştır. M. Ağa'nın "kısa bir süre içinde 10 bin köylü yaklaşık 100 köye geri dönmüş yaptı, geri dönenlerin evleri tamir edildi, hayvancılık yapmaları için kredi verildi" yönündeki açıklaması bölgedeki valiler tarafından bile yalanlanmıştır. Göçe zorlanmış Kürt halkı mezarlara, köylere, dağlara özgürlük savaşını yükseltmek için, sömürgeci egemenliği söküp atmak için geri dönecektir. Devlete koruculuk yapmak için değil!

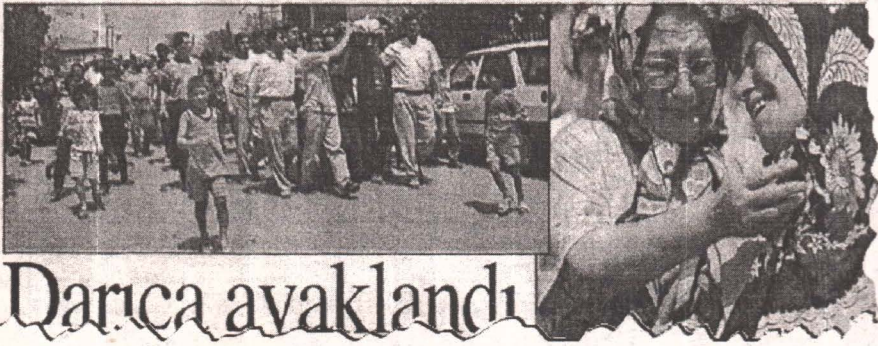
Bir trafik "kaza"sı Darıca'da isyana yol açtı Trafik "canavarı" Kapitalist düzendir!

darıca, 6. 6. 1996 10. 10. 1996 10. 10. 1996

de kardeşim çok sevdiğim.

08.08.96, AR. Nuran DEMİRTAŞ

gama sin vermişti...

Darıca avaklandı

Gebe-Darıca'da meydana gelen bir trafik kazasında, 6 yaşındaki Tugay Yalçinkaya hayatını yitirdi. İçinde bulunduğumuz yılın ilk altı ayında 2.242 kişinin canına kıyan bir trafik teröründe, yukarıdaki haber çoktan sıradanlaşmıştı. "Normal koşullar"da burjuva basın için haber değeri bile taşımazdı. Ama söz konusu olay, bir birikime kıvılcıklık yapmış. Darıca'daki "normal" hayatı değiştirmişti.

Darıca halkı, Tugay'ın cenazesiyle Belediye'yi basıyor, cam çerçeve indiriyor, barikat kurup yol kesiyordu. Oysa bu olaya kadar Darıcalılar da, sistemin istediği ve beklediği bir tutum içindeydiler. Yani böyle olayları "kaza" olarak değerlendiriyor, kaderlerine rıza göstererek ağlayıp-sızlayıp oturuyorlardı. Yani sistemin "normal" toplumu, "suskun toplum" oluyordu. Öfkelenerek sağa-sola saldırmak, cam-çerçeve kırmak ise "vandalizm". 1 Mayıs'tan sonra, sistemle bir ağızdan devrimcilere salduran reformistlerin kulakları çınlasın. Demek ki öfkelenmek halkımızın değerlerine çok da yabancı değilmiş. 1 Mayıs'ta, sistemin kıldığı 4 canı gizlemek için, Kadıköy mağazalarının camlarına altın değeri biçen burjuva medya bile, Darıca olaylarına son derece temkinli yaklaştı. Ne kırılan camları, ne barikat için devrilen elektrik direklerini öne çıkarmadı. Olayı, "acılı bir ailenin ve yakınlarının haklı feryatları" olarak kapatmayı tercih etti.

Darıca halkı bugün, Aslan Çimento kapitalistiyle Belediye yönetimini Tugay'ın katili olarak görüyor. Bu görüşünde de son derece haklıdır. Bu bir kaza değil, cinayettir. Emri veren değilse de, tetiği çeken Aslan Çimento kapitalisti işi iştirakçisi belediye yönetimidir. Ama Darıcalılar'ın bilmesi ve öğrenmesi gereken bu cinayet emrini kim verdiğidir. Çünkü o bilinmediği ve ortadan kaldırılmadığı takdirde, kendine yeni tetikçiler bulmakta gecikmeyecektir.

Trafik terörünün en büyük sorumlusu kapitalist sistem ve onun örgütlü gücü olan devlettir. Yol yapmak, trafiği düzenlemek, sanayiye ve belediyeleri denetlemek, ehliyet vermek-kontrol etmek vb. hep devletin görev ve yetki alanıdır. Yollara "trafik canavarı olmayın" tabelaları dikerek, suçu şoförlere yüklemek iş değildir. Binlerce "ehliyesiz" adama nasıl ehliyet verildiğini herkes biliyor. Trafik suçları için biçilmiş resmi cezalarla suçları örtmek için biçilmiş rüşvet miktarlarını da. Aynı şekilde, cezaları ağırlaştıran bir yasa tasarısının '94 yılından beri neden komisyonlarda dolaştığı ve bir türlü çıkarılmadığı da ortadadır. Tasarıya ilk muhalefet, o gün Emniyet Genel Müdürlüğü yapan katil Ağar'dan gelmiştir. Bu şahıs hakkında ortaya atılan iddiaların içinde mafyaya çalışmak da vardır. Karayollarında yürütülecek bir sıkı denetim, bir takım suçların ortaya çıkmasına yol açabilecektir. Görüldüğü gibi, devletin temel aygıtlarından biri olan polis kurumu baştan komuştur. Sadece ev ve sokak infazları, işkenceler, kaçırma, kaybetme ve katletme gibi siyasi suçlar değil, uyuşturucu, silah ve kadın ticareti gibi mafya suçları da devletin bu silahlı terör örgütü tarafından denetlenip yönlendirilmektedir.

Salt kontrolün sıkılaştırılması ve cezaların ağırlaştırılmasıyla trafik terörünün ortadan kaldırılabilceğini söylemek kuşkusuz mümkün değildir. Tasarı sadece sürücü hatalarını ilgilendirmekte, devletin suçlarını gündemine bile almamaktadır. Rüşvet kurumunun ceza kurumundan daha sistemli işlemesi nasıl önlenecektir? Karayollarının iyileştirilmesi hangi plan, hangi kaynakla, ne kadar zamanda gerçekleştirilecektir? Salt trafik bilgisinin yeterli olmadığı bilindiğine göre, halkın genel eğitim düzeyi nasıl ve ne kadar zamanda yükseltilecektir? Yeni tasarısı bu ve benzeri sorulara değil yanıt vermek, yaşanmamaktadır bile. Ücretsiz PDF Kitap Aşvantişimmarçeyorg Ya Sosyalizm!

cezalarının bile hiç bir caydırıcı etkisi olmayacaktır. Çünkü bu suçlar, üç-beş milyonla gözü yılacak yoksullar tarafından işleniyor. Ceza da verse, cezanın on katı rüşvetle de geçip gitse, hiç dokunmayacak kadar cebi dolu olanlardır asıl suçlular.

Bu devlet, Tugay'ın can bedelini, Aslan Çimento fabrikasını kapatarak ödeatabiliyor mu? Ödebilir mi? Asıl buna bakmak gerekiyor. Kapatamayacağı, kapatmak istemeyeceği açıktır. Çünkü devlet, fabrika sahiplerinin, tüccarların, mafyanın devletidir. Dini, imanı, vicdanı para olan kapitalistler ve onun devletin gözünde emekçilerin canının ise beş paralık değeri yoktur. İş makinelerinin yanmasını önlemek için beton duvarlar örerek, onlarca madenciye göçük altındaki ocaklara giden bir devlettir. Bu demektir ki, onların gözünde işçi, iş makinasından daha değersizdir. Öyle ya, yeni belirledikleri fiyatla, ayda on milyon takitle satın alabilecekleri tek makinayı bız.

Darıca Belediye yönetimi istifa etmelidir. Aslan Çimento, işçiler ücretli izne ayrılarak yol sorunu çözülene kadar kapatılmalıdır. Devlet Tugay'ın ailesine tazminat ödemelidir. Darıcalılar bu talepleri alınca kadar olayın arkasını bırakmamalıdır. Ama bu, sorunun geçici ve yerel bir çözümü olacaktır. Gerek trafik, gerek iş "kaza"ları, gerekse de savaş ve terör gibi, her gün onlarca emekçinin canına kasteden sorunların çözümü, bu anarşik ortamın kaynağını, kapitalist sistemi ortadan kaldırmaktan geçiyor. Çünkü ülkeyi kapitalistler yönettiği sürece, emekçi sınıfların sefaleti katlanarak artmaya devam edecektir. Bu sömürü, bu anarşi ve terör sistemini ortadan kaldırmaksa, ondan en fazla zarar gören işçi ve emekçi sınıfların görevidir.

İşçi sınıfının yüz yıllık şırası, bugün her yerde ve daha fazla yükseltilmelidir:

Halkların Değil, Tekellerin Olimpiyatı

Spor müsabakalarının en üst organizasyonlarından biri olan olimpiyatlar "Atlanta 96" adıyla ABD'de gerçekleşti. Organizasyonun gerçek sahipleri sponsor tekelleri oldular. Bilet fiyatları, naklen yayın ücretleri, reklam gelirleri onlar tarafından belirlendi. Tüm bu araçlar onların kar etme amacına hizmet edecek şekilde kullanıldı. Resmi kaynakların verilerine göre olimpiyatlar sponsor tekellerin yüksek kazançlarıyla kapandı. (Örneğin bilet fiyatları 6 milyon ile 54 milyon TL arasında değişiyordu, olimpiyatlarla ilgili diğer hizmetlerin fiyatları ise bu düzeye paralel düşüyordu.)

Burjuva medya bu durumu sporun paraya/kar hirsına kurban edilmesi olarak yorumladı. Ne var ki bunun arkasındaki gerçeği de ustalıkla gizledi. Sporun sponsor tekellerinin ve bir bütün olarak kapitalizmin egemenliği altına girdiği ölçüde kirlendiği gerçeğini karartarak, suçu ABD'nin ticari ve dar kafalı olimpiyat politikalarına attı. Oysa gerçekleştiren, ekonomik, politik, militarist devasa güçlere ulaşan dünya tekellerinin, sporu amaçları doğrultusunda kanatları altına almasından başka bir şey değildi.

Dünya tekelleriyle yarışacak gücü olmayan Türkiye egemen sınıfı ise '96 olimpiyatlarını iç politikada karşı karşıya kaldığı sıkıntıları hafifletmek, kısacası gündem değiştirmek için kullandı. Zindan direnişlerinin ezilen sınıflar üzerindeki politikleştirici etkisini dağıtmak, açlığın, yoksulluğun, baskı ve terörün yarattığı hoşnutsuzluğu bastırmak için olimpiyatlar bir fırsat olarak kullanıldı. Türkiyeli sporcuların kazandığı başarılar toplum üzerinde şovenist, gerici rüzgarlar estirmek, sahte bir güç duygusu yaratmak için propaganda edilip durdu.

Sermaye devletin ve yazılı-görsel medyanın bu konuda fazlasıyla birikimi ve tecrübesi vardı zaten. Spor, özellikle de futbol on yıllardır ezilen yığınları uyandırmak ve mücadeleden uzak tutmak için başarıyla kullanılmaktadır.

Elde edilen ilk üç madalyayla birlikte halkı sporcuları ilahlaştırmaya, onların kabiliyetleri üzerinden "Türkün gücünü" kutsamaya çağırıldılar. Onca açlık, onca sefalet, insanlık onurunu ayaklar altına alan onca rezillik dururken, utanmadan bu çilekçe halkı bayram etmeye, devletlerinden gurur duymaya çağırıldılar.

Ama ezilen emekçi yığınlar, kendileri tarifsiz acılar çekerken sermaye sözcülerinin "hadi sevinelim, gülelim, bayram edelim" kampanyalarına bu sefer beklenen ilgiyi göstermediler. Burjuva medya gündemi değiştirmek için ne denli yarıntıysa da, işçi ve emekçilerin gözü olimpiyatlarda değil zindanlardaydı. Sermaye Naim'in madalyalarında "devletin büyüklüğünü" propaganda ederken, onlar zindan direnişlerinde devletin katil yüzünü gördüler. Sermaye rejimi, olimpiyatlarda kazanılan altınlar üzerine şoven sevinç çığlıklarını ne denli yükselttiyse de, zindanlardan yükselen direnişin onurlu sesini boğamadı. Bu sesin ezilen emekçi kitlelere ulaşmasını engelleyemedi.

© 1996 MIKE LUCAREVICH ATLANTA CONSTITUTION

Zindan direnişin ve yeni dönem

Zindan Direnişinin Dersleri

ve Yeni Dönemin

Görevleri başlıklı

bu değerlendirme

Ekim'in son iki

sayısının

(sayı: 149 ve 150)

başyazarlarından

olusmaktadır.

Değerlendirmenin

ikinci bölümündeki

açıklamadan

konunun "yeni

dönemin

görevleri"ne

ayrılmış bir üçüncü

bölümle devam

edeceği

anlaşılmaktadır.

İlk iki bölümünü

burada birarada

sunduğumuz

bu değerlendirmenin

sözü edilen üçüncü

bölümüne gelecek

sayımızda

yer vereceğiz.

Zindan direnişinin zaferle sonuçlanması Türkiye devrimci hareketi için büyük bir politik ve moral başarı olmuştur. Şimdi bir bütün olarak devrimci hareketin önünde, ortak onurunu taşıdığı bu başarıyı çok yönlü olarak değerlendirme, ondan gerekli dersleri ve sonuçları çıkarma, elde edilen politik ve moral kazanımları yeni bir çıkışın dayanakları olarak kullanabilme sorumluluğu durmaktadır.

Bu bir an önce yapılmak durumundadır. Zira düzen cephesi direnişin yarattığı devrimci etkiyi, devrim cephesi lehine oluşmuş bulunan havayı dağıtmak için daha şimdiden seferber olmuş durumdadır. Devrimci hareket ise, bunu göğüslemek ve boş çıkarmak, dahası, elde ettiği politik başarıya yeni halkalar eklemek sorumluluğu ile yüzyüzedir. Bunun için de öncelikle yaşanan deneyimden gerekli sonuçları çıkarması, kendi zaf ve yetersizliklerini yüreklilikle görmesi, bunları giderecek bir politik tutum ve çalışma içine girmesi bugün özel bir önem ve aciliyet taşımaktadır.

Devlet baltayı taş a vurdu

1 Mayıs'tan itibaren genel bir karşı saldırı başlatan devlet, bununla devrimci hareketin kazandığı politik ve moral mevzileri tahrip etmeyi amaçlıyordu. Bunda başarı sağladığı ölçüde ise, işçi sınıfına ve emekçi halka yönelik çok yönlü bir yeni saldırı için yolu tümüyle düzlemiş olacağını hesaplıyordu.

Saldırının en kritik cephesini devlet kendisi tayin etti: Zindanlar. Zindanlar şahsında devrimci hareket, devrimci hareket şahsında ise işçi-emekçi hareketi hedef alınıyordu. Kitlelerin her türlü hak arama eylemini "terör" olarak niteleyen devlet, "terör" karşısında devrimci örgütlerin ise zindanlardan

yönetildiği iddialarını, hazırlığını yaptığı saldırıya ilişkin tüm propagandasının eksenine oturttu. Böylece devrimci tutsakları hedef haline getirdi ve 1 Mayıs'ın hemen ardından saldırısını başlattı. Saldırının sorumluluğunu üstlenen kişi de özenle seçilmişti. Kontr-gerilla şeflerinden M. Ağar her şeyiyle devleti simgeliyordu ve parlamentoya zaten bu tür bir "misyon" için sokulmuştu. Devlet M. Ağar şahsında bir irade, kararlılık ve bu kez mutlaka sonuca gitme gösterisi yapıyordu.

Genel saldırının en kritik alanını kendi seçmekle kalmayan faşist rejim, bu alandaki çatışmanın politik ve moral anlamını da yine kendi tanımladı. Buna göre, buradan indirilecek bir darbenin başarısı, genel devrimci siyasal mücadeleyi boğmanın da ilk tayin edici halkası olacaktı. Onlar bunu "terörün kökünü kazımak" olarak sunuyordular.

Devrimci tutsaklar teslim alınırsa, bu devrimci harekete büyük bir politik ve moral darbe olacak, böylece gelişmekte olan devrimci kitle hareketi de daha henüz ilk gelişme safhasındayken önderlikten yoksun bırakılacak ve kolayca dizginlenecekti.

Devrimci hareket, bir bütün olarak, zindanlara yöneltilmiş bu yeni saldırının anlamını ve amacını doğru saptadı. Bu alandaki bir çatışmanın ciddiyetini, taşıdığı çok özel önemi gözetti ve birleşik bir güç olarak buna göre hareket etti. Devrimci tutsaklar da saldırı karşısında buna uygun düşen bir bilinç ve kararlılık koydular ortaya.

Alanını ve anlamını bizzat devletin tayin ettiği sert ve amansız bir çatışmadan bugün devrimci hareket büyük bir politik başarı elde ederek çıkmıştır. Çatışma bir irade ve kararlılık savaşı olarak sürmüş, savaşı devrim cephesi açık bir üstünlükle kazanmıştır. Kazanılan büyük bir politik ve moral zaferdir. Bunun 12 devrimcinin

Okurlarımıza açıklama:

Bilindiği ve beklendiği gibi, Kızıl Bayrak'ın bu sayısında ve bu sayfasında, "Güç ve Eylem Birliğinin Sorunları" başlıklı tartışmanın devamı yayınlanacaktı. Devrimci hareketin güç ve eylem birliği üzerinde ciddiyetle ve önemle durduğumuz bir konudur. Son günlerde açığa çıkan ve ne olduğu henüz tam olarak anlaşılamayan bazı gelişmelerdeki belirsizliğin ortadan kalkmasına zaman tanımak kaygısıyla, yürüttüğümüz tartışmayı gelecek sayıya erteliyoruz. Bunu devrimci hareketin mücadele birliği sorununa verdiğimiz önemin, bu birliğin çıkarları karşısında gösterdiğimiz hassasiyetin bir gereği sayıyoruz. Okurlarımız bu ertelemeye neden olan sorunun mahiyeti konusunda önümüzdeki sayıda bilgilendirileceklerdir.

n dersleri n görevleri

hayatına, onlarcasının kalıcı biçimlerde sakatlanmasına malolunası elbette büyük bir bedeldir. Fakat sağladığı politik başarı da ölçülemeyecek kadar büyüktür. Devrimciler devlete benzer yenilgiler tattırmak için çok daha büyük bedeller ödemeye hazırdırlar. Zindan direnişi bunu tüm topluma ve tüm dünyaya sarsıcı bir biçimde ilan etmiştir. Devrimci mücadele bu bedellerle büyüyecektir. Bu topraklarda devrim ve sosyalizm davasının yaşama gücü ve zafere ulaşma potansiyelleri bu bedellerle kanıtlanmaktadır. Bir bütün olarak düzen cephesi ise bu sert ve yıkılmaz kararlılık karşısında şaşkına dönmüş, sonuçta dize gelerek başladığı saldırıdan bozguna uğrayarak çıkmıştır.

Tecrit etmeye çalışan devletin kendisi tecrit oldu

Zindan direnişinin zaferi çok yönlü bir politik başarısının ifadesidir. Cezaevlerinde yılların mücadeleleriyle ve tekrar tekrar bedeller ödenerek elde edilmiş hakların korunması, bu çok yönlü başarının yalnızca küçük bir ayrıntısıdır. Asıl başarı rejimin ulusal ve uluslararası planda teşhiri ve tecriti alanında elde edilmiştir. Dikkatler asıl bu noktaya verilmelidir.

Düzen cephesinin 1 Mayıs'ı izleyen saldırısının ana amacı devrimci hareketi tecrit etmektir. 1 Mayıs'ın görkemini gölgelemeyi amaçlayan provakasyon, hemen ardından bu amaç çerçevesinde genel bir kampanyaya dönüştürüldü. Başlangıçta bunda kısmi bir başarı elde edildiği de, bir gerçektir. Zaten zindanlara yönelik saldırı da, yaratılan bu ortam en uygun fırsat sayılarak gündeme getirildi. (Devlet bu başarıyı HADEP Kongresi'ndeki "bayrak olayı"nı en aşağılık bir şoven kampanyaya çevirerek pekiştirmeye çalıştı). Bu sayede, uzun süre zindan direnişini bir suskunluk fesadıya boğmaya çalışmakla kalmadı, her türlü hak arama eylemi, gösterisi ve yürüyüş girişimini de vahşi bir polis zoru kullanarak engelleme yoluna gitti. Devlet cezaevlerine hakim olmakla sokağa hakim olmayı eşdeğer saydı.

Fakat zindan direnişinin ölümli gündeme getiren son aşaması havayı tersine çevirdi. Devrimci tutsakların ortaya koyduğu ve iki ayı aşkın bir süre devam ettirdiği yıkılmaz irade ve kararlılık karşısında, rejimin gerçek yüzü ve kaba kuvvetin arkasına gizlediği acı sonuçta açığa çıktı. Suskunluk fesadı pamparcık oldu. Zindan direnişi, zindan direnişi şahsında devrimci hareket, günlerce toplum gündeminin baş köşesine oturdu. Yaratılmaya çalışılan tecrit atmosferi yıkıldı. Milyonlarca emekçinin gözleri ilgiyle devrimcilerin direnişte gösterdikleri azme, devletin saldırısını püskürtmek için ortaya koydukları büyük direnme kararlılığına, hakları ve davaları uğruna sergiledikleri yiğitçe kendini adamaya yöneldi. Bunun kitlelerin özellikle mücadeleye yakın ve yakın kesimlerine büyük bir moral güç aşıldığına, onlardan kesimlere mücadele ve hakları uğruna direnme eğilimine yeni bir kuvvet kazandırdığına kuşku yoktur. Dahası direniş geniş kitleler nezdinde devrimci hareketin prestijini ve saygınlığını da güçlendirmiştir.

Aynı şekilde, zindan direnişi, 12 Eylül'ün yıldırıldığı, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki gelişmelerin ise iyice inançsızlığa ve umutsuzluğa düşürdüğü ilericiler aydın kesimler üzerinde de önemli bir sarsıntı yaratmıştır. Onları sarsmış, utandırmış ve uzun yıllardır unuttukları

toplumsal-siyasal sorumlulukları konusunda uyarmıştır. Zindan direnişini izleyecek yeni dönemde bu kesimlerin siyasal yaşama ilgisinde ve siyasal mücadeleye katkısında belirgin bir artış beklenmelidir. Bu kesimler devrimci ideallerin, devletle ve düzenle kavgaanın gerçek temsilcilerini de nihayet farketmiş olmalıdır. Bu onların İP türünden kemalist sosyal-şoven odaklar ile düzenin icazetine sığınmış teslimiyetçi-reformist akımların ötesine bakmalarını kolaylaştıracaktır.

Refah Partisi hükümetine ilk büyük şamar

Komünistler, Refahyol hükümetinin güvenoyu aldığı gün yaptıkları bir değerlendirmede: "ülke çapında baskı ve terörün sürdürülmesi, Kürdistan'da özel savaşın turundurulması ve nihayet Çekiç Güç sorunu, RP'nin kendini orduya beğendirebilmek için özel bir dikkat göstereceği başlıca konulardır" demişlerdi. Denilenler, daha bir kaç hafta bile geçmeden peşpeşe doğrulandı. RP hükümeti döneminde polis terörü yeni bir boyut kazandı. Tutuklu yakınlarına ve Cumartesi Anneleri'ne en iğrenç saldırılar bu dönemde yaşandı. Erbakan "PKK'yı ABD ile birlikte bitireceğiz" açıklamaları yaptı ve Kürdistan'daki yoketme savaşına yeni bir hız kazandırıldı. Ve nihayet Çekiç Güç oylamasında RP tam kadro onay vererek ABD'ye uşaklıkta kendisinden öncekilerden bir fark taşımadığını gösterdi.

RP hükümetinin güvenoyu aldığı günler, açık grevlerinin kritik bir aşamaya girdiği günlere denk geliyordu. Mehmet Ağar'ın yerini alan Şevket Kazan, başlangıçta sinsi bazı oyalama ve manevralarıyla, ardından ise kıskırtıcı ve saldırgan tavırlarıyla kendinden önceki kontr-gerilla şefini bile geride bıraktı. Devrimci tutsakların gösterdiği büyük kararlılık karşısında çılgına dönen bu zavallı kontr-gerilla kuklası, peşpeşe gelen ölüm günlerinde yalan ve demagogileri ile, kıskırtıcı ve saldırgan tavırları ile öylesine iğrençleşti ki, milyonlarca insan bu sayede Refah Partisi'nin sistem içindeki yeri konusunda çok daha açık bir fikir sahibi oldu. Yıllardır zulme karşı mazlumun temsilcisi rolünü oynayan bu gerici ve şarlatan çetenin, gerçekte, ezilenlere karşı zulmün kılıcı olmaya fazlasıyla hevesli olduğu zindan direnişi sayesinde pratikte kanıtlandı.

Gerek gerçek kimliklerini sergileyen bu süreç, gerekse iğrenç yalanların ve demagogilerin eşlik ettiği bu kıskırtıcı ve saldırgan tutumlarına rağmen devrimci kararlılık karşısında sonunda dize gelmeleri, daha ilk ayı bile dolmadan Refah Partisi hükümetinin aldığı en büyük bir darbe oldu. Devrimcilere, emekçilere, hak arayan kitlelere, kayıp evlatlarını soran yaşlı annelere uygulanan iğrenç terör, ölüm orucundaki devrimcilerin peşpeşe ölmesi karşısında günlerce sürdürülen sözde uzlaşmaz tutum, bu olayların toplumda yarattığı sarsıntı nedeniyle, sonuçta Refah Partisi'ne kesilen büyük bir fatura oldu. Generaller ve ABD'ye uşakça sadakat gösterileri içinde devrimci tutsaklara dış geçirmeye çalışan bu gerici çete sonuçta onlardan ummadığı bir büyük şamar yedi ve bir itibar kaybına uğradı.

Geçerken belirtelim ki, zindan direnişi düzenin kullana kullana posasını çıkardığı sosyal-demokrat partilere de bir darbe oldu. Bu partilerin solculuk üzerine ikiyüzlülüklerini bir kez daha açığa çıkardılar. Zindan direnişinin, gerici, emekçi, demokratik ve halkçı bir hareket olduğunu, parlamentodaki en has temsilcilerinden Ecevit de

zulmün sözcülüğüne soyundu. Mümtaz Soysal türünden eski solcuların ve eski "insan hakları" savunucularının Ecevit'in eteğinde düştükleri rezilce tutum, bu düzene ve devlete kapıkulu olmanın insanı nasıl insanlıktan çıkardığını ibretlik örnekleri oldu.

Son zindan direnişi, sosyal-demokrat partilerin artık en sıradan, en basit demokratik haklar için göstermelik bir muhalefet yapma olanaklarından dahi yoksun olduklarını gösterdi. Bu yoksunluk devrimci siyasal mücadele için önemli bir avantajdır. Ekonomi'de IMF'ye, politikada generallere uşakça sadakat ve boyun eğme, bu gerici odaklarının kitleleri sol bir demagojiyle aldatmalarını geçmişe göre bir hayli zorlaştıracaktır.

Rejim uluslararası çapta da teşhir ve tecrit oldu

Zindan direnişi ve dışarıda ona paralel süren destek eylemleri, devletin, onun zor aygıtının, özellikle de polisin zulüm ve zorbalığını, yalnızca Türkiye'nin milyonlarca emekçisinin önünde değil, dünya ölçüsünde de açığa çıkardı. Olay direnişin son günlerinde uluslararası medyanın ana haber konularından biri haline geldiği için, dünya ölçüsünde yüz milyonlarca insan Türkiye'deki faşist rejimin kanlı yüzünü bu vesileyle izleme olanağı buldu. Faşist rejimin yüz milyonlarca dolar harcayarak kendi için yaratmaya çalıştığı ikiyüzlü ve sahte demokratik imaj bugün büyük bir darbe almıştır. Yüz milyonlarca insan, Türkiye'de yalnızca ezilen Kürt halkına değil, kendi halkına da en aşağılık bir zulüm uygulayan zalim ve keyfi diktatörlük rejimi olduğunu gördü. Rejimin bu darbenin tahrifatını onarması hiç de öyle kolay olmayacaktır. Emperyalist destekçilerinin olaylara ilişkin resmi açıklamak yapmak ve ölümlere ilişkin "üzüntü"lerini bildirmek mecburiyetinde kalmaları, bu darbenin gücüne en güvenilir göstergelerden biridir. Türkiye'deki rejimin itibarı uluslararası sahada en dip noktaya inmştir.

Fakat dünya halkları yalnızca Türkiye'deki rejimin kanlı yüzünü değil, aynı zamanda, bu aynı ülkede, davaları uğruna bilinçli bir ölüme hazır devrim savaşçılarına sahip bir devrimci hareketin varlığını da görmüş oldular. Olay dünyanın çeşitli ülkelerindeki devrimciler için büyük bir moral kaynağı oldu. Türkiyeli devrimcilerin bu başeğmez kararlılığı, onlara Türkiye'de devrim ve sosyalizm davasının derindeki kökleri konusunda açık bir fikir ve dolayısıyla moral bir güç verdi. Türkiye devrimci hareketi uluslararası devrimci hareket nezdinde önemli bir prestij kazandı. Çeşitli ülkelerin devrimci akımları, bundan böyle Türkiye'yi, onun devrimci ve emekçi hareketini ayrı bir ilgiyle izleyeceklerdir. Bu, zindan direnişleri şahsında Türkiye devrimci hareketinin onurunu taşıdığı bir başka önemli politik başarı olmuştur.

Başarının güvencesi: Birleşik devrimci eylemin bükülmez kararlılığı

Bir bütün olarak Türkiye devrimci hareketi, zindan direnişinin sağladığı büyük politik etki ve başarının onurunu taşımaktadır. Fakat bu onur öncelikle devrimci tutsaklara aittir. Onlar kendilerine yönelen bu yeni saldırının genel devrimci siyasal mücadele açısından önemli tam olarak değerlendirmiş, buna uygun bir bilinç ve kararlılık ortaya koymuş, eylemde kendini adama ruhuyla hareket etmişlerdir. Onların ölümü büyük bir yiğitlikle karşılamaları, kitlesele ölümlere hazır oldukları konusunda hiçbir kuşku ve tereddüte olanak tanımamaları, sarsıcı bir etki yaratmış ve düşman bu çelikten kararlılık karşısında dize gelmiştir.

Zindan cephesinde sağlanan güç ve eylem birliği, başarıyı güvenceleyen bir başka etken olmuştur. Devlet tüm manevralarına ve girişimlerine rağmen, saflarda ve tutumlarda en ufak bir çatlak yaratmayı başaramamıştır.

Bu bilesik tutumu gölgeleyen ise, ilkin,

yurtsever tutsakların, anlamsız ve akıllamıza bir tutuma bu davranış birliğinin dışında kalmaları, direnişlerini erken bir safhada ve hala da bilinmeyen nedenlerle bırakmaları olmuştur. Yurtsever tutsakların önünde, bu tutuma açıklık getirmek, bu davranışın açık yürekli bir eleştirisini yapmak ve bundan sonra benzer bir tutuma mahal verilmeyeceğine dair güven ortamını yaratmak gibi önemli sorumluluklar durmaktadır. Yurtsever yayınların “şahadetler birliği emrediyor” diyerek, Türkiye devrimci hareketi ile Kürt özgürlük hareketi arasında yakın bir işbirliğini, kurulacaktır bir güç ve eylem birliğini vurguladıkları şu günlerde, yurtsever tutsakların bu sorumluluğun gereklerine ayrı bir önem vereceklerini ummak istiyoruz.

Birleşik devrimci tutumu gölgeleyen ikinci önemli olay ise, süresiz açlık grevinin 45. gününden sonra ortaya çıkan durumun bazı yansımalarıdır. Bu soruna “*Direnişin Onuru ve Grupçu Dargörürlük*” başlığı altında geçen sayıda değindiğimiz için burada bir yinelenmeye gitmek istemiyoruz. Fakat “ölüm orucu” gerekçesiyle geniş bir kitleyi eylemden çekenlerin, süresiz açlık grevinin benzer koşullarda ve üstelik tüm kitleleriyle sürdüren EKİM, TİKB ve HDÖ tutuklularının son günlere kadar yayınlarında yok saymalarını; bu üç örgütün eylemin gücünde ve başarısında kritik bir rolü olan Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu’nun dışındaymış gibi davranmalarını, akıllamıza bir başka davranış örneği sayıyoruz. Direnişte üç TİKB’li devrimcinin şehit olması, sözkonusu davranışın keyifliğine, dargörürlüğüne ve sorumsuzluğuna çarpıcı bir örnektir. Bu hatalı tutumun da bizzat sahipleri tarafından eleştirilip mahkum edilmesi gerekmektedir. Her şey bir yana, bu direnişte şehit düşen üç TİKB’li devrimcinin anısına saygının emrettiği bir sorumluluktur.

İçerde tutsaklar dışarda tutsak yakınları

“Güçlü direnişe zayıf destek!”, komünistlerin erken bir tarihte dikkat çektikleri bu zaf zindan direnişi sürecinin en temel sorunu durumundaydı. Yazık ki sonuna kadar aşılamayan bir zaf olarak kaldı. Genel devrimci hareketin bugünkü gerçekliğine ışık tutan, güç ve kitle desteği üzerine 1 Mayıs’ı izleyen dönemde sürdürülen iç karartıcı tartışmaların ne kadarlık bir değeri olduğunu açığa çıkaran bu çarpıcı olgu üzerinde az sonra duracağız.

İçerde ölümüne bir kararlılıkla direnen tutsakların direnişine dışarıdan gelen en anlamlı destek, bizzat tutsak yakınlarının tüm direniş süreci boyunca ortaya koyduğu kararlı direnme oldu. Bu direnme polislin özellikle son haftalarda dozu iyice artan tüm saldırı ve terörüne rağmen kırılmadı. Günden güne daha büyük bir kararlılık kazanarak direnişin zaferine kadar sürdü.

Genellikle yüzlerce kişilik bir katılımı aşamayan, nadiren bir kaç bin kişilik gösteriler halini alan bu direniş cezaevleri sorununun hep kamuoyu gündeminde kalmasında en önemli rolü oynadı. Devlet bunun çok geçmeden farkına vardığı içindir ki en hayvani yol ve yöntemlerle bu direnişi kırmaya çalıştı. Sonuçta bunu başaramadığı gibi, bir kısmı yaşlı ve hasta bu ana-babalara uyguladığı terör ters teperek, onu içerde ve uluslararası planda daha çok teşhir edip yıpratın bir uygulamaya dönüştü.

Zindanlarda binlerce devrimci var ve mücadele giderek sertleşeceğine göre bunlara yeni binlercesi eklenecektir. Zindanlara yönelik saldırıların ve bunlara karşı tutsakların göstereceği direnişlerin sonu da gelmeyeceğine göre, bu binlerce devrimci tutsağın dışardaki yakınlarını birleşik bir güç olarak örgütlemenin taşıdığı özel önemi son zindan direnişi bir kez daha ortaya koydu. 12 Eylül sonrası tüm deneyimin de açıkça gösterdiği gibi, bu kitle devrimci politizasyona, evlatlarına desteği duygusal bir yakınlıktan öteye politik bir çerçeveye oturtmaya fazlasıyla yatkındır. Son deneyim bunu çok daha açık bir biçimde yeniden göstermiştir. Ecevit türünden akıl hocaları, tutsak

Zindan direnişi süreci solda zaten yaşanmış bulunan iç ayrışmayı bir kez daha doğruladı.
Direnış şahsında ifadesini bulan çatışmanın sertliği, devrimci konumdaki örgütleri birbirine daha da yakınlaştırırken, reformist partilerin farklı konumuna da ek açıklıklar getirdi. Zindanlardaki siper yoldaşlığı, tüm kapsam sınırlılığına rağmen dışarıda yürütülen çalışma ve gerçekleştirilen bir dizi eylemlilikteki beraberlik ve dayanışma, devrimci parti ve örgütlerin tam da bu dönemde güç ve eylem birliğini somut bir çözüme kavuşturmak için görüşmelere başlaması gibi olgular, direnişin birleştirici gücüne somut örneklerdir.

ailelerini duygusal bir davranışın sınırları içinde hapsederek tutsak direnişini içinden kırmayı devlete önermişler, fakat bu doğrultudaki çabalar herhangi bir karşılık bulamamış, devlet bu aşağılık girişimden sonuç alamamıştır.

Bunu başaramayan devlet şimdilerde bir başka oyun peşindedir. Tutsak yakınları ve Cumartesi Anaları’nın devletin teşhirinde oynadıkları rolü, “Cuma Anneleri” adı altında örgütlemeye çalıştığı kirli savaşta hayatını kaybetmiş asker anneleri ile boşa çıkarmaya çalışmaktadır. Düzen medyası bu doğrultuda seferber edilmiştir. Ne var ki devletin kirli amaçlara dayalı bu silahlı da ters tepme potansiyeli taşıyor. Zira çoğu yoksul ve ezilen kesimden olan bu insanların devlete ve düzene karşı da belirgin bir öfke ve tepkileri vardır. “Cuma Anneleri” devletin kendilerini sahipsiz bıraktığını, savaş bölgesine hep yoksul çocuklarının gönderildiğini, hep onların öldüğünü, şehit edebiyatının kendileri için çok fazla bir anlam taşımadığını, “bu kadın artık durdurulması” gerektiğini vb. daha şimdiden söylüyorlar. Kaldı ki Kürdistan’da ölen askerlerin bir kısmı ilerici ve Kürt ailelere mensuplardır. Cumhurbaşkanı’nın hazır bulunduğu son bir törende, devletin “şehitlerimizin kanı” demagojisine tepki gösteren ve “bu iş ancak halkların kardeşliği ile çözülür” diyen asker aileleri örnekleri daha şimdiden vardır. Bu tür tepkiler bizzat televizyon ekranlarından yansımıştır.

Dolayısıyla, duruma doğru ve başarılı bir müdahale, devletin “Cuma Anneleri” oyununu tümüyle boşa çıkarmasa bile önemli ölçüde bozabilir. Bunda birleşik bir ortak örgütüllüğe kavuşturulmuş tutsak yakınları kitlelerinin önemli bir rolü olacaktır. Bu sorunda gerekli adımları bir an önce atmak, gündemdeki devrimci güç ve eylem birliği platformunun en acil gündemlerinden biri olarak ele alınmalıdır.

Zindan direnişi ve işçi sınıfı hareketi

Mayıs ortasından Temmuz sonuna kadar süren ve son evresinde tüm toplumu sarsan bir etki gücü kazanan zindan direnişi süreci karşısında işçi sınıfı hareketi cephesinde yaşanan sessizlik ve edilgenlik son derece rahatsız edici bir açık olgudur. İstanbul’da Tuzla Deri işçileri ile Belediye işçilerinin sınırlı eylemleri elbette bu sessizliği ve edilgenliği bir parça yırtan anlamlı kıvılcıklar oldular. Fakat toplam tablo sınıf hareketinin genel zayıflığının yeni bir tescilinden başka bir şey değildir.

Bu son vurgudan da anlaşılacağı gibi, sınıf hareketinin zindan direnişi karşısındaki bu zayıflık, sınıf hareketinin genelinde yaşamakta olduğu zayıflığın bu

somut sorun üzerinden yeni bir yansımasıdır yalnızca. Gelinen yerde popülist kimliği kendileri için açık bir övünme konusu haline getirenler, işçi sınıfı ve “varoşları” kıyaslayarak kimin mücadelenin yükünü taşıdığı açıkça ortadadır diyenler, sınıf hareketi cephesindeki bu zayıflığı işçi sınıfının duyarlılıktan ve devrimci enerjiden yoksunluğuna yeni bir kanıt saymakta elbette bir güçlük çekmeyeceklerdir.

Aynı Mayıs-Temmuz döneminde bir kaç yüz kişilik gençlik gösterileri (Gazi’deki barikat eylemi en iyi durumda 2-3 bin kişiyi aşamadı) dışında ortaya anlamlı bir destek koymayan “varoşlar”ı bir yana bırakıyoruz ve böylelerine şu soruyu yöneliyoruz: 69 günlük bu koca dönem boyunca, özellikle de zindan direnişine karşı duyarlılığın arttığı son bir kaç haftada, sınıfın duyarlılığını ve enerjisini ortaya çıkaracak, bunu en ileri kesimler üzerinden de olsa zorlayacak ne yaptı bir çok devrimci örgüt? Tam bir kesinlikle iddia ediyoruz ki, hiç bir şey! (Tuzla Deri işçileri ile Belediye işçileri eylemi yeni bir çabanın değil, eldeki hazır sendikal mevzilerin ürünü olmuştur). Bunun tek istisnası tüm yetersizliğine rağmen komünistlerin faaliyetleri olmuştur. Fakat bu da pratikte farklı bir sonucun doğmasının çok çok uzağında kalmıştır.

Sınıfa yönelik bu tür bir çalışma ve çabanın olmadığı bir durumda ve sınıf hareketinin önüne kurulmuş onca barikat varken, sınıf hareketi cephesinden kendiliğinden ne beklenebilir ki? Sınıf hareketi cephesindeki sessizlik ve edilgenlik ancak bu sorunun ışığında doğru bir biçimde anlaşılabilir.

Her şeyiyle düzenin hizmetinde olan üst kademe sendika bürokratlarını bir yana bırakıyoruz. Zindan direnişi süreci, İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu’nu oluşturan “sınıflar ve emekten yana” sendikacıların gerçek kimliği kadar gerçek güçlerine de önemli açıklıklar sağlamıştır. Bu bürokratlar, sermaye devletinin işçi sınıfına ve emekçilere yönelik son genel saldırısının ilk kritik halkası olarak gündeme getirilen cezaevlerine çeki düzen verme girişiminin politik kapsamını bile değerlendirmeyi başaramamışlardır. İşçi sınıfı ve emekçilere daha kolay boyun eğdirebilmenin, genel devrimci muhalefete politik ve moral bir darbe vurabilmenin en etkili yolu olarak gündeme getirilen zindan saldırısını “sınıfın gündemi” dışında görebilmişlerdir. “Sınıf sendikacıları”, hatta “sosyalist” geçinen bu adamlar, bir an için “sınıfın gündemi” dışında olduğu varsayısına bile, toplumun gündemi içinde olduğu tartışmasız olan bir saldırıya karşı işçi sınıfını duyarlılığa ve pratik tutuma çağırmanın, sosyalistlik bir yana demokrat olmanın bile temel bir gereği olduğunu nedense düşünmek istememişlerdir.

SSK Kurultayı hazırlık sürecinde ve bizzat Kurultay’da yaşananlar, “iş-ekmek-özgürlük” diyen ve “demokrasi mücadelesi”ni kendileri için platform sayan bu bürokratların, gerçekte, “iş ve ekmek”ten öteye bir ufuk taşımadıklarını, “özgürlük ve demokrasi” üzerine ettikleri onca sözün pratik mücadelede gerçek bir değerden yoksun olduğunu bir kez daha somut olarak göstermiştir. Ve tam da bunun içindir ki, onlar kendi şubelerinin örgütlü olduğu birimlerde bile işçiler üzerinde politik bir etki ve otoriteden yoksundurlar. İşçileri politik bir tutuma ve eyleme çekmek konusunda tümüyle güçsüz ve çaresizdirler. Cezaevi direnişleriyle ilgili tutumlarının gerisinde aynı zamanda bu olgu yatmaktadır. Demec demokratlığıyla ve gazete ilanlarıyla yetinmelerinin gerisinde, bu açık güçsüzlük ve çaresizlik vardır. Bu onların sendika kademelerinde tuttıkları yerin herhangi bir ciddi politik etki ve önderlikten kaynaklanmadığına da iyi bir kanıttır. Onlara ara kademe sendika bürokratları denmesi de işte bundandır.

Bu bürokratlar ancak ölümler peşpeşe gelince ve toplumda doğan duyarlılık düzen cephesinde bile çatlaqlara yol açtıkten sonradır ki, sınıfta da harekete geçirilebilir bir duyarlılık oluştuğuna kanaat getirebildiler. Ne var ki, ölümlerin hızlandığı bir evrede bile ancak günlerce sonrası

için aldıkları iki saatlik iş durdurma kararını uygulayacak zamanı bulamadan zindan direnişinin açık bir politik ve moral zaferle taçlandığını gördüler. Bunun utancı onlara yetmiş olmalıdır.

Zindan direnişi süreci ve devrimci hareketin bazı gerçekleri

Faşist rejimle girilen irade ve kararlılık savaşını kazanan devrimci hareket elbette bunun onurunu taşıyacak, kıvancını yaşayacaktır. Fakat bunun bir tür zafer sarhoşluğuna dönüşmesi tehlikesinden de özenle uzak durulmalıdır. Bu potansiyel bir tehlike de değildir. Daha şimdiden belli çevreler şahsında somut yansımaları görülmektedir. Geleneksel hareketimizin buna ilişkin geleneksel zaaflarını bildiğimiz için bu konuda şimdiden uyarda bulunmayı özellikle önemli görüyoruz. Benzer şeyler yakın dönemde Gazi Direnişinin ve son olarak 1 Mayıs gösterilerinin ardından yaşandı. Her ikisinde de bu davranış tarzı devrimci kazanımların gereğince korunamaması ve yeni çikışlara dayanak olarak kullanılamaması sonucuna yolaçtı. Bununla da kalmadı, yanısıra, yürütülen garip tartışmalar devrimci örgütler arası ilişkileri de bir hayli yıprattı.

Bugün zorlu bir dönemden geçiyoruz. Faşizmin ve sermayenin ardı arkası kesilmeyen saldırıları ile yüzüyoruz. Zindanlara yönelik saldırı bu yeni topyekün saldırının ilk kritik halkasıydı. Bu alandan yöneltilmiş saldırının püskürtülmesi kuşkusuz büyük bir politik ve moral başarı olmuştur. Fakat bu saldırının ve mücadelenin sayısız alanından yalnızca biridir. Kaldı ki bu özel alanda bile daha şimdiden rejim yeni oyunlar ve saldırılar peşindedir. Zindan cephesindeki savaşın bile henüz yalnızca ilk kritik çakışması kazanılmıştır. Devrimci hareketin önünde yeni oyunları boşa çıkarmak, yeni saldırılarla birlikte göğüs germek görev ve sorumluluğu durmaktadır.

Bu nedenledir ki, bir irade ve kararlılık savaşını ulusal ve uluslararası planda sarıncı etkiler yaratan açık bir başarıyla kazanmış olmanın kıvancını yaşamalı, fakat aşırı baş dönmesinden, bunun besleyeceği bir rehavetten özenle kaçınmasını da bilmeliyiz. Bu tür bir rehavet devletin yeni oyun ve saldırıları karşısında devrimci hareketi zayıf ve hazırlıksız yakalamakla da kalmaz, belki bundan da önemlisi, devrimci hareketin 69 günlük hayli uzun bir zindan direnişi süreci sayesinde inkar edilemez bir çiplaklıkla açığa çıkan zaaflarını perdelemek gibi son derece sakıncalı bir rol de oynar. Oysa devrimci hareketin önünde bu zaaflarını yürekli görmek, tahlil etmek ve süratle gidermek görevi durmaktadır.

Zindan direnişi devrimci hareketin gücünü ve güçsüzlüğünü birarada sergilemiştir. İrade, kararlılık, inançları ve amaçları uğruna kendini tereddütsüz biçimde adama, gücün kendisini gösterdiği alanlardır. Bu kadar haklı bir zeminde ve bu derece uygun bir politik atmosferde geniş kitleleri seferber edebilecek ciddi bir önderlik kapasitesi ve inisiyatiften yoksunluk ise güçsüzlüğün en bariz biçimde açığa çıktığı alanlardır. “Ses getirecek” eylemlere duyulan o özel eğilimin gerisinde gerçekte bu güçsüzlüğün açık bir itirafı vardır.

Bu zaten bilinen bir zaafın bir yeniden dışa vurumu olsaydı eğer, üzerinde özel bir tarzda durmaya belki de değmezdi. Fakat 1 Mayıs'ı izleyen güç ve kitle etkinliği tartışmaları açıkça gösterdi ki, devrimci örgütler kendi gerçeklerine ilişkin olarak kendilerini aldatmaya fazlasıyla eğilimlidirler. Daha da kötüsü, bunun üzerine politika yapmaya, bunu bir şeylerin kanıtı saymaya da fazlasıyla eğilimlidirler. İki ayı aşan zindan direnişi süreci, o zamanki tartışmaların ne denli anlamsız, kitle gücü üzerine onca lafin ne kadar dayanaksız olduğunu gözler önüne sermiştir. Onbinleri yürüttükleriyle pek övünenler zindanlar

Zindan direnişi devrimci hareketin gücünü ve güçsüzlüğünü birarada sergilemiştir.

İrade, kararlılık, inançları ve amaçları uğruna kendini tereddütsüz biçimde adama, gücün kendisini gösterdiği alanlardır. Bu kadar haklı bir zeminde ve bu derece uygun bir politik atmosferde geniş kitleleri seferber edebilecek ciddi bir önderlik kapasitesi ve inisiyatiften yoksunluk ise güçsüzlüğün en bariz biçimde açığa çıktığı alanlardır.
“Ses getirecek” eylemlere duyulan o özel eğilimin gerisinde gerçekte bu güçsüzlüğün açık bir itirafı vardır.

üzerinden gelişen kritik bir çatışma döneminde yüzleri seferber etmekte bile zorlanabilişleridir. Bu belirleme rahatsız edicidir, fakat gerçektir.

Komünistler direnişin kritik bir safhaya girdiği bir sırada, “Güçlü Direnişe Zayıf Destek!” vurgusuyla, herşeyden önce devrimci hareketin bu zaafına işaret etmişlerdi. O zaman söylenenler arasında şunlar da vardı:

“Bu yetersizliğin sorumluluğu örgütlü devrimci hareketin omuzlarındadır. Görülebildiği kadarıyla tüm devrimci yayınlar zindanlara yönelik saldırıyı diktatörlüğün 1 Mayıs'ı izleyen genel saldırısının en önemli halkası olarak değerlendirmektedirler. Fakat bugüne kadarki çabalar bu değerlendirmenin gerektirdiklerinin yanında son derece cılız kalıyor. Güç ve olanaklar buna uygun bir tarzda seferber edilemiyor. Zindanlardaki direnişlere destek ve dayanışma faaliyeti, her zaman olduğu gibi fiilen tutsak yakalarının çabalarını aşmayan bir zemin üzerinde sürüyor.

“1 Mayıs'ın ardından kimin ne kadar kitle yürüttüğü, kimin artık kitlelerin gerçek öncüsü haline geldiği üzerine haftalar boyu iç karartıcı bir tartışma yürütüldü. Nerededir övünme ve şişirme konusu edilen, üzerine politika yapılan bu kitleleşme gücü ve etkinliği? Neden tam da bu en kritik anda etkin bir biçimde seferber edilmiyor?”

Yazık ki dışarıdaki desteğin genel tablosu direnişin sonuna kadar esaslı bir değişikliğe uğramadı. Devrimci örgütlerin kitle bağları alanındaki belirgin zayıflığın böylece açığa çıkmasını bir yana bırakalım. Bu kendini aldatmaya gerek duymayanların zaten bildikleri bir gerçeğin bir kez daha pratikte somut olarak kanıtlanması oldu. Fakat özellikle direnişin son döneminde hızla artan duyarlılık ve devlet terörüne karşı büyüyen öfkeden yararlanamamak, bu duyarlılık ve öfkeyi açığa çıkararak kitleleşme eylemleri biçiminde seferber edememek, üzerinde özellikle durulması gereken bir zaaf olmuştur. Semtlerde genellikle sınırlı küçük gösteriler dışında genellikle “dar kadro eylemleri” ile yetinmek, bir çok devrimci örgüt için neredeyse tek davranış biçimi oldu.

Başlangıçta bu rejimin “suskunluk fesadı”nı kırmanın bir kolay yolu olarak ele alınıyordu. Fakat bu tarz sonuna kadar sürdürüldü. Direnişin toplumun gündemine tam olarak oturduğu bir evrede bile bu tarzı sürdüren, bununla “ses getirme”yi amaçlayan çevreler, zindan direnişinin sesinin duyulmadığı yurt köşesi kalmadığını düşünme sükonetini bir türlü gösteremediler. Milyonlarca insanın dikkatlerinin devlet terörüne ve devlet ile devrimciler arasındaki irade ve kararlılık savaşına yöneldiği bir sırada, eldeki güç ve olanaklar “dar kadro eylemleri” yerine kitleleri seferber etmeye yöneltilseydi eğer, tüm devrimci kuvvetler bu doğrultuda bir tutum ve pratik davranış birliği sergileselerdi eğer, binleri ve onbinleri üstelik sık sık seferber etmek çok mu zor olurdu? Evet zor olurdu diyecek olanlar, demek ki zindan direnişinin sarıncı etkisi ile devletin teşhir ve tecrit oluşu üzerine söylediklerine gerçekte kendileri bile inanmıyorlar...

Zindan direnişleri süreci “ses getirici” eylem çizgisinin açık bir politik amaç ve hedeften çok, bir güçsüzlük ve çaresizlik ürünü olduğunu göstermiştir. Kitle bağlarının cılızlığı ve kitlelerin seferber edilememesi, bir yandan devrimci eylem tarzının gerisinde. Bu gerçek yüreklilikle

kabul edilmek durumundadır.

Direniş süreci boyunca devrimci hareketin açığa çıkan bir başka temel zaafı ise, kendini neredeyse tamamen zindan direnişleri üzerinden bir gündeme kitlemesi olmuştur. Burada siyasal çalışma ve mücadeleyi zengin bir gündeme sürdürmeye güç yetirememenin ötesinde, açık bir bakış açısı sorunu da vardır. Tüm süreç boyunca reformist sol açık ya da örtülü bir biçimde zindan direnişlerinin sınıfın ve emekçilerin gündemi olmadığını, emekçilere kendilerinin olmayan bir gündemin dayatılamayacağı fikrini işledi. Komünistler ve devrimciler bu gerici düşünüş ve davranış tarzını halk olarak teşhir ve mahkum ettiler. Fakat tersinden de bir çok devrimci çevre kendini zindan direnişleri gündemine kitleyerek, bu çerçevede ise yukarıda değinilen kısır eylem çizgisini aşamayarak işçilere ve emekçilere yönelik saldırının öteki alanlarına ve sorunlara uzak ya da ilgisiz kaldı. Yeni dönemin görevlerini ele alırken bu zaaf üzerinde ayrıca durmamız gerekecek.

Direnişin ayırıştırıcı ve birleştiren gücü

Zindan direnişi süreci solda zaten yaşanmış bulunan iç ayrışmayı bir kez daha doğruladı. Direniş şahsında ifadesini bulan çatışmanın sertliği, devrimci konumdaki örgütleri birbirine daha da yakınlaştırdı, reformist partilerin farklı konumuna da ek açıklıklar getirdi.

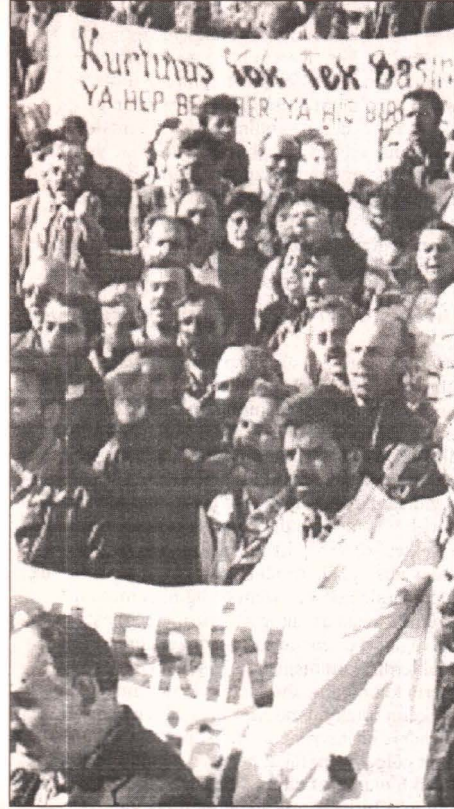
Zindanlardaki siper yoldaşlığı, tüm kapsam sınırlılığına rağmen dışarıda yürütülen çalışma ve gerçekleştirilen bir dizi eylemlilikteki beraberlik ve dayanışma, devrimci parti ve örgütlerin tam da bu dönemde güç ve eylem birliğini somut bir çözüme kavuşturmak için görüşmelere başlaması gibi olgular, direnişin birleştirici gücüne somut örneklerdir. Direnişin zaferle sonuçlanması, bu zaferin kelimelerin tam anlamıyla devrimci hareketin ortak bir zaferi olması, devrimci saflarda mücadele birliği ruhunu en üst noktaya çıkardı. Bunu gölgeleyen, fakat herşeye rağmen telafisi olanaklı olan bazı tutum ve davranışlar saklı tutulursa, birleşik mücadelenin ortak zaferi sayesinde birlik ruhunun yeni bir kuvvet kazanması devrimci hareketin önemli bir kazanımıdır.

Bu kazanım kendini Türkiye devrimci hareketi ile Kürt özgürlük hareketi arasındaki ilişkilerde de somut olarak göstermiştir. Bu dönemde her iki hareket daha çok yakınlaşmış, devrimci güç ve eylem birliği platformlarında buluşmuştur. Yurtsever yayınlar her iki hareket arasında kurulacak bir güç ve eylem birliğinin önemine ayrı bir vurgu yapmaya başlamışlardır. Eğer değerlendirme başarıları gösterilirse, bu da son derece önemli yeni gelişmelere dayanak olabilecektir.

Çeşitli kanatlarıyla reformist harekete gelince, aynı şekilde direniş süreci, devrimci hareket ile solun bu kesimi arasındaki kalın çizgileri de bir kez daha netleştirmiştir. Devletin zindanlara hakim olma ile sokağa hakim olmayı birarada gündeme getirmesi reformist cepheyi zindan direnişleri karşısında ciddi bir açmazla düşürmüştür. Polis terörü sokağa çıkışı ciddi bedelleri olan bir iş haline getirince, legal alanda bir çok mevziyi tutan bu çevreler pratik eylemlerin neredeyse silinmişlerdir. İçlerinden bir kesim için buradaki zayıflığı ve çaresizliği örtme ihtiyacı “emekçilerin gündemi farklı” demagojisine sığınmaya neden olmuştur. Faşist rejimin saldırı ve terörünün, 1 Mayıs'ın hemen ardından saldırının öncelikli hedef tahtası haline getiren zindanların “emekçilerin gündemi” dışında olduğunu iddia edebilecek kadar zavallılaştan reformist sol, zindan direnişlerinin tüm toplumun gündemi haline gelmesi ve sonuçta zaferle sonuçlanmasının ağırlığı altında ezilmiştir.

Konuya yeni dönemin görevleriyle devam edeceğiz.

Reformizm ve

güçlerle ilgili bir sorundur. Zira sınıf hareketindeki tıkanıklığı yaratan bizzat işçi sınıfına önderliğe soyunan reformist ve bürokratik yapılarıdır. İşçi sınıfını ekonomist-reformist cendere içerisinde boğan sendika bürokratları ile reformistlerin oynadığı misyonu anlamak için son SSK Kurultayı'na bakmak yeterlidir. İP, EP gibi politika yasakçısı, devrimci siyaset düşmanı yapılar ara kademe sendika bürokratları ile tam bir işbirliği içerisinde, Türkiye işçi sınıfının en ileri kesimini temsil eden Tuzla Deri işçilerini dahi işçi platformu olduklarını iddia ettikleri kurultaydan kovmak istemişlerdir. Zira açıkça militan mücadeleleriyle sınıf hareketinde onurlu bir yer edinen Tuzla Deri işçilerinin diğer işçilere örnek olmasından korkuyorlardı. Reformizm Kurultay'da sergilediği tavırla bir kez daha ve çıplak bir tarzda birleşik, militan ve politik bir sınıf hareketinin gelişmesinin önünde süpürülmesi gereken bir engel olduğunu ortaya koymuştur.

Ancak kurultayın göstermiş olduğu bir şey daha var. O da komünistlerin işçi sınıfıyla giderek daha güçlü bağlar kurduğu, sınıf içerisinde ihtilalci bir kuşağın giderek güçlendiğidir. Kurultay'da devrimci bir atmosferi hakim kılan devrimci-komünist işçi inisiyatifi bundan sonra da meydan reformistlere bırakmayacaktır. Sınıf devrimcileri sınıfın olduğu her yerde, hareketin önünü açan devrimci politikalarını taşıyacak, öncü işçilerle buluşacak ve sınıfın örgütlü devrimci yürüyüşünü hızlandıracaktır.

Bugünkü siyasal tablo ve işçi sınıfı

Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bir yana bırakılırsa, 12 Eylül faşist darbesinin yarattığı ağır yenilgi psikolojisinin üzerinden ilk atan toplumsal güç işçi sınıfı olmuştur. 80'lerin sonunda ve 90'ların başında işçi sınıfı hareketi yükselen mücadele grafiğiyle toplumun odağına oturdu. Her adımıyla toplumu sarsan görkemli Zonguldak yürüyüşü işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin doruğu oldu. Yürüyüş Mengen barikatına vardığında, gerçekte kendiliğinden mücadelenin de sınırına ulaşmıştı. Ya barikat ve onunla birlikte ekonomik-sendikal mücadelenin dar çerçevesi, sendika bürokrasinin hareket üzerindeki denetimi aşılacak, düzen güçleriyle dışı dışı bir mücadeleye girilecekti, ya da Mengen'den dönülecek, kendiliğinden hareket yeniden düzenin olağan sınırları içerisinde geri çekilecekti. Yaşanan bu ikincisi oldu.

Zonguldak fırtınasına set koyan Mengen'den sonraki süreç, sınıfı frenleyen asıl engel sendika bürokrasisi değil, ama sendikal mücadeleyi aşamayan verili sendikal-reformist bilinci olduğunu çıplak bir tarzda göstermiştir. Zonguldak işçileri bağımsız-politik bir önderliğe sahip olsalardı, o barikatı yıkmaları, mücadeleyi kıtayan sendika bürokrasisini önderinden süpürüp atmaları işten bile değildi. Dahası o dönemin sınıf hareketliliği, ulaştığı bu en ileri noktada bendlerini kırıp bir sıçrama gerçekleştirebilseydi, bunun sonuçları sınıf mücadelesini dolaysız olarak ve derinden etkileyecekti. Sınıf hareketindeki gelişmeler bir başka türlü yaşanabilecekti. Tarihte bir çok kez görüldüğü gibi, sınıf mücadelesinde sıçramayı ifade eden eylemler (tekil dahi olsalar) temel karakteristik özellikleriyle sınıf hareketine damgasını vurur. Niteliksel bir gelişmenin ateşleyici fonksiyonunu görür. Kısacası ekonomik-sendikal çerçeveyi, sermaye devletinin barikatlarını yıkan bir devrimci-PDF Kitap Arşivi: <https://taney.org> Türkiye işçi sınıfı için köprü işlevini görebilecekti.

Oysa Mengen yenilgisinden ve yükseliş eğrisinin kırılmasında önemli bir fonksiyon gören 3 Ocak soytarlılığından bugüne kadar yaşanan onca mevzi direniş ve biriktirilen zengin deneyimlere rağmen, sınıf hareketinde yaşanan tıkanma aşılamadı. Sınıf devrimci önderliğiyle buluşamadı. İşçi sınıfı hareketi, 5 Nisan'dan bu yana son derece ağır ekonomik ve sosyal saldırılarla yüzyüze olmasına ve koyu bir baskı altında tutulmasına rağmen anlamlı bir karşı koyuşu örgütleyemedi.

Türkiye kapitalizminin yaşadığı ekonomik, siyasal kriz ve onun dolaysız sonuçları olan yoğun-kesintisiz saldırılar sınıf üzerinde olağanüstü bir baskı yaratmasına, gün be gün mücadele dinamiklerini kışkırtmasına rağmen, işçi sınıfı hareketi bu süreç içerisinde güçlü bir çıkış yaşayamadıysa, bu herşeyden önce kendi mücadele isteği ve kararlılığını taşıyabilecek bir önderlikten yoksun olduğunu anlatmaktadır. Gerçekte de bu süreçte sınıfa, önderlik adı altında yönelen esas güç reformizm oldu.

Gazi Büyük Halk Direnişi ile hız alan yeni kitle hareketi, geleneksel devrimci grupların tüm dikkatini bu hareketin üzerine yükseldiği küçük-burjuva halk katmanlarına yoğunlaştırdı. Tüm alt sınıfların yaşamlarını derinden etkileyen ekonomik ve siyasal kriz politikalarının ağır tahriki altında harekete geçen çeşitli toplumsal katmanlar yanlarında devrimci güçleri bulurken, işçi sınıfı mevzi direnişlerle yükseltmeye çalıştığı mücadelesiyle yalnız kaldı. Proletarya reformizme terk edilirken, öğrenci gençlik, varoşlardaki kent yoksulları ve özellikle de emekçi Kürt ve Alevileri kısmen de kamu emekçileri geleneksel devrimci hareketin aktif desteğiyle militan bir mücadele yükselttiler.

Yükselen yeni kitle hareketinin yarattığı politik atmosfer kuşkusuz sınıf içerisinde de bir yankı uyandırdı. Ne var ki sendika bürokrasinin ve sosyal-reformizmin kışkırttığı onca proletarya açık bir tarzda bu hareketin arkasında kaldı. Dahası sınıf içerisinde etkin olan reformist güçler, oluşan politik atmosferden sınıfın devrimci eylemini geliştirmek üzere yararlanmak yerine, tersi bir tutumla sınıfın en geri eğilimlerini, burjuva önyargılarını kışkırtmaktadırlar. Gazi Büyük Halk Direnişi sırasında İP, "PKK-CIA işbirliğinde gerçekleştirilen bölücü provokasyon" teorileri üretmekte, öğrenim gençliğinin sokaklara taşan militan mücadelesi İP ve EP gibi pespaye reformistler tarafından "yıkıcıklıkla" suçlanmakta, devrimci 1 Mayıs sonrasında EP, İP'le benzer bir ağız kullanarak "vandallar" edebiyatını yapmaktadır. Burjuvazi ve sendika bürokratları ile koro halinde söylenen bu şarkılar, yalnızca toplum nezdinde devrimci militan mücadeleleri karalamak amacıyla taşınmaktadır. Ondan çok daha önemlisi, sınıfın politik duyarlılığına set çekilmeye, işçiler devrimci güçlerden yalıtılmaya, şoven-ırkçı kışkırtmalarla sınıf bölünmeye, birleşik militan bir mücadelenin önüne ket vurulmaya çalışılmasıdır.

Nerede sınıfın militan mücadelesi yükseliyorsa, orada sendika bürokrasisi ve onun ara kademelerine dayanan reformistler bu mücadeleyi düzen sınırları içerisinde tutmak ve kırmak için olağanüstü bir çaba sarfetmektedir. Kimi zaman mücadeleden yasallığı, kimi zaman meşruluğu adına en geri ve pasif mücadele biçimleri kutsanmakta, sınıfın hazırlıksızlığı ve geriliği gibi argümanlar ardına sığınarak utanca verici utlaşma ve ihanet formülleri oluşturulmaktadır. Tarihsel olarak toplumsal kurtuluş mücadelesine önderlik misyonuna sahip olan işçi sınıfı, ısrarla bu toplumun en yakıcı sorunları olan kirliliğe, devlet terörü, cezaevleri vb. gibi sorunlardan uzak tutulmaktadır. Dahası İP gibi gerici

Türkiye işçi sınıfının, Gazi Büyük Halk Direnişi'nin ateşlediği yeni kitle hareketinin arkasında seyrettiği herkeşce saptanan bir olgudur. Oysa işçi sınıfı, 5 Nisan'dan bu yana dozu ve kapsamı giderek artan bir saldırı ile yüzyüzedir. Sınıfın tarih boyu ve uzun mücadeleler sonucu elde ettiği kazanım ve mevziler olanca hızıyla gaspedilmektedir. Her türlü hak arayışı ise zorbalıkla bastırılmakta, terörsopasıyla sindirilmektedir. Sermayenin kapsamlı saldırısının en yakıcı halkası olan sosyal güvenlik kurumlarının (SSK, Bağkur vb.) tasfiyesi ve özelleştirme uygulamaları adım adım devreye sokulmaktadır.

Muazzam sorunlarla ve her geçen gün artan sefalet ve baskıyla yüzyüze olan işçi sınıfının tüm bunlar karşısında tepkisz kaldığını sanmak büyük bir yanılgıdır. Aksine işçi sınıfı gün be gün mevzi direnişlerle ve grevlerle sesini yükseltmek çabasındadır. Son süreçte Ünal'da 20 bin dokuma işçisinin gerçekleştirdiği sektörel genel grev bu mücadelenin zaman zaman kazandığı boyutları göstermek bakımından oldukça anlamlıdır. Tuzla Deri işçileri ardı arkasına üretimi durdurup sokaklara çıkmakta, yalnızca Türkiye işçi sınıfının devrimci çıkış arayışına bir diğer gösterge sayılmalıdır.

Kuşkusuz tüm bunlar sınıf hareketindeki tıkanıklığı yadsınamamaktadır. Ancak gerçekleri olduğu gibi görmek gerekmektedir. Bugün işçi sınıfı, tabanda biriken onca hoşnutsuzluğa, onca devrimci dinamığa ve mücadeleye istegine rağmen halihazırda kendisini toplumsal arenada politik bir güç olarak hissettirmiyorsa; bu, herşeyden önce sınıf hareketinin gelişmesinin önünde barikat olan

işçi sınıfı

akımlar sınıf içerisinde açıktan şovenizmi kışkırtan, Türk bayrağı nezdinde bu terörist devleti kutsayan bir politika izlemektedir.

Geleneksel devrimci hareket varoşlarda biriken Kürt ve Alevi emekçi nüfusun devrimci dinamikleri üzerinden politika üretirken, büyük ölçüde Türk ulusuna ait Türkiye işçi sınıfı burjuva milliyetçi önyargılarıyla başbaşa bırakılmaktadır. Sınıf içerisinde belki de politik bilinci en fazla gelişmiş kesimi olan Kürtler ise buna da tepkiden hareketle sınıf hareketiyle bütünleşmek yerine, ulusal özgürlük mücadelesinin pasif destekçileri olarak kalmaktadır.

Yine bugün toplumun geniş ezilen kesimlerini yakından ilgilendiren ortak sorunlara dönük birleşik bir mücadele fikri işçi sınıfı içerisinde giderek daha fazla yankı yaratırken (özellikle de özelleştirme ve örgütsüzleştirme politikasına karşı kamu emekçileri ve gençlikle alanlarda buluşmak konusunda işçi sınıfının açık bir eğilimi olmasına rağmen), sınıf hareketinin önünü tıkanan reformist güçler böylesi bir mücadelenin araç ve biçimlerini yaratmak konusunda bilinçli bir geri duruş içerisinde dirler. Geleneksel devrimci hareket proletaryanın yükselen kitle hareketi içerisinde oynayacağı tarihsel misyona inançsızlıktan kaynaklanan bir ilgisizlik içerisindeyse, reformistler de işçi sınıfının devrimci önderliği koşullarında bu mücadelenin kendi varlık zeminlerini ortadan kaldıracığı korkusu içerisinde dir. Bu korkuyla böylesi bir gelişmenin önüne geçmektedir.

Tüm bunlar bir arada düşünüldüğünde, Gazi Büyük Halk Direnişi'ne sınıftan neden anlamlı bir yanıt yükselmediğinin, devrimci 1 Mayıs'ta işçilerin bir sınıf olarak neden yer almadığının, yeni kitle mücadelesinin gerisinde seyreden sınıf hareketinin tıkanıklığının neden aşılamadığının anlaşılması daha kolay olacaktır.

Türkiye işçi sınıfı hareketinin ihtilali geleceğinin zayırlığı, tersinden ise reformist geleneğinin gücü sosyal-reformizmin bugün sınıf içerisinde bu denli etkili olmasının en önemli faktörlerinden biridir.

Reformistlerin yalnızca geri söylemler üzerinden politika yaptıklarını sanmak büyük bir yanlış olacaktır. Kuşkusuz sınıfın geri eğilimlerine prim veren kuyrukçu politikalar reformizmin doğası gereğidir. Fakat reformizmi asıl tehlikeli kılan, sınıfın ileri arayışlarına görece radikal ve demagojik söylemlerle yanıt veriyor görünmeleridir.

Öyle ki bugün sosyal-reformizmin en önemli temsilcilerinden olan EP, emeğin sesi ve emeğin partisi adı altında ve kimi zaman düzene yönelik söylemlerle sınıfın bağımsız hareketini yapmak iddiasıyla boy göstermektedir. Oysa tüm radikal demagojilerin aksine bu parti yalnızca legalist, parlamentarist konumuyla değil, savunduğu programıyla da tümüyle düzen sınırları içerisinde yer almaktadır. Savunduğu programı demokratik siyasal istemleri aşmadığı gibi, bu istemleri sermayenin sınıf egemenliğine karşı mücadeleye de bağlamamaktadır. İP ve diğer reformist odaklar gibi EP de, sınıfın üretimden aldığı güce yani fabrika zeminine dayanmaktan ziyade, tabandan büyük ölçüde kopuktur. Taban üzerindeki hakimiyetini büyük ölçüde öneker, yorgun demokratlar, aydınlar, sendika bürokratları ile ara kademe sendikacılar üzerinden kurduğu görülmektedir. Bu reformistler sınıf mücadelesine, tabanın devrimci dinamiklerine dayanarak önderlik etme gereğini elbette ki duymazlar. Aksine onlar Şubeler Platformu gibi giderek daha fazla sınıf tabanından koparttıkları, öncü işçilere kapılarını kapattıkları, ara kademe sendika bürokratlarının kendi siyasal ihtiyaçları çerçevesinde oluşturdukları

yapılar üzerinden politika üretmektedirler. Bu yapılar nezdinde sınıfa taşınmaya çalışılan tüm hayaller gerçekte boştur. Zira buralarda mücadeleyi sürükleyebilecek dinamikler yer almadığı gibi, asıl fonksiyonları da ara kademe sendika bürokratlarının ve onlara sevdalı reformistlerin siyasal ve sosyal konumuna uygun düşen eylemsizlik ve icazet teorileri üretmek olmaktadır.

Reformizmin özellikle ara kademe sendikacılar bulduğu desteği ve bunlar üzerinden sınıfın öncü kesimi üzerinde kurduğu etkinliği daha iyi anlayabilmek için öncü işçi kuşağına daha yakından göz atılmalıdır.

İleri işçi kuşağı ve reformizm

90'ların başında Zonguldak yürüyüşüyle doruğa ulaşan sınıf hareketinin bu en güçlü dalgasının kırılarak geri çekilmesi, onun önünde yer alan kuşağın da geriye düşmesini beraberinde getirmiştir. Proleter kitle hareketinin ortaya çıktığı bu öncüler büyük ölçüde duygusal olarak sosyalizme yakındılar. Ne var ki taşıyıcısı oldukları hareket devrimci bir önderlikle buluşmadığı ölçüde, sosyalizme olan bu yakınlıkları bilinçli ve örgütlü bir ifade kazanamadı. İçlerinden ancak küçük bir azınlık geleneksel devrimci örgütlerle çeşitli düzeylerde bağ kurdu. Ancak küçük-burjuva demokratizmi, ekonomist-sendikalist mücadele içerisinde şekillenen bu işçilere büyük ölçüde demokrasi mücadelesi perspektifiyle sınırlı bir bilinç taşımaktan öteye gidemedi. Onların reformist davranış ve düşünüş tarzında köklü bir değişiklik yaratamadı.

O dönemin ileri işçi kuşağının asıl büyük kesimi ise, devrimci önderlik arayışlarına yanıt bulamadığı ölçüde, bu boşluğu kendi tarzında doldurmaya çalışan sosyal-reformizmin etkinlik alanına girdi. Kiminin mücadele enerjisi tüm "iyi niyetine" rağmen sendikaların çarkı arasında ögütlüldü. Ara kademe sendikacıların bir çoğunun bu kuşağın temsilcisi olması tesadüf değildir. Onlar niyetleriyle "sınıftan yana"ydılar. Ekonomik-reformist mücadelenin önünde dahi engel olan kaşarlanmış sendika bürokrasisine tepki duyuyorlardı. Ancak siyasal mücadelenin nesnel mantığı burada da niyetlere göre değil, siyasal-sosyal konuma uygun olarak işledi. Bu işçiler siyasal olarak ekonomik-sendikal mücadele ufkunu aşamadıkları ölçüde gerçek sınıf tutumlarından uzaklaştılar. Sendikaların bürokratik çarkı arasına girdikleri ölçüde de sosyal konumlarıyla sınıftan koptular, ona yabancılaştılar. Sosyalizme olan inanç ve özlemleri ise sosyal-reformizmin içi boş radikal söylemlerinde yanıt bulduğu ölçüde dejener oldu.

Sendikalar içerisinde konum edinemeyen ama varlıklarını, ekonomik-demokratik mücadele bilinçleriyle denk düşen sosyal-reformizmin destekçiliğini yaparak koruyan bu kuşağın diğer bazı üyeleri ise, nesnel konum ve tutumlarıyla "öncü" niteliklerini büyük ölçüde yitirdiler. Geçen dönemin sınıf mücadelesine göz atıldığında, bu "ileri" işçilerin sözü edilebilir bir devrimci cesaret ve inisiyatif göstermediği görülecektir. Aksine çoğu kere politik şekillenmişliği daha sınırlı, sosyalizm fikrine daha uzak işçiler mücadelenin doğal önderliğine soyundular. Geçmiş kuşağın öncüleri onların gerisine düştüler.

Ancak bugünkü sınıf hareketliliğinin doğal öncüleri de ciddi zaaf ve zayıflıklarla malüldür. Sosyalist politik bilinçlerindeki zayıflık bunların başında gelmektedir. Ve tam da bu zaafın kendisi bugünkü mücadelenin önünde <https://www.kartay.org> getirmektedir. Sosyal reformizm, sosyalizan fikirler

taşıyan işçileri görece radikal söylemlerle etkilerken, bilinç olarak sosyalizme daha uzak olan kesimleri, geri eğilimlerini okşayan milliyetçi-şoven ve banşıl politikalarla kendine bağlamaya çalışmaktadır. Bugünün doğal öncülerinin anlamlı bir militan mücadelelen ürünü olmadıkları da gözönünde bulundurulduğunda, reformizmin izlediği yasalıcı, uzlaşmacı çizginin söz konusu kuşakta son derece kolay yanıt bulması da anlaşılır olacaktır.

Sosyal-reformizme karşı mücadele görevleri

Gerek sınıf hareketinin tarihi, gerek bugün sendikal-ekonomik çerçeveyi aşmayan mücadelenin verili durumu, gerekse ileri işçi kuşağının reformizme yakınlığı, hepsi bir arada, reformizmi sınıf içerisinde güçlü bir odak haline getirmektedir. Sosyal reformizmin sınıf içerisinde henüz siyasal etkinliği oranında bir kitle desteğine sahip olmaması yanıltıcı olmamalıdır. Kuşkusuz bu verili durum işçi sınıfının potansiyel devrimci gücüne, devrimci bir çıkış arayışına işaret etmektedir. Dahası işçi sınıfı, Kağıthane, Gebze ve Küçük Çekmeceye Belediyeye direnişleri, Polisan, Çukobirlik vb. gibi bir dizi saymadığımız başka direnişte sosyal-reformizmin bir çözüm üretmediğini bizzat yaşadığı, reformizmin uzlaşmacı tutumları nedeniyle en tayin edici aşamalarda yenilgiye yüzüyle kalarak büyük bir hayalkırıklığına uğradı. Bugün sosyal-reformizmin işçi sınıfının mücadele isteği ve kararlılığını ileriye taşıma koşullarından büyük ölçüde yoksun olduğu bir gerçektir. Ancak sınıfın bu mücadele enerjisini kucaklayan ve gerçek hedefine, düzene yönelten bir devrimci önderlik yaratmadığı koşullarda, sınıfın kendiliğinden mücadelesinin üzerine oturmaya en güçlü aday yine de odur.

Bugün reformizme karşı mücadeleyi, ideolojik ve özellikle de politik-pratik alanda etkin bir tarzda yükseltmek tam da bu nedenle son derece yakıcıdır. Ve sınıf hareketini devrimcileştirme sorununun önemli bir boyutudur.

Komünistler geleneksel devrimci hareketten kopup, siyasal mücadele sahnesine çıktıklarından bu yana reformizme ve onun küçük-burjuva devrimcililiğinin "sınıf politikası"na daha ince yansımalarına karşı her zaman net bir tutum içerisinde oldular. İdeolojik planda, sermayenin

egemenlik koşullarında sosyalist iktidar perspektifinden yoksun demokratizm ile onun uzantısı kendiliğindencilik ve ekonomizm ile keskin bir mücadele yürüttüler. Parlamenterizmin ve legalizmin tasfiyeci yüzünü her fırsatta teşhir ettiler. Politik palanda ise işçi sınıfının ekonomik ve siyasal istemlerini, sefaletini, özgürlükten yoksunluğunu, demokrasizmin kaynağı olan sermaye egemenliğine yönelmek doğrultusunda ilkesel-stratejik tutumlarından hiç bir zaman sapmadılar.

Ne var ki komünistlerin, bu alanda sahip oldukları ideolojik-politik açıklıklar, kimi zaman ve kimi kadroların kavrayış eksikliğinden ötürü pratiğe bozularak uyarlanabilmiştir. Sendikalizme, ekonomizme duyulan tepkiden hareketle işçi sınıfının sendikal-ekonomik mücadelesine soğuk yaklaşım ve sendikalarından uzak duruş gibi zaafıara düşülebilmektedir. Diğer bir zaaf alanı da bugün reformizmin hakimiyeti altında olan öncü işçilere ve ara kademe sendikacılara karşı zaman zaman sergilenen duygusal tepkilerdir.

Oysa ki, işçi sınıfının kendiliğinden yürüttüğü ekonomik-demokratik mücadelesi onun politik bilincinin geliştirilmesi, mücadele içerisinde eğitilmesi ve sermaye iktidarına karşı yöneltilmesi için çok zengin fırsatlar barındırır. Kuşkusuz komünistlerin başlıca ve temel görevi sınıfın politik eğitimini ve örgütlenmesini sağlamak, ona politik hedeflerini göstermektir. Ancak bu ekonomik-sendikal mücadeleye soğuk yaklaşmayı gerektirmez. Tersine işçi sınıfının devrimci eylemini geliştirmek ancak sınıfın günlük mücadelesine tutarlı bir tarzda önderlik edildiği ve bu mücadelelerin ortaya çıkardığı olanaklar devrimci bir tarzda değerlendirildiği koşullarda başarıya ulaşabilir. Kaldı ki reformizmle komünistler arasındaki temel ayırım ekonomik-sendikal mücadele tutumunda odaklanmamaktadır. Asıl ayırım, reformistlerin bu mücadeleyi amaçlaştırmak, komünistlerin işçi sınıfının iktisadi mücadelesine destek verirken dahi gerçek amaçlarının sermaye iktidarını hedef alan siyasal bir işçi hareketinin yaratılması olmasında yattmaktadır.

Aynı şey, halihazırda işçi sınıfının tek örgütü olan sendikalar için de geçerlidir. Her ne kadar bugün sendikalar, onun içinde yuvalanmış sendika bürokrasisi aracılığıyla sermaye düzeninin 6. kolu gibi çalışan bürokratik aygıtlara dönüşmüş olsa da, bu, sendikaların önemini ortadan kaldırmaz. İşçi sınıfının toparlanma ve örgütlenme merkezleri olarak sendikalar, işçi sınıfını politik olarak etkilemek, onu politik mücadeleye sevk etmek ve kapitalist devletle karşı karşıya getirmek doğrultusunda yürütülen komünist faaliyetin temel alanlarından biri olmalıdır. Zira "pratik hayatta bu ikisi bir aradadır, birlikte, içiçe, yanyana gelişir. İktisadi mücadelelerine katılmadan işçileri politik mücadeleye nasıl çekebilirsiniz? Ve gerçek hayatta, kapitalist sınıf ve kapitalist devletle doğrudan veya dolaylı karşı karşıya gelmeyen, çatışmayan az çok geniş kapsamlı bir iktisadi hareket, 'salt iktisadi hareket' var mıdır?" (Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi, Eksen Yay. s. 88)

Bu olmadığa göre, iktisadi mücadelenin temel araçlarından olan sendikalar içerisinde devrimci faaliyet yürütmek aslı bir görevdir. Bu görev layıkıyla yerine getirilmediği, sendikalar ve bu sendikalar içerisinde örgütlenmiş işçiler üzerinde sendika bürokratlarının ve reformistlerin hakimiyeti kırılmadığı ölçüde sınıf hareketinin ilerletilmesi de mümkün olmayacaktır.

Diğer bir nokta, ara kademe sendikacılar ve bugün sendikal hareketin şu veya bu düzeyinde yer alan reformizmin hakimiyeti altındaki öncü işçilere dönük yaklaşımıdır. Birincileri bugün işçi sınıfı üzerinde halen daha güçlü bir prestije sahiptirler. Sermayeye dolaysız bağlara ve kendisi de mülk sahibi klasik sendika bürokrasisinin aksine, sosyal yaşam koşullarından ziyade bilinçliyle burjuvazinin/reformizmin etkilendiğindedirler. Hatta bazıları sınıf içinde yürütülen devrimci mücadeleye göz yumdukları, ona belli bir güvensizlikle de olsa sempatiyle yaklaştıkları, hatta çeşitli düzeylerde yardımcı oldukları bilinmektedir. Öyleyse bunlara karşı mücadele de esas olarak ideolojik planda yürütülmelidir. Sınıf mücadelesinin okları tek tek ara kademe sendikacılarıdan öteye, bir bütün olarak sendikalist-ekonomist mücadelenin ufaksızlığına

yöneltilmelidir. Bu tip sendikacılar ancak bizzat mücadelenin önünde engel oldukları, açıktan gericiлик yaptıkları koşullarda pratik tutumların konusu olmalıdırlar. Bu "esnek" yaklaşımın, asla ara kademe sendikacıların temsil ettiği reformist politikalarla kesin bir hesaplaşmanın önünde engel değildir. Asla bir uzlaşma zemini olarak algılanmamalıdır. (SSK Kurultayında komünistlerin gerici bir barikatla karşılaştığında alacağı net tavrını göstermek açısından da öğreticidir). Aksine duygusal tepkili yaklaşımın yerine politik mücadele geçtiğinde, ara kademe sendikacıları ayrıştırmak, bürokratları hareketin önünden süpürüp atmak, bilinçleriyle reformist ama sosyal konum ve gönülleriyle "sınıftan yana" olanları bizzat politik sınıf mücadelesinin itkişiyile ve onun içerisinde ilerleterek kazanmak da mümkün hale gelecektir.

Reformistlerin etkinliğindeki öncü işçilere gelince. Komünistler onlara ilişkin bakışlarını çeşitli vesilelerle ortaya koydular: "Bugünkü durumları ve kusurları ne olursa olsun, bu ileri işçi kesimi, işçi hareketinin yıllardır biriktirdiği en önemli kazanımlardan biridir. Komünistler bu işçi kategorisinin zaafılarına bu kesime bir çizgi çekmek için değil, tam da objektif durumlarının doğru kavranılması temeli üzerinde, kendi görevlerine açıklık kazandırmak için işaret ederler. İşçi hareketi içinde reformizme ve onun devrimci hareketteki yankısı olan küçük-burjuva demokratizmine karşı ideolojik-politik mücadele ile sosyalist bilinci ve devrimci militan sınıf tutumunu yaygınlaştırma çabası, tam da bu ileri işçi ögeleri kazanma mücadelesidir." (20 Temmuz Dersleri, Eksen Yay., s.48)

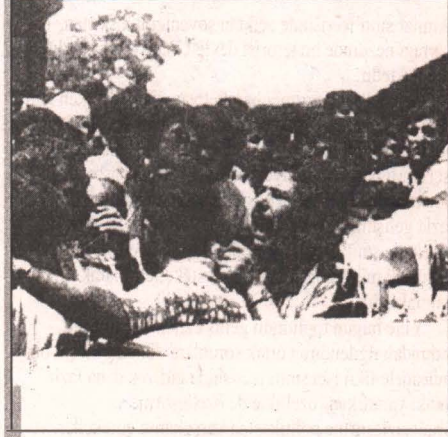
Bu görev bugün halen yakıcılığını korumaktadır. Komünistlerin müdahale ettikleri bir çok direnişte de görüldüğü gibi, yalnızca sosyalizme yakınlık duyan, reformizmin etkinliğindeki ileri işçiler değil, gerici düzen partilerine oy veren işçiler dahi, gerçek bir devrimci önderlik müdahalesiyle karşılaştıklarında, komünist öncünün arkasından gelebiliyor, onunla güçlü ve kalıcı bağlar kurabiliyorlar.

Reformizme karşı en etkili mücadele, kuşkusuz ki, komünistlerin bağımsız politik bir sınıf hareketinin ve onun taşıyıcısı ihtilalci sınıf partisinin yaratılması doğrultusunda kaydettikleri mesafe olacaktır. Bugün bunun olanakları her zamankinden güçlüdür. Küçük-burjuva halk katmanları üzerinden yükselen yeni kitle hareketinin gerisinde seyreden işçi sınıfı sanıldığının aksine durgun değil, sürekli bir hareketlilik içerisinde. Hali hazırda bu hareketlilik, mevzi direnişler ve ekonomik-demokratik talepler üzerinden gelişmektedir. Ancak bu mücadele ısrarlı ve etkin bir politik müdahalenin konusu edildiği, bizzat onun içerisinde sınıfın militan eylemi ve politik bilinci geliştirildiği, bu mücadelenin en önünde yer alan unsurlar devrim ve sosyalist iktidar kavgasına kazanıldığı koşullarda, tüm ezilen kesimlerin mücadelesine önderlik etme yeteneğindeki bir bağımsız politik sınıf hareketinin önü de açılabilecektir. Bu ise aynı zamanda reformizmin kendisini ürettiği zeminin altından çekilmesi anlamına gelecektir.

Komünist hareket daha siyasal yaşamının başında ve bir avuçken aşağıdaki saptamayı güçlü bir iddiayla birleştirmiştir: "Sınıfın tarihi rolünü oynayabilmesi için, nesnel olarak böyle bir öncünün (ihtilalci sınıf partisi) yardımına ihtiyacı var. Böyle bir öncüyü yaratma tarihi görevi, henüz omuzları zayıf şimdiki kuşaktan komünistlere düşüyor. Ancak bunu başaracaklardır, başarımak zorundadırlar. Revizyonistlerin, legal sosyalistlerin, küçük-burjuva devrimciliğinin gösterişli haline aldırılmamak gerekiyor. Türkiye, hem radikal hem de proleter çözümler isteyen bir ülkedir. Sosyal reformculuğun ve küçük-burjuva devrimciliğinin son tahlilde başarı şansı yoktur ya da geçicidir" (Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi, Eksen Yay. s. 106)

O günden bu yana geçen süreçte devrimci sınıf çalışması alanında katilden büyük mesafe bu iddianın gerçek taşıyıcılarının komünistler olduğuna bir kez daha kanıtlamıştır. Artık yıl, "Atılımlar ve Parti yılı"dır. Gün, Öncü işçilerin PDF kitap Arşivi: <https://tr.tro.org>

Ünaldı İşçileri Direndiler ve Kazandılar

Antep Ünaldı işçilerinin yaklaşık bir ay kadar süren iş durdurma eylemi, işverenin taleplerin yaklaşık tümünü kabulüyle son buldu. Anlaşma, karşılıklı tarafların kağıt üzerinde işi resmileştirmeleri ile de somut bir ifade kazandı.

Fakat bu anlaşmaya patron takımının uyup uymayacağı pek kesin değil. İşveren daha önceki sözleşmede kağıt üzerindeki kabullerini bile yerine getirmeyerek bunları rahatlıkla çiğnemişti. Şimdi de benzer bir tezgahın gündeme gelmesi büyük bir olasılıktır. Zira bunun belli somut verileri de mevcut. Anlaşmanın hemen ardından 100 kadar işçinin işten atılması bunlardan biri.

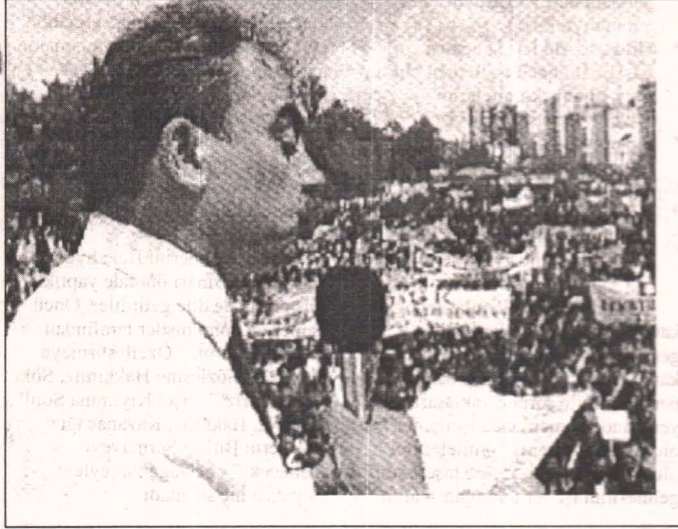
Dokuma işçileri örnek direnişleriyle Türkiye sınıf mücadelesi tarihinde yerlerini alacaklardır kuşkusuz. Onlar en olumsuz koşullarda bile sınıfın birliğini ve bu birliğin gücünün nelerle kadir olduğunu dosta-düşmana gösterdiler. Fakat direniş boyunca yakalanan ve kararlılıkla sürdürülen bu birliktelik, asıl bundan sonra korunmalı ve pekiştirilmelidir. Kararlılık ve mücadele azmi asıl olarak şimdi daha bir güçlendirilmelidir.

Yukarıdaki uyarıların kendisi, direniş sonrasında yaşanan bazı gelişmelerin bizde yarattığı kaygılardan kaynaklanmaktadır. Direnişin hemen sonrasında işveren tensikat saldırısı başlatarak 100'ün üzerinde işçiyi kapı dışarı etmiştir. Fakat bu saldırı, ciddi bir karşı koyuş ve anlamlı bir tepkiyle ne yazık ki yanıtlanabilmiş değil. Bu olgu Ünaldı işçilerinin mücadele ve sınıf bilincinde hala eksik olan şeylerin olduğunu gösteriyor. Ünaldı işçileri kararlılıkla sürdürdükleri ve zaferle taçlandıkları ekonomik mücadelelerini, politik bir mücadeleden kaldıracı haline getirme göreviyle yüzyüzeler. Yaratılan mevzilerini korumalı, daha ileri bir noktaya taşımalıdırlar. Ünaldı işçileri Tuzla-Deri işçilerinden öğrenmeli, onların mücadelesini örnek almalıdırlar.

Ünaldı işçileri kendi mücadelelerinin Türkiye işçi sınıfının sermayeye karşı savaşımının bir parçası olduğu gerçeğini asla unutmamalıdırlar. Kazanımlarına ve kayıplarına hep bu mecradan bakmak göreviyle yüzyüzediler. Bu bakış, mücadelenin kararlılıkla sürdürülmesinin güvencesi olduğu gibi, kazanımlar elde etmenin de gerçek zeminidir.

Bu anlaşılıp bilince çıkarılırsa, kazanan Ünaldı ve Türkiye işçi sınıfı olacaktır.

DİSK Bürokratlarının Genelge Sopası

DİSK Genel Merkez Yönetimi 20

Haziran günü bir genelge yayınlayarak kendine bağlı sendikalara gönderdi. Genelgede; "sendika genel merkezlerinin kararı, bilgisi, haberi olmadan DİSK adına yapılan etkinlikler sıkıntı yaratmakta, örgütsel disiplini de zaafa uğratmaktadır, bunlara karşı önlem alınmalıdır" denilmektedir. Genelge ile amaçlanan, şubeleri ve tabanı zapturapt altına almak, sermaye iktidarını rahatsız edecek her türlü etkinliğin önüne geçmektir.

Bu genelgenin, 1 Mayıs ile birlikte sermaye iktidarının işçi sınıfına ve devrimci harekete yönelik saldırılarını boyutlandırdığı bir dönemde gündeme gelmesi bir tesadüf değildir. DİSK bürokratları 1 Mayıs sonrası gelişen süreçte kendi burjuva sınıf kimliklerini daha açtıkları sergilemek zorunda kalmışlardır. Bunun çeşitli nedenleri vardır.

Son 1 Mayıs eyleminin de açıkça gösterdiği gibi devrimci hareketin işçi ve emekçi kitleler üzerindeki güç ve etkisi belirgin bir şekilde artmaktadır. Bu ise yalnızca sermaye iktidarını değil, sendika bürokratlarının çıkarlarını da tehdit etmektedir. Bu yüzden devrimcilere karşı devlet ve sendika ağaları aynı ağızdan, aynı perdeden konuşmaya başlamışlardır.

Devrimci hareketin sınıf hareketi içinde güçlenmesi ve onunla birleşmesi, bu bürokratların ipliğinin pazara çıkması sonucunu doğuracaktır. Ayrıcalıklı mevki ve konumlarının, sınıfın çıkarlarına, sınıfın örgütlü güçlerine ve sınıfın mücadelesine değil, sermaye sınıfı ve devleti ile işbirliğine dayandığı ortaya çıkacaktır. İşçi sınıfına ve onun çıkarlarına ne kadar yabancılaştıkları, kendilerinin davranış ve düşüncede nasıl burjuvalaştıkları ve asıl hizmetlerinin sermaye sınıfına yönelik olduğu ortaya çıkacaktır. DİSK bürokratları içlerinde barındırdıkları eski solcuların ve onlarla aynı yoldan ilerleyen reformist tasfiyecilerin de desteğiyle bugüne kadar demagogilerle işleri idare etmeye çalıştılar. Ama artık bu eskisi kadar kolay değildir. Sınıf mücadelesinin koşulları keskinleştikçe, devrim ve karşı devrim güçlerinin sallaşması da daha belirginleşiyor. DİSK ağaları

devrimci etkiyi bertaraf etmek için devlet ile ittifak halinde artık daha dolaysız ve kaba biçimlerde saldırma gereği duyuyor.

R.Budak 1 Mayıs sonrasında katil sermaye devletini değil, devrimci hareketi suçladı. "İşçi eylemi devrimciler tarafından sabotaj edilmişti! Alandaki onbinlerin işçilikle, emekçilikle ilgisi yoktu!" R.Budak'ın bu sözleri tam da devletin devrimci harekete karşı yürüttüğü saldırının bir uzantısıydı. Amaçları işçilerin geri yönlerine seslenerek onları devrimcilere karşı kışkırtmak ve devrimcilerden tecrit ederek kendi saltanatlarını sürdürmekti. Bazı sendika ve şubelerin 1 Mayıs alanına ve sonrasında DİSK Genel Merkezi'nin bu gerici tutumuna karşı çıkması ve devleti hedef alması ise DİSK ağalarını daha da telaşlandırdı. R.Budak sonradan manevra yapmak ve ağız değiştirmek zorunda kaldı.

Devlet HADEP kongresinde bayrak indirme olayını bahane ederek HADEP şahsında Kürt halkına karşı terör saldırısını tırmandırdığında ve şovenizmi körükleyerek halklar arasında düşmanlığı kışkırttığında, DİSK başkanı R.Budak yine sahneye çıktı. Devlet ile aynı ağızdan demeçler verdi. (Aynı dönemde kamu emekçi sendikaları genel kurullarında reformistlerin işbirliği içinde yurtsever güçlerin yönetimden uzaklaştırılmasının da benzer bir tutum olduğunu da burada belirtmek gerekir.) R.Budak daha sonra, Sabancı Centre'da sermaye sınıfının temsilcileriyle birlikte işbirliği masasına oturdu. Sermayenin saldırılarını her cepheden azgınca yükselttiği bir dönemde "işçi sınıfı ile sermaye sınıfı arasında diyalog, barış ve uzlaşmanın gerekliliği" üzerine nutuklar attı. Sanki en büyük rantiyeci asalaklar bizzat tekeli

sermayedarlar, Koçlar, Sabancılar değilmiş gibi, sanki rantiyeci ekonomisinin çarklarını döndüren bizzat tekeli sermaye devleti değilmiş gibi bir yandan Sabancıların elini sıkı, diğer yandan "kayıt ve üretim dışı ekonomiye karşı" devleti göreve çağırdı. Sınıfa yönelik saldırıları için sermaye temsilcilerine ağız çek verdi.

R.Budak şahsında DİSK bürokrasisi son olarak da, direnişteki tutsaklara yönelik eylem kırıclığına soyundu. Devleti devrimci tutsakların en insani taleplerini kabul etmeye çağıracağına, bu doğrultuda kitlesini seferber edeceğine, tutsaklara eylemden vazgeçmeleri, kendilerine eziyet etmemeleri çağırısında bulundu. Asıl eziyet çeken kendileriydi. Eziyetlerinin arkasında yatan ise direnişin başarıya ulaşmasından ve düzene devrimci bir darbe indirilmesinden duydukları korkuydu. Verilen her can bedeli ile asıl ölmekte olan devrimci tutsaklar değil, kendi düzenlerinin, saltanatlarının geleceği idi.

İşte 20 Haziran genelgesi tüm bu ihtiyaçlardan kaynaklanıyordu. Sermaye iktidarının saldırıları karşısında işçi ve emekçi kitlelerin tepkisi artıyor ve bu doğal olarak DİSK tabanında da DİSK'in eylemsizliğine, uzlaşmacılığına karşı tepkiler yaratıyor. Sermayenin saldırıları karşısında boyun eğmemeyi ve direnmeyi savunan ve bunun için çaba harcayanların öncelikle devrimci ve komünist işçiler olması da tabanda devrimci etkilenenin ve basıncın yolunu açıyor. Bu basınç ve kimi devrimci demokrat sendikacıların çabaları şubeler düzeyinde "çizgi dışı" etkinlikler olarak kendisini dışa vuruyor.

DİSK brokratları bu "tehlikeli" gelişimden korktuğundan ve yabancı olmadıkları gerici idari

yöntemlerle bertaraf etmeye çalışıyor. Bir yandan sendikal demokrasi, taban ve şube inisiyatifli demagogileri, diğer yandan tabanı ve şubeleri genelge ve yönetmeliklerle zapturapt altına alma pratiği. İşte DİSK bürokratlarının gerçek yüzü. 1980 öncesinde DİSK içinde devrimcilerin, muhaliflerin etkinliğinin olduğu bir çok sendika ve şubenin tavsiye edildiği, devrimci muhalif işçilerin işten atılmasının sağlandığı, öncelikli görevi miting, grev ve gösterilerde devrimcileri zor kullanarak tecrit etmek olan "DİSK görevlerinin" örgütlendiği biliniyor. DİSK bürokratları 1980 öncesinde de, kendi inisiyatifleri dışında ve çoğu zaman ona rağmen gelişen militan hak arama eylemlerinin, direnişlerin karşısına dikilmişlerdi. Kendi denetimleri dışındaki her türlü militan, devrimci, politik işçi inisiyatifini anarşizm, goşizm ve kendiliğindencilik olarak mahkum etmiş, sınıfın birliğine zarar veriyor demagogisiyle, bu tür hareketleri boğmak için her türlü gerici ilk sergilenmişti. Bu yönde kongrelerde bizzat kararlar alınmış ve uygulanmış. Bağimsız devrimci sınıf politikasının karşısına dikilip, işçi kitlelerinin düzen partilerini desteklemesi için çalışmışlardır.

Düzenin siyasi ve iktisadi krizi ve saldırıları artıyor. Bunun karşısında devrimci hareket belirgin bir yükseliş içine girecek bir direniş odağı, bir gelecek umudu olarak öne çıkıyor. Sermaye iktidarı ile çatışmalar her düzeyde daha açık ve şiddetli biçimler alarak geliyor. Sınıf mücadelesinin koşulları keskinleştikçe, devrim ve karşı devrim güçlerini sallaşması da belirginleşiyor. Bu süreç her kesimi safını kesin olarak belirlemeye ve kendi sınıf çıkarları doğrultusunda üzerine düşen görevleri daha etkin olarak yerine getirmeye zorluyor. Sınıfa ihanet edenlerin korkusu artıyor. Bu korkuyu gerçek kılmak görevi ise komünist ve devrimci işçilere düşüyor.

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

K.Çekmece Belediye İşçilerinin Kararlılığı Geri Adım Attırdı!

Küçük Çekmece Belediye işçilerinin 14 Şubat 1996 tarihinde başlayan ve 885 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmeleri 5 Ağustos 1996 tarihinde anlaşmayla sonuçlandı.

76 maddelik sözleşme taslağının 58 maddesi üzerinde daha önce uzlaşma sağlanmasına rağmen, geriye kalan 18 madde üzerinde anlaşılammıştı. Bu tıkanıklık sözleşme sürecinin 6 ayı aşkın bir süre uzamasına da beraberinde getirdi. Arabulucunun devreye girmesi de sorunu çözemeyince Genel-İş sendikası grev kararı alacağını ve görüşmelerden çekildiğini basın yoluyla kamuoyuna ilan etti. İşçilerin grev konusundaki kararlılığı sonunda işverene geri adım attırdı. Tıkanıklığın yaşandığı 18 madde üzerinde anlaşma sağlanarak TİS süreci sona erdi.

İşveren daha görüşmeler başlamadan (Aralık-Kasım'95'de işçiler 33 günlük direnişten yeni çıkmışken) 260 işçinin işine son vereceğini ve sendikayla sözleşmeye 610 işçi adına oturacağını ilan etmişti. İşveren toplu tensikata işçiler direniş esnasındayken başvurmuştu. 132 işçinin işine son verdiğini bildirmişti. Ancak Küçük Çekmece Belediye işçilerinin geçmişten kazandıkları mücadele deneyimlerine dayandılar. Sınıf birliği ve örgütlülüklerini dağıtmayı amaçlayan bu saldırıya karşı tek vücut olarak çıktılar. Sınıf kardeşlerinin işe geri alınmasını mücadele ederek sağladılar.

Bu kez de işçiler 260 işçinin işten atılmasını kendilerine dönük topyekün bir saldırı olarak ele aldılar. Saldırı karşısında gerekirse bedel ödetirileceğini ilan ettiler. Bu kararlı tavır karşısında işveren TİS görüşmelerine 885 işçiyle oturmak zorunda kaldı. TİS görüşmelerinin başlangıç aşamasında taşeronla ilişkin maddeleri kabul ettiğini açıklayan işveren, aradan 1 hafta geçmeden temizlik işleriyle ilgili birimleri, fen işlerindeki bazı bölümleri ve park yapım işlerini ihaleye verdiğini ilan ediyor. İşverenin bu tavır karşısında görüşmeler canalcı noktada, taşeronlaştırma ve iş güvenliğini kapsayan maddeler üzerinde tıkanıyor.

İşverenin ilgili birimleri taşeronlaştırması isteği K.Çekmece Belediye işçileri arasında sert tepkilere neden oldu. İşçiler tepkilerini sendikadan görüşme süreci içerisinde tüm birimlerde gerçekleştirdikleri onlarca bilgilendirme toplantılarında dile getirdiler, tepkilerini eyleme döktüler.

İşçiler yapılan toplantılarda:
* Şimdiye kadar çok basın

- açıklamaları ve yürüyüşler yapmalıydık;
- * Grev hazırlıklarına hemen başlamalı, öncü işçilerden oluşan grev-direnis komitelerini ivedilikle oluşturmalıyız;
- * Yemek arası eylemler değil, sözleşme imzalanıncaya kadar sürekli eylem;
- * Artık bedel ödeyen değil, bedel ödettiler taraf olmalıyız vb. görüşlerini dile getirdiler.

Komünistler toplantıların çoğuna katıldılar. Gerek toplantılarda, gerekse grup sohbetlerinde sınıfa karşı sınıf, saldırıya karşı saldırı perspektifiyle soruna yaklaşarak iş yerlerinde hemen öncü işçilerden oluşan grev-direnis komitelerinin oluşturulmasını, işyerine taşeronun gelmesinin işçiler için ölüm-kalım

anlamına geldiğini, sınıf olarak kenetlenmenin, mücadele etmenin, hiçbir dönemi geri adım atmamanın gerektiği üzerinde telkinde bulundular. Yine komünistler kararsız işçiler ile sohbetlerinde suskun kalmanın kazanılmış haklarının topyekün yokoluşuna seyirci kalmak anlamına geleceğini telkin ederek geri bilinçlerini açmada yardımcı oldular.

İşçiler tepkilerini Belediye Başkanlığı Binası önünde yaptıkları gösteri ile de dile getirdiler. Öncü işçiler ve komünistler tarafından atılan "Taşeronla Özelleştirmeye Hayırt!", "Sözleşme Hakkımız, Söke Söke Alırız!", "İşçi Kıymına Son!", "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!" vb. sloganlar eylem boyunca hiç susmadı.

Temmuz başında EKİM'ci komünistler Küçük Çekmece Belediye işçilerine hitaben, sözleşme sürecinin işlendiği ve zindanlara dönük saldırı ile Sivas katliamının lanetlendiği bildiriye işçilere dağıttılar.

İşçiler bu dönem içerisinde grev hazırlıklarına başladılar. Olası bir grevde hazırlıksız yakalanmamak için öncü işçilerden oluşan grev-direnis komitelerini oluşturdular. Grev ile ilgili Genel-İş sendikasında toplantılar yaptılar. Aynı süreçte kitle örgütleri ile birlikte Bayrampaşa Cezaevi önündeki kitleleşme basın açıklamasına katılan işçiler toplu gözaltı yaşadılar. Sendikadan aldığı kararla ise 2 Temmuz '96 tarihinde cezaevlerindeki vahşi saldırıları ve Sivas katliamını lanetlemek için 2 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. 2 Temmuz günü sabah 08:00-10:00 arası gerçekleştirdikleri eyleme katılımın %100 olduğu görüldü.

İşçiler mevcut toplu sözleşmeye göre geçmişte bedeller ödeyerek kazandıkları haklarını korumayı başardılar.

Sözleşmeye göre:

- * 1. yıl % 50, 2. yıl % 60 dolayında ücret artışı;
- * İşverenin iş güvenliğiyle ilgili maddelerin ihlali halinde işçilerin yıllık maaş tutarı oranında "kötü niyet tazminatı" ödemesi;
- * Taşeronlaştırma ve özelleştirme ile ilgili maddelerin iptali;
- * Geçmişten kalan ve TİS anlaşmasıyla doğan alacak farklarının belli bir takvim içerisinde ödenmesinin taahhüt altına alınması vb. hakları kazandılar.

K. Çekmece işçilerinin ücretlerine yapılan 1. yıl için % 50, 2. yıl için % 60'lık zam sermaye düzeninin Ağustos ayında temel tüketim maddelerine yaptığı zamlarla şimdiden erimiştir. Sermaye yeni dönemde saldırılarını daha da pervasızca arttıracaktır. Toplu tensikatlara yeniden başvuracaktır.

Belediye işçileri bir takım haklarını korumanın dahi ancak mücadele ile mümkün olduğunu bir kez daha görmüş/göstermiştir.

Kapitalizm var olduğu sürece işçi sınıfı sefalet ve zulüm içerisinde yaşamaya devam edecektir. Sorun kötülüklerin kaynağı burjuva iktidarı yıkmak sorunudur. İşçiler yeni dönemde, kapitalizme, onun terörist devletinin baskı ve şiddet politikalarına karşı sınıf olarak karşı çıkmak ve mücadele etmek zorundadır.

Seyhan Belediyesi'nde İşçi Kıyımı

Belediye-İş sendikasının örgütlü olduğu Adana Seyhan Belediyesi'nde 6 işçi temsilcisinin işten atılması, 310 işçi hakkında ise aynı amaçla disiplin soruşturması açılması gerginliğe yol açtı.

"İşçileri yasadışı eyleme teşvik etmek" gerekçesiyle işten atılanlar arasında sendika yönetiminde olanlar da var. Yalan yanlış gerekçelerle tensikata başvuran işverenin gerçek amacı taşaron firmalarla anlaşarak karşısında duran örgütlü gücü dağıtmaktır.

Sendika şu anda beklemeci ve hukuksal yollarla hak alma tavrı içerisinde. Yaklaşık üç ay önce 300 işçinin işten atılmasına seyirci kalan sendika bugün aynı vurdumduymaz tutumu sürdürmektedir. Tabandan bazı işçilerin "iş bırakalım" "direnelim" önerilerine rağmen, işten atılan sendika

yöneticileri bile işçilere sükkunet telkin etmektedirler.

Oysa işçiler sendika yönetiminin onlara aşılama çalıştığı uzlaşmacı, beklemeci tutumları aşamazlarsa tensikatlardan önyemeyeceklerdir. Atıla atıla güçleri ve kendilerine güvenleri iyice azalacaktır. Taşaron firmanın devreye girmesiyle ise çok daha kapsamlı bir saldırı ile yüz yüze kalacaklardır. Sendika yönetimine bel bağlamak değil, kararlı ve sonuç alıcı bir direnişin hayata geçirilmesi için, bu doğrultuda çaba harcayan komünistlerle elele vermedirler. Şu an sayıları 700 civarında kalan temizlik işçileri 1992 Temmuz ayındaki direnişlerini de bilince çıkararak, benzer bir direniş örgütleyip tekrar kazanmak zorundalar.

Zafer Direnen İşçilerin Olacaktır!

Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!

Bu Komünist Metal İşçisi işveren tarafından JİTEM güçlerine ihbar edilerek eşi ve 6 yaşındaki çocuğuyla ve evine ziyarete gelen arkadaşlarıyla birlikte gözaltına/işkenceye alınmıştır. Sınıf kardeşi işçiler ona ve onun gibi sermayenin zorbalığına boyun eğmeme kararında olan işçilere sahip çıkmadıkları, onları tek başlarına bıraktıkları sürece bu işkence ve zulümler durmayacaktır.

yemekhanedeki işçi arkadaşların şaşkın ve meraklı bakışları arasında süren bir sözlü propaganda savaşı olarak yaşandı. Ben hangi sıfatla böyle bir şeyi okuyormuşum, benim sendikam, temsilcim varmış, ben de kim okuyormuşum şeklinde bağırıyordu. Bildiriyi ileri, öncü bir işçi olarak okuduğumu, buna da hakkım olduğunu, paydos saatinde bu etkinliğe katılamayacağımı, temsilciye de haber verdiğimi söyleyince baştemsilciye seslendi. O da düğmeye basılmış gibi o ana kadar oturduğu masadan ayağa kalkarak kendisinin hiçbir suçu, günahı olmadığını, böyle şeyleri tasvip etmediğini bağırarak işçi arkadaşları ve işvereni "bilgilendiriyor"du. Bunun üzerine ben arkadaşlara dönüp "Görüyorsunuz rahatsız oluyorlar, bunları iyi tanıyın." dedim. İşveren hemen araya giriyor ve bizim bir "aile" olduğumuzu, bölünmememiz gerektiğini, kardeş kardeş yaşamamız, birlikte olmamız gereğinden-dem vuruyor. Kendisine

bağırarak "Sen beni sabahtan akaşama dek aşgari ücretle sömür, sonra da birlik olmamızı iste. Seninle değil buradaki işçi arkadaşlarla birlik olacağım" diyor. Beni işten çıkaracağı tehditiyle tartışmayı kapatmamı istiyor. Yarı soyunma odasına davet ediyor. Kendisine yine arkadaşların duyacağı bir sesle bundan hiç bir kaybımın olmayacağını, bu sefalet ücretiyle her yerde kendime iş bulabileceğimi söyledim. İçeride bir yandan soyunuyorum, bir yandan tartışıyorum. Karşımda tutunamıyor, yemekhaneye dönüyor. İşçilere aleyhimde propaganda yaptığını duyuyorum. Yarı giyinik olarak yemekhaneye koşuyorum. Siyaset yapılmasını istemiyormuş, buraya ekme parası kazanmaya geliyormuş... "Artık biz işçiler de siyaset yapacağız, hem de her yerde, sadece size bırakmayacağız bu işi" diyor. İşçi arkadaşlar rahatsız oluyormuş. Ben rahatsız olanların belli olduğunu söylüyorum. "Herkes rahatsız" diyor. Rahatsız olmayan var

mi diye soruyor. Cevap çıkmayınca, "Rahatsız olanlar elini kaldırsın" diyor. Yine aynı kadro, 7-8 kişi düğmeye basılmış gibi kollarını havaya kaldırıyor. Sağa-sola bakıyorlar. İşveren işçi kitlesinin üzerine yürüyerek soruyu tekrarlıyor. Kollar yavaş yavaş yukarı kalkıyor. Çanak yalayıcılar (geçen gün işverenden verimlilik ödülü alan) biri bana yaklaşıp "Sen geçen de broşür dağıttın, orada PKK ve komünizm propagandası yapıyordun." diyor. Broşürün SSK'nın özelleştirilmesi, mezarda emeklilik yasası ve il özel idare yasasına karşı örgütlenme ve bilinçlenmeyi hedeflediğini söylüyorum. "Biz böyle şeyler istemiyoruz." diyor. Kendisini kolundan tutup yüksek sesle uyarıyorum. "Seni buradaki işçi arkadaşlar da ben de yeterince tanıyoruz. Bu konuyu dışarıda bir gün görüşelim." diyor. Geri çekiliyor. İşveren müdahale ederek tekrar beni soyunma odasına davet diyor. Bu arada zil çaldı. Ustalar işçi arkadaşları işbaşı için uyardı ve herkes işinin başına döndü. Giyindim. Personel odasına çıktığımda temsilcileri kapıda buldum. Kendilerine ihbarcılık ve işbirlikçilik yaptıklarını, bana komple kurdıklarını, bunun hesabını vereceklerini söyledim. Baş temsilci yine aynı nakartı tekrarlıyordu: "Kendi kafana göre iş yapıyorsun."

Personel odasına giriyorum. Temsilciler arkamdan giriyor. Patron oturuyor. Ben de karşısına oturuyorum. Temsilciler ayakta, biri elleri önde bağlı, saygı gösterisinde. Tutanak yazılacak, temsilciler de şahit olarak imza atacak. İşveren mesai saati dahilinde diye başlıyor. Müdahale edip paydos saatinde yemekhanede diye düzeltiyorum. Kabul ediliyor, öyle yazılıyor. Bildiriyi sessizce okuyan işveren bir ara "Ben faşist miyim, bana faşist diyorsun ha!" diyerek hiddetleniyor. 17. maddeden çıkarıldığını söylüyor. Kabul etmiyor. "Ödül mü verecektim sana?" diyor. Kendisine alacağımın hakkını olduğunu, bunu da eninde sonunda alacağımı, beni çıkarmakla sorunun çözülmeceğini, benim gibi birçok işçinin buraya gireceğini, bunun sonunun olmadığını söylüyorum. Çok bozuluyor. Kendisini tehdit ettiğimi iddia ediyor. Kabul etmiyor. Hazırlanmakta olan tutanağa imza koymayacağımı belirterek çıkıyorum fabrikadan. Fabrikadan doğrudan sendikaya gidip durumu aktarıyorum. Benden önce temsilcilerden biri aramış, bilgi vermiş. İşveren de hiçbir şekilde tazminat için gelinmemesini söylemiş başkana. O da benim bölge çalışma müdürlüğüne dilekçe vermemi önerdi. Yorum gerek var mı?

Komünist bir metal işçisi

Kartallı Devrimci İşçiler Sesleniyor:

Kardeşler:

Yeni toplu iş sözleşmeleri yaklaşıyor. TİS dönemleri her zaman sermaye sınıfı yani patronlar ile ezilen-sömürülen sınıfın yani biz işçilerin cepheden bire bir çatışmamızın en ön plana çıktığı dönemlerdir. Patronlar, bu çatışmayı kendi sınıf çıkarlarına uygun olacak biçimde her türlü kırılı yöntemleriyle sürdürüyor...

Yaklaşan toplu iş sözleşmeleri dönemi bizim de kendi sınıf çıkarlarımızı uygun, cepheden savaştan bir duruş yaratabilmemiz için bir olanaktır. Bu süreçte devlet politikası olarak uygulanan özelleştirmeye, zindanlardaki baskı ve teröre, işten atmalara, taşaron çalıştırmaya, sendikasıztırmaya ve bu gibi her türlü keyfi uygulamaya karşı mücadele etmek zorundayız. Hiçbirimizin, "bana ne" demeye hakkı yok. Saldırı direkt bize karşıdır. Bugün bir işçinin atılmasına bana ne diyebilirdik, yarın aynı şey başımıza gel-diğinde kimseden yardım beklemeye hakkımız olmayacak. Biz üretiriz. Bu yüzden, bu düzeni değiştirecek güç bızım ellerimizdedir. (...) üretimden gelen gücümüzü kullanarak üretimi

durdurarak direnişe geçerek ancak bu yolla kazanırız. Atılacak bir tek işçi için şalterleri indirmek, direnişe geçmek, sınıf dayanışması yaratmak zorundayız. Yoksa kimse bızım için birşeyler yapmaz.

Önümüzde bir toplu iş sözleşmeleri süreci var. Böl-gemizdeki patronlar çoktan harekete geçtiler. Kara listeleri ellerinde hazır bulunuyor. Onlara rahat adım attırmamalıyız. Bulunduğumuz fabrikalarda derhal direniş komiteleri kurmalı ve diğer fabrikalarla ilişkiye geçmeliyiz. Gerçek bir sınıf dayanışması bu çerçevede örülür. Önümüzdeki en güzel örnek Tuzla Deri İşçileridir. Kopuzlar iş-letmesinden atılarak direnişe geçen 35 işçinin geri alınması ve zindanlardaki direnişe destek amacıyla 18 Temmuz günü 3 bini aşkın işçi 3 saat iş bırakarak yürüyüş yaptı ve gece de mesaiye kalmadı. Böylece, Tuzla deri iş-çileri iki ayrı devrimci direnişe anlamı bir sınıf dayanışması örneği sundu. (...) Biz de üzerimize düşen görevi bu doğrultuda ele almalı ve bu yolda savaşımalıyız.

İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!

Devrimci Kartallı İşçiler Bülteni

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Devrimci ve komünist tutsakların ölüm orucu direnişinin 66. günü, 25 Temmuz'da işyerinde okumak üzere hazırladığımı bildirdi işyerine götürdüm. Sabah çay paydosunda konuyu işyeri baştemsilcisine açtım. Benim hazırladığımı bildirdi okuyamayacağını söyledi. Kendisine yeni bir bildiri hazırlayabileceğimizi, bunun taslak olabileceğini söyledim. Diğer temsilci ve birkaç arkadaşla ortak bir çalışma ile yeni bir metin çıkarabileceğimizi bildirdim. Tabi buna da karşı çıktı. "Arkadaşlar televizyondan zaten bilgileniyorlar, buna gerek yok" vb. biçiminde karşı çıktı. Kendisine bunun benim kişisel bir sorunun olmadığını, bu görevi öncelikle temsilcilerin, sendikanın üstlenmesi gerektiğini, başka sendika ve işyerlerinde bunun olumlu örneklerinin olduğunu vb. söylememe rağmen ikna edemedim. Gerekirse sendikadan bir yetkili gelir, açıklama yapardı. Öğle paydosunu bekleyecektim.

Öğle paydosunda işveren ve küçük oğlu yemekhanede boy gösterdiler. Birkaç MHP'li faşist besleme ve temsilciler de dahil gözleri üzerimdeydi. Yemeğimi yerken baştemsilci yanıma gelerek: "Ne oldu, okumayacak mısın?" diye sordu. Bu konuda sorumluluk kabul etmediğini de ekledi. Zamanlama sorunu olduğunu, bunu düşünüp değerlendireceğimi söyledim.

Paydos sonrası canım çok sıkıydı. Bir yandan o ana kadar şehit düşen üç devrimci tutsağı düşünüyör, bir yandan temsilcilerin tutumunu değerlendirdiyordum. Karar verdim. 15:00'teki çay paydosunda bildirdi okuyacaktım.

Paydosa çıktığımızda aynı gözler yine beni izliyordu. Yemekhanenin ortasında bir yerde durup arkadaşlara anons yaptım. Sessizlik sağlanınca okumak için bildiyi cebimden çıkardım. O anda ikinci temsilcinin sözlü müdahalesiyle karşılaştım. "O yazıyı okuma" diyordu. Ben aldırmandan okumaya başlamıştım ki, işverenin MHP'li beslemeleri masalara vurmaya başladı. Sesimi daha da yükselterek, gür bir şekilde okumayı sürdürdüm. Diğer arkadaşlar ne olduğunu anlayabilmek için daha bir kulak kabarttılar.

Birkaç masaya vuranları ikaz etti. O sırada işverenin oğlu yanımda bitti. Ne okuduğumu sordu. Kendisine cezaevlerindeki ölüm oruçlarıyla ilgili bir açıklama okuduğumu net bir biçimde bildirdim. Hamle yaparak elimden kağıdı almak istedi. Başaramayınca "kibarca" istedi. Beklemesini, bitirdiğimde verebileceğimi söyledim. Kabul etti. Okumayı sürdürdüm. Ancak dayanamayarak tekrar saldırdı. Kollarımdan tutarak bağırı. "Alın şu kağıdı elinden". Kimseden müdahale olmadı. Panik ve telaş içinde saldırıya geçti. Bundan sonrası

ENDONEZYA:

30 Yıl Sonra Militan Kitle Gösterileri

27/28 Temmuz günleri Endonezya'nın başkenti Jakarta'da sayısız on binleri aşan kitle ile devletin resmi güçleri arasında şiddetli çatışmalar gündeme geldi. Olaylar Endonezya Demokratik Partisi (PDI) Merkezi'nin polis tarafından basılmasından sonra gelişti. Polis ve ordu güçleri kitleleri bastırmak için ilk etapta silah zoruna başvurdu. Birçok kişi çatışmalarda yaşamını yitirirken, yüzlerce insan da tutuklanarak cezaevlerine kondu. Kitleler ilk tepkilerini barikatlar kurarak, banka ve bazı ticaret merkezlerini ateşe vererek gösterdiler. Demokratik Parti (PDI) 1998'de yapılacak seçimlerde diktatör Suharto'ya karşı tek şanslı adayı, yani devlet kurucusu Suharto'nun kızı Megawati Sukarnoputri'ye karşı ciddi bir muhalefeti oluşturuyordu.

Olaylardan sonra diktatör Hacı Muhammed Suharto, her zaman olduğu gibi bu gösterilerin arkasında iktidarı ele geçirmeye çalışan komünistler olduğunu duyurdu. Ve Endonezya halkını yeniden ulusal birliğe davet etti.

30 yıllık uzun bir sessizlik döneminin ardından patlak veren bu gösteriler neyi ifade ediyor? Burjuva medya olayları kısa haberlerle geçiştirmekten öteye gitmedi. Özellikle Başbakan Erbakan'ın ekonomik gelişmenin modeli olarak almaya çalıştığı bu ülkenin tarihsel, toplumsal, siyasal arka planını irdelemek daha da önem kazanıyor. Ki ancak bu yapıldığında bugünkü kitle gösterilerinin muhtevası doğru değerlendirilebilir.

Endonezya kanlı bir tarihin adıdır.

1945 yılına kadar Hollanda'nın bir sömürgesi olan Endonezya, Sukarno'nun önderlik ettiği burjuva ulusal güçlerin 1946-49 yılları arasında verdiği mücadele sonunda siyasal bağımsızlığın kavuştu. Anti-sömürgeci mücadelede komünist partisi etkin bir rol oynadı. Bundan dolayıdır ki, Sukarno izlediği dış politikada anti-emperyalist söylemler kullanıyor. ABD emperyalizminin bölgedeki müdahalesine sert bir şekilde karşı çıkıyordu.

Bölgede zaferle taçlanan Çin Devrimi'nin yarattığı etki Vietnam ve Laos'taki başarılı toprak devrimleri ve 3,5 milyon üyesi olan Komünist Partisi'nin gücü Sukarno'nun bu söylemleri rahatça ifade etmesini sağlıyordu.

Soğuk savaşla ayyuka çıkan anti-komünist histeri ile hareket geçiren emperyalist güçler, bu gelişmelerin önünü kesmeye çalıştılar. Çin'in yanında ikinci bir sosyalist ülke, emperyalizmin bölgedeki varlığını tamamen tehlikeye sokacaktı.

Bu gelişmelere ilk tepki olarak Büyük Britanya suni bir şekilde birkaç adayı birleştirerek anti-komünist bir üs olarak

Malezya devletini oluşturdu. Endonezya bu gelişmeye tepki olarak BM'den çıktı ve Çin ile ortak bir savunma anlaşmasına gitti. Ve Portekiz sömürgesi olan, bugünkü adıyla Doğu Timor'u işgal etti.

Sukarno bu adımlarla diğer taraftan toplumda gelişen muhalefeti, toprak devrimi taleplerini nötrale etmeyi amaçlıyordu. Zira Sukarno toprak reformu sözlerine rağmen somut bir adım dahi atmamıştı. Yaygınlaşan açlık, nüfusun %80'nini oluşturan kır yoksullarını harekete geçirdi. Zira toprak devrimi, yaşamakla eş anlamdaydı.

Hakim sınıflar içten gelişmekte olan bir devrim tehlikesine karşı da sürekli kendilerini hazırlamaktan geri durmadılar. Millileştirilen İngiliz ve ABD firmaları ordunun denetimine verildi. Bu hakim sınıf kastının güçlenmesine neden oldu. CIA tam da palazlanan bu güçleri kullanarak, bir darbeyle faşist diktatör Suharto'nun yönetime el koymasını sağladı. 1 Ekim 1965 günü yapılan bu darbe ile başta Komünist Partisi olmak üzere 23 milyon emekçinin üye olduğu sendikalar, köylü, kadın ve gençlik federasyonları yasaklandı. Paramilitarist faşist islami örgütlenmeler silahlandırılarak komünist avına başlandı. Endonezya, tarihin yaşadığı en büyük komünist katliamına tanık oluyordu. Sadece komünistler değil, ulusalçılar, demokratlar, Çinli azınlıklar kitlel şekilde katledildi.

Bir milyonu aşan Komünist Partisi üyesi hunharca katledildi. Cihada çıkan faşist islami örgütler kesilen komünistlerin kafalarını sivri uçlu uzun çubuklara takarak köylerde zafer naraları atıyordu. Time dergisi bu dönemde yazdığı haberlerde nehirlerin cesetlerden dolayı akmadıklarından söz eder. Sadece başkent Jakarta'da 60 bin kişilik ölüm listesi yayınlanıyordu. 1,3 milyon devrimci, demokrat insan belli numaralarla fişlenerek seçim ve mesleklerden (bugün de süren) men edildi.

Bu devrimci kitlelerin direniş azminin

kolayca kırılmasının nedenlerini elbette büyük oranda Komünist Partisi'nde aramak gerekiyor. Bir milyon insanın yaşamına neden olan bu büyük zaaf, Komünist Partisi'nin zaafı neydi?

Lenin burjuva ulusal kurtuluş hareketlerinde komünist partilerinin örgütsel ve programatik bağımsızlığının bir devrimin başarısı açısından önemini her zaman vurgulamış, komünist partileri anti-sömürgeci ulusal kurtuluş hareketlerine adapte etme çaba ve fikirlerine şiddetle karşı durmuştur. Bu uyarıyı yapmaktaki ne kadar haklı olduğunu Endonezya sınıf mücadelesi tarihi yeniden gösteriyordu.

Hollanda sömürgeciliğine karşı mücadelede bir tür "halk cephesi" içinde yer alan güçlerin yanında EKP başından itibaren bağımsız bir çizgi süreceği yerde, burjuva ulusal güçlere adapte olacak şekilde hareket etti. EKP'nin önderi Aydit, Sukarno'nun en önemli baş danışmanlığını üstlendi. Sukarno'nun ulusal kurtuluş mücadelesi döneminde elde ettiği prestiji korumasında EKP'nin rolü küçümsenemez. Özellikle kır yoksullarının devrim için çabalarını demagogik manevralarla geçiştiren Sukarno'ya EKP Halk Cephesi'nin sınıflar üstü konumundan bahsederek devrimin derinleşmesine engel oldu. İşçiler 1963'te İngiliz sömürgecilerin çiftliklerini ve ticaret firmalarını kamulaştırırken Sukarno'nun askerleri bunu engelliyor ve EKP de bu engellemeye destek sunuyordu.

CIA'nın darbe planları duyulduğunda EKP'nin işçi ve köylüleri silahlandırma önerisi özellikle ordu güçleri tarafından tepkiyle karşılaşıncı EKP geri adım attı. Darbe olduğunda ikili iktidar durumu var iken EKP Sukarno'nun ulusal devrimci karakteri hakkında hayaller besliyor, kitleleri karşı-devrimin bütün güçlerini söküp atmak için seferber etmiyordu.

Devrimci kitlelerin devrimden sonra tek tek baş gösteren direnişler başarılı

olmaktan uzaktı.

Çin Devrimi ve Mao Zedung düşüncesinin etkisinde olan EKP'nin en önemli zaafı burjuva-ulusal hareketin konumuna ilişkin yanlışlıydı.

Sukarno güçlü gerici komprador burjuvazi ile devrimci halk hareketi arasında yalpalayan ulusal burjuvazinin tipik bir temsilcisiydi. Devrimci gelişme karşısında titiyor, sınıfsal çıkarlarını, yapılan darbe koşullarında gerçekleştirebileceğine inanıyordu. Onun en önemli korkusu devrimin işçi ve köylülerin çıkarına uygun olarak derinleştirilmesiydi. Ki bu olanak objektif ve subjektif koşullarıyla vardı.

EKP, devrimin gelişen dinamiklerinin kendiliğinden bir tarzda devrimi derinleştireceğinden, bir halk devrimine dönüşeceğinden ve buna uygun bütün güçlerin sınıflar üstü konumundan bahsediyor, ulusal burjuvazinin bir kolu olarak hareket ediyordu. Yani devrimin işçi-köylü iktidarına dönüşmesine cesaret etmiyordu. Bu zaaf dünya işçi hareketi tarihinde büyük bir yenilgiye yol açtı. Böylece en güçlü komünist partilerinden biri tarihten geçici de olsa silindi.

Katil diktatör Suharto kitlelerin her kırdırmasını bastırmak için geçmiş katliamları ölüç göstermektedir. Ancak bu katliamlara rağmen son yıllarda altan alta gelişen kitle hareketi farklı biçimlerde kendisini gösteriyor. Siyasal baskının yanında katmerleşen sömürü de emekçilerin başkaldırmasına neden olmaktadır. İşçilerin saat ücreti yıllık %10'luk enflasyonun altında 0,28 dolardır. İş zamanı sadece 14 saati aşmaktadır. Bunalımcı politik baskıların yanında bu yaşam koşulları ve yılların birikimi artık bu faşist aygıtı da sarsmaya yönelmektedir. Suharto sadece orduya ve batılı emperyalistlerin desteğine güvenmektedir. Bundan dolayıdır ki, en küçük muhalefet komünistlerin ulusu bölme çabası olarak nitelendirilmektedir.

Son yıllarda gelişen sendikal faaliyetlere karşı uygulanan baskılar da bu mantığın ürünüdür. Devlet sendikaları dışındaki sendikalar işten atılmakta, tehdit edilmektedirler. Son iki yılda üç sendika aktivisti kaçınarak katledildi. Mayıs '93'te grev önderi bir kadın sendikacı tecavüz edilerek katledildi. Bütün faşist teröre rağmen 1992'de "Indonesian Prosperous Labour Union" (SBSI) sendikası kuruldu. 250 bin üyesi olan sendika 1995'da ilk kitlel eylemlerini gerçekleştirdi. Sendika önderleri (200 kişi) zindanlara konuldu.

Bugün yaşanan kitlel direnişler Endonezya'nın bu tarihsel birikiminin üzerinde yükselmektedir. Endonezya'da buz kırılmış yol açılmıştır. Önümüzdeki dönem büyük, militan ve devrimci kitle direnişlerine gebe dir.

Bugün ABD'li yeni kuşak genç işçiler arasında esnek üretim saldırısının yarattığı tahribatlara karşı bir başkaldırıyş yavaş yavaş kendini göstermektedir. İş güvencesinin ortadan kaldırılması, iş saatlerinin işverenin keyfiyetine bırakılması, ücretlerin yoksulluk sınırının çok altında kalması vb. uygulamalara karşı gelişen tepkiler, canlanmaya başlayan genel bir sendikalaşma faaliyetinde yansınsın buldu. Düne kadar sermaye sınıfının en büyük güvencelerinden biri, yeni nesil genç işçi-emekçilerin geçmişin hareketli sınıf mücadelesinden uzakta, bireyci ve sendika karşıtı demagojilerle beyinlerinin yeterince yıkanmış olmasıydı. Ancak ağırlaşan sömürü koşullarının işçi-emekçi saflarında tepkisel, kendiliğinden bir mücadele isteğini de beraberinde getirmesi kaçınılmazdır. Bugünün genç işçisi General Motors fabrikasındaki yüksek ücretlerin kanlı mücadelelerin bir kazanımı olduğunu bilmese de, iş güvencesinin olmadığı bir ortamda örgütlenmeye her zamankinden fazla ihtiyaç olduğunu doğal bir tarzda hissetmektedir. Bu, ifadesini bugün henüz sadece sendikal örgütlenme mücadelesinde bulmaktadır. Ancak derinleşen siyasal ve ekonomik çelişkiler devrimci mücadele dinamiklerini de giderek mayalamaktadır.

**Yaşasın Proletarya
Enternasyonalizmi!**

Rote Fahne Türkiye'de güncel durum nedir? Cezaevlerinde kaç siyasal tutsak var ve kaç açlık grevine katılıyor?

EKİM:

Türkiye'de faşist sermaye rejiminin zindanlarında 10 binin üzerinde siyasi tutsak bulunmaktadır. Bunun önemli bir bölümü PKK tutsağıdır. 2 bini aşkın bir bölümü ise farklı devrimci parti ve örgütlere mensup devrimci tutsaklardır. Süresiz açlık grevine (-ki süresiz açlık grevi ölüm orucuna eşittir) 1500'ü aşkın devrimci tutsak katılmıştır. Bunlardan 300'ü aşkınını ileriki süreçte eylemlerini ölüm orucuna çevirdiler.

Sermaye devleti zindanlardaki öncü devrimci güçleri faşist önlemlerle dize getirmek istiyordu. Bunun iki nedeni vardı. Bunlardan birincisi, devrimci güçlerin teslim alınarak tasfiyesiydi. İkincisi, devrimci hareketin emekçi kitlelerden tecrit edilmesiydi. Faşist saldırı salt zindanlara yönelik değildir, aynı zamanda emekçilerin kitlesel mücadelesini, gençlik hareketini ve her türden toplumsal muhalefeti bastırmayı hedeflemektedir. Devrimci tutsaklar bu bilinçle mücadeleye atıldılar. Her bedeli ödemeye hazır dılar. Zira mücadeleler onlara ancak gereken bedeller göze alındığında kazanılabileceğini göstermişti. Bununla birlikte onlar zaferler içinde emindiler. Önceki direnişçiler gibi onlar da direnişleriyle faşist sermaye rejimini dize getireceklerdi! Zindanların dört duvarı arasındaki tutsaklar bütün dünyaya "devrim ve sosyalizm davası"nın uğruna ölülebilecek kadar gerçek ve yakın olduğunu gösterirlerken, dışarıda binlerce Türk ve Kürt emekçisi, devrimciler ve aydınlar, faşist rejime karşı ve devrimci tutsakların özgürlüğü için protesto gösterilerinde bulunuyorlardı.

Devrimci tutsakların birleşik gücü ve kitlelerin militan protestosu karşısında sermaye devleti, tüm zorbalığına ve yaygın şiddet uygulamalarına (ordu takviyesi, toplu gözaltılar, işkence, sokak infazları, vb.) rağmen, giderek büyüyen protesto ve direnişlere göğüs geremedi. 11 devrimci ölüm orucunda hayatını kaybettikten sonra (bu sayı daha sonra 12'ye çıkmıştır.) hükümet 27 Temmuz'da yenilgisini açıklamak zorunda kaldı. Daha bir önceki gün Adalet Bakanı Kanan'ın inşaatçı biçimde "teröristlere" hiçbir şekilde taviz verilmeyeceğini açıklamış ve direnişin zorla bastırılması hazırlıklarına girişmişti. Bir dizi tehdit ve kıskartmanın yanı sıra, kamuoyunu tutsakların silahlara, telefon, telefaks vb. eşyalara sahip bulunduklarına ilişkin yalana

Almanya Marksist-Leninist Partisi'nin (MLPD) Merkez Yayın Organı Die Rote Fahne zindan direnişleri üzerine EKİM temsilcisiyle bir röportaj yaptı. Rote Fahne'nin 2 Ağustos 1996 tarihli 31. sayısında kısaltılarak yayınlanan bu röportajın tam metnini okurlarımıza sunuyoruz.

dayalı bir propaganda pompalamıyordu. Dahası, tutsakların bir kısmının (ki sadece çözümler ve hainler) "cezaevleri" tarafından ölüm orucuna zorlandıkları, diğerlerinin ise gizlice yedikleri vb. türden alçakça yalanlar yayılmaya çalışılıyordu.

Bu katliamın sorumluları sermaye devleti ve onun katilleri olan eski Adalet Bakanı M. Ağar ve halefi Kanan'dır! Cezasız kalmayacaklar!

Rote Fahne Kohl hükümeti temsilcileri Türk hükümetine tutsakların taleplerine taviz vermeleri yönünde destek sundular.

RAF tutsaklarına da taviz vermemiş oldukları gibi. Devrimci özgürlük savaşçıların artık uluslararası düzeyde sık sık terörist olarak adlandırılmalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

EKİM:

Alman devleti ve Kohl hükümeti Türkiye'deki sermaye iktidarının emperyalist mütefikleridir. Alman sermaye devleti bu sorunda da gerçek yüzünü göstermektedir. Türkiye'de kitlelere yönelen devlet terörünün bir benzeri burada da gündeme geldi. Dayanışma eylemleri (örneğin Köln'de) yasaklandı ve bastırıldı.

Devrimci özgürlük savaşçıların uluslararası düzeyde terörist olarak nitelendirilmesi, emperyalist-kapitalist dünya egemenliğinin sınıf mücadelesine ve baskı altındaki hakların kurtuluş mücadelesine karşı yürüttüğü psikolojik savaşın bir parçasıdır. Gerçek teröristler kapitalist-emperyalist egemenlerdir! Yeni dünya düzeniyle onlar, bütün dünyada kan ve savaşla, yoksulluk, işsizlik ve açlık gibi kötülükleri yaymaktadır.

Rote Fahne Televizyonlardaki açıklamalardan Türkiye hakkında net bir tablo edinebilmek mümkün değil.

Gerçek ekonomik ve politik arka planı hakkında hiçbir şey öğrenilemiyor. İşçilerin durumu nedir, mücadeleleri, muhalefet hareketi ve EKİM'in durumu nasıl gelişmektedir?

EKİM:

Türkiye'de sermaye sınıfının faşist diktatörlüğü hüküm sürmektedir. Ülke tümüyle emperyalizmin boyunduruğu altındadır. IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist finans kuruluşlarının direktifleri doğrultusunda alınan en sert önlemlerle emekçi kitlelerin her türlü ekonomik ve demokratik hakları gaspedilmektedir. Sosyal hakların gaspı, özelleştirme ve sonuçları işçi sınıfı ve devrimci emekçi kesimlerin yoksulluk batağına çekmiş bulunmaktadır. İşçi ve emekçilerin her türlü direniş ve mücadelesi kanlı bir devlet terörü ile bastırılmaktadır. Uluslararası işçi sınıfının zorlu mücadeleleri sonucu elde ettiği kazanımlar adım adım geri alınmaktadır. Fakat bugün giderek kitleler her geçen gün daha büyük oranda sokaklara çıkıyor. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://arxiv.org> mücadelelerle haklarını ara-

maktadır.

Bugün Türkiye'de işçi sınıfında büyük bir hoşnutsuzluk egemendir. Antep'de 10 bini aşkın tekstil işçisi grevdedir. Her geçen gün fabrikalardan yeni mücadele haberleri gelmektedir. Fakat henüz bu mücadelelerin büyük bir bölümü ekonomik-sendikal sınırları aşamıyor. Bu yüzden bir işçi devrimci bir işçi partisinin inşası en önemli sorun, en yakıcı ihtiyaç durumundadır.

1 Mayıs 1996'nın da gösterdiği gibi, Türkiye devrimci hareketi yeniden kitlelerle anlamlı bağlar kurmuştur. Fakat bugün için geleneksel küçük-burjuva devrimci akımların ilgisiz daha çokgecekondulardaki yoksul heterojen katmanlara yönelmiş durumdadır.

EKİM marksist-leninist bir illegal devrimci işçi partisinin inşası için mücadele etmektedir. O, 1996 yılını "parti yılı" olarak ilan etti. Sermaye iktidarına karşı mücadeleye ve kitleleri sosyalizm mücadelesine kazanmaya ancak devrimci proletaryanın önderlik edebileceği bilinciyle hareket etmektedir.

EKİM parti inşasını sıcak ve zorlu bir mücadele pratiği içinde gerçekleştiriyor. Parti inşasının bugünkü aşamasında güç ve olanakların büyük bir kısmını işçi sınıfı çalışmasına yönelik olarak değerlendiriyor. Bununla hem partinin proleter sınıf temelini güvenceye almak istiyoruz. Ve hem de, gelişen toplumsal muhalefetin sınıf öncülüğüne ve ağırlığına duyduğu ihtiyaca yanıt vermede çalışıyoruz. Büyük sanayi kentlerinde, özellikle de İstanbul'da, sınıf çalışmasında bazı önemli kazanımlarımız daha şimdiden var. Öte yandan genel toplumsal muhalefet içinde etkin bir biçimde yer alıyoruz. Cezaevlerine yönelik son saldırıya karşı etkin bir faaliyeti yürüttük. Tüm protesto gösterileri için yeraldık. Ötekide devrimci ve ilerici güçlerle bir çok alanda sıkı bir işbirliği içinde hareket ettik. Cezaevlerindeki tüm yoldaşlarımız açlık grevine ve ölüm orucuna katıldılar. İçlerinden bazıları direnişin zaferle sonuçlanmasından sayesinde ölüm sınırlarından son anda döndüler. Bugün gündemde Türkiye'deki tüm devrimci örgütlerin devrimci güç ve eylem birliği platformunu oluşturmak var. EKİM de bu çalışmaya etkin bir biçimde katılıyor.

Rote Fahne Siyasal tutsaklara karşı girişilen terör açtık ki devlet aygıtının faşistleşme boyutunun yalnızca en uç noktası durumundadır. Bunu sistemin gücüne bir gösterge olarak mı, yoksa kapitalizmin genel krizinin çözümünü olanaksız sorunlarının bir ifadesi olarak mı görüyorsunuz?

EKİM:

Faşist devlet aygıtının tahkim edilmesi ve devlet terörünün ağırlaşması sistemin gücünün bir göstergesi değil, bir işaretidir. Kapitalizm dünya çapında derin bir

EKİM
BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLİĞİ

kriz içinde bulunmaktadır. Sistem bu problemleri çözme gücüne sahip değildir. O yalnızca krizin faturasını emekçi kitlelere yüklemektedir. Fakat bununla da yeni ve derin toplumsal sorunlara yol açmaktadır. Bu ise kitlelerde devrimci dinamikleri uyarmaktadır. Bugün Türk sermaye devleti bir çıkmaz sokakta bulunmaktadır. Etkili bir biçimde uygulamayasokabildiği tektislah devlet terörüdür. Fakat gelinen yerde devlet terörü de artık ters tepen bir silaha dönüşmektedir.

Rote Fahne Kuşkusuz ki bu haklı mücadele her ülkedeki emekçilerden destek bulmalıdır. Fakat bu tek başına yeterli midir?

Bilindiği üzere Kohl hükümeti yeni Erbakan hükümetinin Türkiye'deki ve Türkiye Kürdistan'ındaki devlet terörünün sürdürülmesine destek sunmaktadır. Almanya'daki dayanışma eylemlerini yasaklamakta ve bastırmaktadır. MLPD'nin Almanyalı işçi ve emekçilerin Türk ve Türkiye Kürdistan'lı emekçilerin aşağıdan (tabandan) yeni bir muhalefetin oluşturulması için ve halk düşmanı Bonni Kriz Programına karşı daha sıkı birleşmeleri gerektiğine yönelik önerisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

EKİM:

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde çalışan Türk ve Kürt işçileri bulundukları ülkelerini işçi sınıfının bir parçasıdır. Dolayısıyla buna göre hareket etmek durumundadırlar. Yazık ki Türk ve Kürt işçileri bu konuda yeterli bir duyarlılık ve bilinçle hareket edemiyorlar henüz. Buna devrimci politik bilince yakınlaşmış ve Türkiye'deki çeşitli devrimci örgütlerin etkisindeki işçiler de dahil.

Bu Alman burjuvazisinin işini kolaylaştıran çok ciddi bir zaftır. Elbetteki bu zafta Türkiye'deki devrimci örgütlerin Avrupa ve Almanya'daki mücadeleyi yalnızca Türkiye açısından ele alan tek yanlı ve dar görüşlü politikaların önemli bir payı var. EKİM olarak bu zafta mücadele ediyoruz. Sınıf devrimciliği ve enternasyonalizm Almanyalı işçi ve emekçiler ile Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin mücadele birliği için en büyük çabayı göstermemizi gerektiriyor.

Şunu da ekleyelim ki, bunun daha kolay ve daha güçlü bir biçimde gerçekleşmesi için Alman devrimcilerine de önemli sorumluluklar düşüyor. Onlar da ülkelerindeki "yabancı" işçi gerçeğini, bu işçilerin geldikleri ülkelerdeki sorunlara ve mücadeleye ilgilerini gözetken bir politik tutum izlemelidirler. Alman emperyalizmi ABD'den sonra Türkiye ile en yakın ilişkisi olan devlettir. Türkiye halkının çektiği acılardan, Kürdistan'daki kırılsavaştan doğrudan sorumludur. Alman devletinin Türk sermaye devletine sunduğu çok yönlü yoğun desteğe karşı etkin bir mücadele, Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin Almanya'daki sınıf mücadelesi ile organik bütünleşmelerini kolaylaştıracaktır.

Yoldaşlarım;

Dünya Devrimleri tarihine, kan ile yazdığımız Ölüm Orucu Direnişimizi, Biz kazandık!

Bedenlerimizi bombaya, hücrelerimizi birer mermiye dönüştürerek iç iç ördük Direnişimizi.

Sermayeyi ininde yendik. Direniş geleneğimizde yeni bir sayfa açtık!

Bu onur hepimizin. Sermayeye karşı sosyalizm savaşında tüm Direnenlerin! Direndik Kazandık Kazanacağız! Yaşasın EKİM, Devrim, Sosyalizm!

Malatya Cezaevi'nden Ölüm Orucu Direnişçisi bir EKİM Tutsağı

"dost ben değil devrimin gözyaşlarıdır gözbebeklerimde kanayan"

1 Mayıs sabahı varoşların öfkesi akmıştı İstanbul'a. Ve cellat şaşırmıştı, açmıştı gözlerini, salyaları akıyordu ağzından. Düştü üç karanfil. Cellat korkmuştu, saldırmıyordu. Anlamıştı ki çöküşüne gebedir bu varoş öfkesi. Daha da azgınlaştı. Ne yapabildi? Kan, kan daha fazla kan dökmeliydi. Sadece dışarda değil, zindanlarda da bu öfkeye zindanları bitirmeli, ıslah etmeliydi. Kararını verdi. İşe zindanlardan başlayacaktı. Ne demekti özgür tutsaklık. Hakim olmalıydı zindanlara. Ne demekti siyasi kimlik. Kişisizleştirilmeliydi. Ne demekti paylaşım, kömün. Tecrit etmeliydi, ehileştirmeliydi. Ve başladı.

Demir parmaklıkların arkasındakilerse bir güneşe sevdalı, bir de özgürlüğe tutsaklardı. Cellat, teslim alabilir miydi onları? Ne Saygın zindanları ne aslan kafesleri, ne Nazi toplama kampları, ne de Eylül zindanları... hiçbir kar etmezdi. Yatırırdılar bedenlerini açığa. Bir kez çıkmıştı ağızlarından söz. "Biz kazanacağız!"..

Cellat şaşırdı, anlamadı. Anlamazdı da. Güneşe sevdalı değildi ki, özgürlüğe tutsak değildi ki. O, sabııyla birlikte gündüzleri emek çalar; geceleriye kan dökerdi. Çünkü sahibi emek yemeyi sever, birde kan içerdi sürekli. Sahibine hizmet etmekten başka bir şey bilmezdi cellat. Bilmezdi cellat, tutsakların kanla yazacakları tarihi. Tutsaklar, demir parmaklıklar arkasında özgürdü; cellatın onların direnişine tutsak.

Bir yürek çarpmasıydı zaman. Ve zaman akıyordu, ve yürek çarpıyordu.

Bedenler ölümüne yatmıştı. Cellat anlamadı; insan bile ölümüne gider miydi. Anlamadı onların pimi çekilmiş yüreklerini. Anlamazda.

Ve zaman aktı ve yürek çarptı. Cellat, taviz vermem diyordu. Direnişçilerse haykırıyordu; "Ya zafer, ya ölüm! Öleceğiz ama biz kazanacağız!" Bir ana haykırdı "Ben doğurdum size öldürtmem." Bir baba isyan etti; "Yüreklarin

kulakları sağır" Evlatlarının yanlarında olmalıydılar. Evet, sayıları küçüktü belki. ama yürekleri kocamandı. Ne celladın panzeri, copu ne de azgın dişleri kâr ederdi. Öfkeleri celladı boğacaktı.

Ve zaman aktı ve yürek çarptı. Ve Aygün ve Berdan ve İlgin düştüler ardarda. Ölümü ilk göğüsleyenler onlardı.

Cellat titredi, sustu. Ve günler ağırdı, günler ölüm haberleriyle gelyordu. Cellat titredi, sustu. Ve yüreklerin kulakları açıldı.

Ve Hüseyin, Ali ve Müjdat, Tahsin birer kırmızı karanfil olup sundular kendilerini.

Cellat susuyordu, tükeniyordu. Direnişçiler de çoğalıp akıyordu fabrikalara, tarlaya, okullara.

Ve Ayşe...İrgat Makunun alinterinde, işçi Memedin nasırlı elinde, Zeynep çocuğun yalın ayağında ve madencinin kara gözlerinde türküleşerek esti varoşlarda.

Ve Gazi'de barikatlar yükseldi. Cellat susuyordu, tutsaktı direnişe. Ve konuştu dostlar barikatlarda, işgallerde, korsanlarda.

Ve düştü Hicabi, Yemliha, Osman.

Ve zaman aktı ve yürek çarptı. Cellat şaşırdı, korktu.

Büyüyordu karanlığı ve tutsak düşmüştü karanfillerin direnişine. Ve duvarlar arkasından zafer ateşi yükseldi.

Ve zaman aktı ve yürek çarptı. Ve Hayati ölümsüzlüğe uğurlandı.

Günler ağırdı, günler ölüm haberleriyle gelyordu. Ağlamayacaktık, yas tutmayacaktık. Yürek çatmıştıktı siper yoldaşlarımızla. Söz vermiştik. Onları kavgamızda bayraklaştıracaktık. Ve böyle uğurladık on iki karanfili ölümsüzlüğe.

Bir yürek çarpmasıdır zaman. Ve zaman akıyor ve yürek çarpıyor. Ve yeni sıra neferleri yürüyorlar güneşe. Çünkü umudun ateşi sönmeyi, sönmeyecek.

Ankara Merkez Kapalı C.evi'nden bir SY. Kardeş, RDE Kurap Arşiv C.https://rde.org

Birlikte direndik, birlikte kazandık. Bu zafer hepimizindir...

Dostlar, analarımız, babalarımız! (...)

"Birlikte Direnip, Birlikte Kazanacağız" şiarıyla yola çıkmıştık. Bizler bedenlerimizi açığa ve ölüme yatırken, sizler de coplara, köpeklerle, tazyikli sulara... karşı direndiniz ve bizlerle birlikte bedenlerinizi de ölüme yatırarak ana-baba, akraba olmaktan öte yoldaşlarımız oldunuz.

Kiminiz '70'inde, kiminiz hasta-sakattınız... Çoğunuzun oğlu-kızı, yakını tutsaktı. Kiminiz ise şehit anası, anamızdınız.

Onurumuzdunuz. Sizlerin evlatları olmaktan gurur ve onur duyuyordunuz.

Birlikte el-ele, yürek-yüreğe, can-cana kenetlenip tek vucut oldunuz. "Direnişiniz, Direnişimizdir"

diyerek atıldınız ateş çemberine. Tıpkı, evlatlarınızın, şehitlerimizin

ölüme gönüllülük yarışına tutuştuğu gibi. Yaşayarak, görerek tanıdınız

faşizmin kanlı yüzünü ve tanıdıkça öfkenizi, kiminizi sokaklara taşıdınız.

Sokaklarda meşalemizin taşıyıcısı olduğunuz ve karanlıkları parçalayarak görmeyen gözleri, duymayan kulakları açtınız. Tüm kesimleri harekete geçirip, ülkemiz ve dünya kamuoyuna haklılığımızın ve meşruluğumuzun taşıyıcıları oldunuz.

Çiğerlerinizden 12 parça koparılmışken bile cellatların "Çocuklarımızı ölümden vazgeçirin" çağrılarına "Şehit anası-babası, eşi olmaktan onur duyuyoruz." haykırırlarmızla Zafer'i yakaladınız, yakaladık. Bu zafer hepimizindir. (...)

Birlikte direndik, birlikte kazandık. Bu zafer hepimizindir... Daha büyük zaferlerde birlikte olmak isteyeyle!..

Yaşasın Direniş, Yaşasın Zafer! Ölüm Orucu şehitlerimiz Ölümsüzdür! Ölüm Orucu Şehitlerimizin Hesabını Soracağız! Yaşasın Devrimi Dayanışma! Daha Büyük Birliklilikler İçin, İleri!

Vozgat Cezaevi DHKP-C Tutsakları Adına Selmani ÖZCAN

Kızıl Bayrak okuruyum, komünist bir tutsak anasıyım...

Sosyalist gazete Kızıl Bayrak okuruyum. Bir komünist anasıyım. Düşüncelerimi ve yaşadıklarımı yazıyorum.

Oğlum EKİM davasından 2,5 aydır tutuklu. Konya Cezaevi'nde süresiz açık grevine o da katıldı.

Belirli bir süre sonra ölüm orucuna o da girdi. Çocuğumun bu davranışını, onurlu mücadelesini saygı ile karşıladım.

Ama yanlış anlamayın, bu onurlu mücadeleye katılan tüm evlatlarımızı teker teker saygı ile karşılıyorum. Onurlu mücadelesine destek veriyorum ve onur duyuyorum.

12 şehidimizi de ömrüm oldukça saygı duyacağım ve onları onurla kalbimde taşıyacağım. Çünkü bu olayların içinde olduğum için

faşizmingerçek yüzünü daha yakından izledim ve bizzat onun vahşetini yaşadım.

Biz analar olarak çocuklarımızın haklı mücadelesini, onurlu isteklerini desteklemek için her kapıyı çaldık ve hiç olumlu bir cevap alamadığımız gibi, devletin

güvenlik güçleri ile karşılaştık. Baskı, şiddet, dayak, küfür ve aşağılayıcı sözlerle gözaltına alınarak insanlar yıldırılmaya çalışıldı.

Her ne olursa olsun bizleri yıldırmadılar. Haklı isteklerimizi kabul ettiler. Mecburlardı buna.

Çünkü evlatlarımız hiç kimseye zarar vermediler. Haklı taleplerini alabilmek için bedenlerini açığa yatırarak, bedel ödeyerek kazandılar.

Devlet, dünyanın gözü önünde olan olaylara rağmen herkesi kandırmaya çalıştı. Ama buna kimse inanmadı.

Çünkü evlatlarımızın onurlu mücadelesini, onurlu isteklerini desteklemek için her kapıyı çaldık ve hiç olumlu bir cevap alamadığımız gibi, devletin

güvenlik güçleri ile karşılaştık. Baskı, şiddet, dayak, küfür ve aşağılayıcı sözlerle gözaltına alınarak insanlar yıldırılmaya çalışıldı.

Her ne olursa olsun bizleri yıldırmadılar. Haklı isteklerimizi kabul ettiler. Mecburlardı buna.

Çünkü evlatlarımız hiç kimseye zarar vermediler. Haklı taleplerini alabilmek için bedenlerini açığa yatırarak, bedel ödeyerek kazandılar.

Devlet, dünyanın gözü önünde olan olaylara rağmen herkesi kandırmaya çalıştı. Ama buna kimse inanmadı.

Çünkü evlatlarımızın onurlu mücadelesini, onurlu isteklerini desteklemek için her kapıyı çaldık ve hiç olumlu bir cevap alamadığımız gibi, devletin

güvenlik güçleri ile karşılaştık. Baskı, şiddet, dayak, küfür ve aşağılayıcı sözlerle gözaltına alınarak insanlar yıldırılmaya çalışıldı.

Her ne olursa olsun bizleri yıldırmadılar. Haklı isteklerimizi kabul ettiler. Mecburlardı buna.

tanıdı. Ama sanmasınlar bu iş burada kapanacak. Çünkü bunlar 12 şehidimizin de yaşamından sorumlular. Bunların tek tek

hesabını verecekler. Ömür boyu bu kara lekeyi üzerlerinden silmeyecekler.

Çünkü bunlar yalan söylediler. Hem de milletin gözüne baka baka. İsteklerini çarpıtarak, başka yönlerle çekerek kabul etmeyeceklerini söylediler.

Bu istekleri tekrar yazma gereği duymuyorum. Defalarca gazeteler yazdı. Kamuoyu gündemde tuttu.

Benim söylemek istediğim her bir zannenin çığılığı yükseliyordu.

"Çocuklarımızı sağ istiyoruz!" diye haykırıyorduk. "Katil Devlet Hesap Verecek!" derken sözler bir ağızdan çıkıyordu.

Birlerce ananın yüreği birdi. Ananın biri şöyle dedi: "Bizler el kaldıran, döven polisler hayvandır."

Öbür ana "Hayır, hayvan olamaz, çünkü hayvanların insanlara karşı saygısı var. Böyle konuşma, hayvanlara karşı saygısızlık olur. Polis dediğin adı kulumamış yaratık." dedi.

Gerçekten bu söz doğrudu. Ama ben şuna inanıyorum; birlik olduktan sonra aşamayacağımız hiçbir engel yoktur. Birlik olduk. Devleti dize getirdik. Biz kazandık. Ama bedeller

ödeyerek. Hiçbir zaman yılgınlık yok. İnsanlık onuru her zaman kazanacak. Ben buna inanıyorum.

Onurlu insanları! Sizlerin inandığını biliyorum.

Şehitler Onurumuzdur! Kahrolsun Kapitalist Barbarlık Düzeni!

Kızıl Bayrak Okuru Bir Tutsak Anası

Yas Tutmuyoruz DİZ ÇÖKTÜRDÜK!

Aygün UĞUR
TKP (ML)

Altan Berdan
KERİMGİLLER
DHKP-C

İlginç ÖZKESKİN
DHKP-C

Ali AYATA
TKP (ML)

Hüseyin
DEMİRCİUĞLU
MLKP

Müjdat YANAT
DHKP-C

Tahsin YILMAZ
TİKB

Ayçe İdil
ERKMEK
DHKP-C

Hicabi KÜÇÜK
TİKB

Yemliha KAYA
DHKP-C

Özman ARGÜN
TİKB

Hayati CAN
TKP (ML)

(...)

Ben yanmasam
sen yanmasan
biz yanmasak
nasıl
çıkar
karan-
lıklar
aydın-
lığa

Hava toprak gibi gebe
Hava kurşun gibi ağır
Bağır
bağır
bağırıyorum.

Koşun
kurşun
erit-

-meye
çağırıyorum...

N.HİKMET

SOSYALİZM YOLUNDA

KIZIL Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete